

Den Europæiske Unions Tidende

L 376

Dansk udgave

Retsforskrifter

49. årgang

27. december 2006

Indhold	I	Retsakter, hvis offentliggørelse er obligatorisk	
	★	Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1920/2006 af 12. december 2006 vedrørende Det Europæiske Overvågningscenter for Narkotika og Narkotikamisbrug (omarbejdning)	1
	★	Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/113/EF af 12. december 2006 om kvalitetskrav til skaldyrvande (kodificeret udgave)	14
	★	Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/114/EF af 12. december 2006 om vildledende og sammenlignende reklame (kodificeret udgave) ⁽¹⁾	21
	★	Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/115/EF af 12. december 2006 om udlejnings- og udlånsrettigheder samt om visse andre ophavsretsbeslægtede rettigheder i forbindelse med intellektuel ejendomsret (kodificeret udgave)	28
	★	Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/123/EF af 12. december 2006 om tjenesteydelser i det indre marked	36

⁽¹⁾ EØS-relevant tekst.

Pris: 18 EUR

DA

De akter, hvis titel er trykt med magre typer, er løbende retsakter inden for landbrugspolitikken og har normalt en begrænset gyldighedsperiode.

Titlen på alle øvrige akter er trykt med fede typer efter en asterisk.

I

(Retsakter, hvis offentliggørelse er obligatorisk)

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EF) Nr. 1920/2006

af 12. december 2006

vedrørende Det Europæiske Overvågningscenter for Narkotika og Narkotikamisbrug (omarbejdning)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION
HAR -

under hensyntagen til traktaten om oprettelse af Det Europæiske
Fællesskab, særlig artikel 152,

under hensyntagen til forslag fra Kommissionen,

under hensyntagen til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske
og Sociale Udvalg ⁽¹⁾,

efter høring af Regionsudvalget,

efter proceduren i traktatens artikel 251 ⁽²⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) På mødet den 28. og 29. juni 1991 i Luxembourg godkendte Det Europæiske Råd oprettelsen af et europæisk narkotikaovervågningscenter. Det Europæiske Center for Overvågning af Narkotika og Narkotikamisbrug («centret») blev oprettet ved Rådets forordning (EØF) nr. 302/93 af 8. februar 1993 ⁽³⁾, som er blevet ændret væsentligt flere gange ⁽⁴⁾. Da der skal foretages yderligere ændringer, bør forordningen af hensyn til klarheden omarbejdes.

(2) Der er på fællesskabsplan behov for faktuelle, objektive, pålidelige og sammenlignelige oplysninger om narkotika og narkotikamisbrug og konsekvenserne heraf, som kan bidrage til at give Fællesskabet og medlemsstaterne en samlet oversigt over disse problemer, således at de har et bedre grundlag, når de på deres respektive kompetenceområder træffer foranstaltninger eller beslutninger med henblik på narkotikabekæmpelse.

(3) Narkotikaspørgsmålet har mange komplicerede aspekter, som er tæt sammenknyttede og derfor vanskelige at skille ad. Centret bør følgelig have til opgave at formidle generelle oplysninger, hvorved det kan medvirke til at give Fællesskabet og medlemsstaterne et helhedsindtryk af situationen vedrørende narkotika og narkotikamisbrug. Denne oplysningsformidlende opgave berører ikke på nogen måde kompetencefordelingen mellem Fællesskabet og medlemsstaterne med hensyn til fastsættelse af lovbestemmelser om narkotikaudbud eller -efterspørgsel.

(4) Ved beslutning nr. 2367/2002/EF af 16. december 2002 ⁽⁵⁾ fastsatte Europa-Parlamentet og Rådet Fællesskabets statistiske program for perioden 2003-2007, som omfatter Fællesskabets aktioner vedrørende statistikker om sundhed og sikkerhed.

(5) I Rådets afgørelse 2005/387/RIA af 10. maj 2005 om udveksling af oplysninger om, risikovurdering af og kontrol med nye psykoaktive stoffer ⁽⁶⁾ fastsættes centrets og dets videnskabelige udvalgs rolle med hensyn til systemet for hurtig udveksling af oplysninger om og risikovurdering af nye stoffer.

(6) Der bør tages hensyn til de nye brugsmåder og specielt blandingsbrug, hvor ulovlige stoffer indtages sammen med lovlige stoffer eller medicin.

(7) Det bør være en af centrets opgaver at give oplysninger om bedste praksis og retningslinjer i medlemsstaterne og fremme gensidig udveksling heraf.

(8) I Rådets resolution af 10. december 2001 om indførelse af de fem vigtigste epidemiologiske indikatorer på narkotikaområdet opfordres medlemsstaterne til at sørge for, at oplysninger om disse indikatorer stilles til rådighed i en sammenlignelig form, via de nationale kontaktpunkter. Medlemsstaternes indførelse af disse indikatorer er en forudsætning for, at centret kan varetage sine opgaver som fastsat i denne forordning.

⁽¹⁾ EUT C 69 af 21.3.2006, s. 22.

⁽²⁾ Europa-Parlamentets udtalelse af 14.6.2006 (endnu ikke offentliggjort i EUT).

⁽³⁾ EFT L 36 af 12.2.1993, s. 1. Senest ændret ved forordning (EF) nr. 1651/2003 (EFT L 245 af 29.9.2003, s. 30).

⁽⁴⁾ Se bilag II.

⁽⁵⁾ EFT L 358 af 31.12.2002, s. 1. Ændret ved beslutning nr. 787/2004/EF (EUT L 138 af 30.4.2004, s. 12).

⁽⁶⁾ EUT L 127 af 20.5.2005, s. 32.

- (9) Det er ønskeligt, at Kommissionen direkte kan pålægge centret at gennemføre fællesskabsprojekter for strukturel bistand vedrørende narkotikainformationssystemerne i tredjelande, såsom de kandidatlande eller de lande på Vestbalkan, hvis deltagelse i fællesskabsprogrammerne og -organerne er blevet godkendt af Det Europæiske Råd.
- (10) Den måde, centret er organiseret på, og dets arbejdsmetoder bør være tilpasset det forhold, at der tilstræbes et objektivt resultat, dvs. at kilder og metoder vedrørende oplysninger om narkotika skal være sammenlignelige og kompatible.
- (11) De oplysninger, som indsamles af centret, bør vedrøre højt prioriterede områder, som skal afgrænses nærmere med hensyn til indhold, rækkevidde og gennemførelsesbestemmelser.
- (12) Der findes allerede nationale, europæiske og internationale organisationer og organer, som formidler oplysninger af denne art, og det er vigtigt, at centret kan udføre sine opgaver i tæt samarbejde med disse.
- (13) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 af 18. december 2000 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i fællesskabsinstitutionerne og -organerne og om fri udveksling af sådanne oplysninger ⁽¹⁾ bør finde anvendelse på centrets behandling af personoplysninger.
- (14) Centret bør anvende de generelle principper for og begrænsninger i aktindsigt, som er omhandlet i traktatens artikel 255 og defineret i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1049/2001 af 30. maj 2001 om aktindsigt i Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter ⁽²⁾.
- (15) Centret bør have status som juridisk person.
- (16) I betragtning af bestyrelsens størrelse er det ønskeligt, at den bistås af et forretningsudvalg.
- (17) For at sikre, at Europa-Parlamentet holdes underrettet om narkotikasituationen i Den Europæiske Union, bør Europa-Parlamentet have ret til at stille spørgsmål til direktøren for centret.
- (18) Centrets arbejde bør udføres på en gennemsigtig måde, og forvaltningen af centret bør være underlagt alle eksisterende bestemmelser for god ledelse og bekæmpelse af svig, særlig Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1073/1999 af 25. maj 1999 om undersøgelser, der foretages af Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF) ⁽³⁾, og den interinstitutionelle aftale af 25. maj 1999 mellem Europa-Parlamentet, Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber om de interne undersøgelser, der foretages af Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF) ⁽⁴⁾, som centret har tiltrådt, og som det har vedtaget de nødvendige gennemførelsesbestemmelser til.
- (19) Der bør regelmæssigt foretages en ekstern evaluering af centrets arbejde, og denne forordning bør ændres på grundlag heraf, hvis det er nødvendigt.
- (20) Målene for denne forordning kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne og kan på grund af denne forordnings omfang eller virkninger bedre gennemføres på fællesskabsplan; Fællesskabet kan derfor træffe foranstaltninger i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet, jf. traktatens artikel 5. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går denne forordning ikke ud over, hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.
- (21) I denne forordning overholdes de grundlæggende rettigheder og de principper, som bl.a. anerkendes i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder -

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

Mål

1. Denne forordning fastlægger reglerne for Det Europæiske Overvågningscenter for Narkotika og Narkotikamisbrug, i det følgende benævnt »centret«.

2. Formålet med centret er inden for de i artikel 3 omhandlede områder at forsyne Fællesskabet og dets medlemsstater med faktuelle, objektive, pålidelige og sammenlignelige oplysninger på europæisk plan om narkotika og narkotikamisbrug samt konsekvenserne heraf.

⁽¹⁾ EFT L 8 af 12.1.2001, s. 1.

⁽²⁾ EFT L 145 af 31.5.2001, s. 43.

⁽³⁾ EFT L 136 af 31.5.1999, s. 1.

⁽⁴⁾ EFT L 136 af 31.5.1999, s. 15.

3. De oplysninger, der behandles eller udarbejdes, og som er af statistisk, dokumentarisk og teknisk karakter, har til formål at bidrage til at give Fællesskabet og medlemsstaterne en samlet oversigt over narkotika- og narkotikamisbrugssituationen, når de på deres respektive kompetenceområder træffer foranstaltninger eller beslutninger. Disse oplysningers statistiske element udvikles i samarbejde med de relevante statistiske myndigheder, idet Fællesskabets statistiske program vil blive anvendt i nødvendigt omfang for at fremme synergi og undgå dobbeltarbejde. Der tages hensyn til yderligere data fra Verdenssundhedsorganisationen og De Forenede Nationer (FN), som er globalt tilgængelige.

4. Centret kan med forbehold af artikel 2, litra d), nr. v), kun træffe foranstaltninger inden for området information og behandling deraf.

5. Centret indhenter ikke oplysninger til identifikation af personer eller af små grupper af personer. Det afholder sig fra enhver oplysningsvirksomhed vedrørende konkrete tilfælde og navngivne personer.

Artikel 2

Opgaver

Med henblik på at nå målet i artikel 1 udfører centret inden for sine arbejdsområder følgende opgaver:

a) Indsamling og analyse af foreliggende oplysninger

- i) indsamle, registrere og analysere de oplysninger (herunder information baseret på forskningsresultater), som medlemsstaterne indsender, samt information fra fællesskabskilder, nationale ikke-statslige kilder og kompetente internationale organisationer, herunder Den Europæiske Politienhed (Europol); give oplysninger om bedste praksis i medlemsstaterne og fremme gensidig udveksling heraf; dette indsamlings-, registrerings-, analyse- og informationsarbejde omfatter også oplysninger om nye tendenser inden for blandingsbrug, herunder kombineret brug af lovlige og ulovlige psychoaktive stoffer
- ii) iværksætte de rundspørger, indledende undersøgelser, feasibility-undersøgelser og pilotprojekter, som er nødvendige for dets egne opgaver; tilrettelægge ekspertmøder og om nødvendigt nedsætte ad hoc-arbejdsgrupper med henblik herpå; oprette åbne videnskabelige dokumentationskilder og gøre dem tilgængelige og fremme informationsvirksomhed
- iii) tilbyde et organisatorisk og teknisk system, der er i stand til at levere information om tilsvarende eller komplementære programmer eller foranstaltninger i medlemsstaterne

iv) etablere og koordinere det netværk, der er nævnt i artikel 5, i samråd og i samarbejde med de kompetente myndigheder og organisationer i medlemsstaterne

v) lette udveksling af information mellem de beslutningstagere, forskere, fagfolk og andre, der inden for statslige og ikke-statslige organisationer beskæftiger sig med narkotikarelaterede emner.

b) Forbedring af metoderne til sammenligning af oplysninger

i) sikre en bedre sammenlignelighed, objektivitet og pålidelighed af data på europæisk plan ved at udarbejde indikatorer og fælles kriterier af vejledende karakter, som centret kan anbefale overholdt med henblik på at sikre bedre sammenhæng i de målemetoder, der anvendes af medlemsstaterne og Fællesskabet; centret udvikler specielt redskaber og instrumenter, som gør det lettere for medlemsstaterne at overvåge og evaluere deres nationale politikker og for Kommissionen at overvåge og evaluere EU's politikker

ii) muliggøre og strukturere informationsudveksling både ud fra kvalitative og kvantitative kriterier (databaser).

c) Formidling af oplysninger

i) forelægge Fællesskabet, medlemsstaterne og de kompetente organisationer de oplysninger, som det udarbejder

ii) sikre en bred formidling af det arbejde, der udføres i hver medlemsstat og af Fællesskabet samt i givet fald af tredjelande eller internationale organisationer

iii) sikre en bred formidling af pålidelige, ikke-fortrolige oplysninger; på grundlag af de indsamlede oplysninger udgiver centret hvert år en rapport om narkotikasituationen, herunder oplysninger om nye tendenser.

d) Samarbejde med europæiske og internationale organisationer og organer samt tredjelande

i) bidrage til en forbedret koordinering mellem nationale foranstaltninger og fællesskabsforanstaltninger inden for centrets arbejdsområde

- ii) med forbehold af medlemsstaternes forpligtelser vedrørende fremsendelse af oplysninger i medfør af bestemmelserne i De Forenede Nationers konventioner om narkotika, fremme integreringen af oplysninger om narkotika og narkotikamisbrug, der er indhentet i medlemsstaterne eller stammer fra Fællesskabet, i internationale kontrolprogrammer, især programmer udarbejdet af FN og de herunder hørende særorganisationer
 - iii) samarbejde aktivt med Europol for at opnå maksimal effektivitet i overvågningen af narkotikaproblemet
 - iv) samarbejde aktivt med de organisationer og organer, der er nævnt i artikel 20
 - v) på anmodning af Kommissionen og med bestyrelsens godkendelse jf. artikel 9, videregive sin knowhow til visse tredjelande, såsom kandidatlande eller landene på Vestbalkan, og bistå dem med oprettelse og styrkelse af strukturforbindelser med det net, der er omhandlet i artikel 5, samt med oprettelse og befæstelse af nationale kontaktpunkter, som omhandlet i sidstnævnte artikel.
- e) **Oplysningspligt**

Centret har i princippet pligt til at orientere de kompetente myndigheder i medlemsstaterne, hvis det får kendskab til nye udviklinger eller ændrede tendenser.

Artikel 3

Prioriterede områder

Centrets mål og opgaver, jf. artikel 1 og 2, prioriteres som angivet i bilag I.

Artikel 4

Arbejdsmetode

1. Centret udfører gradvis sine opgaver ud fra de mål, der er fastsat i de treårige og årlige arbejdsprogrammer, som omhandlet i artikel 9, stk. 4 og 5, og i det omfang de til rådighed værende midler giver mulighed for.

2. Under udøvelsen af sine aktiviteter skal centret for at undgå dobbeltarbejde tage hensyn til de aktiviteter, der udøves af andre institutioner og organer, som allerede eksisterer, eller som planlægges oprettet, herunder navnlig Europol, og søge at give dem en merværdi.

Artikel 5

Det Europæiske Informationsnet for Narkotika og Narkotikamisbrug (Reitox)

1. Centret råder over Det Europæiske Informationsnet for Narkotika og Narkotikamisbrug (Reitox). Dette net består af et kontaktpunkt for hver medlemsstat og for hvert land, der har indgået en aftale efter artikel 21, samt et kontaktpunkt for Kommissionen. Udnævnelsen af de nationale kontaktpunkter henhører under de pågældende landes enekompetence.

2. De nationale kontaktpunkter udgør forbindelsesleddet mellem de deltagende lande og centret. De bidrager til udarbejdelsen af nøgleindikatorer og -data, herunder retningslinjer for udviklingen heraf, med henblik på at frembringe pålidelige, sammenlignelige oplysninger på EU-plan. De indsamler og analyserer på en objektiv måde på nationalt plan alle relevante oplysninger om narkotika og narkotikamisbrug og om de iværksatte politikker og foranstaltninger og anvender i denne forbindelse erfaringer fra blandt andet sundheds-, rets- og retshåndhævelsesområdet i samarbejde med sagkyndige og nationale organisationer, der er aktive inden for narkotikapolitikken. De fremlægger specielt data for de fem epidemiologiske indikatorer, som centret har fastlagt.

Hver medlemsstat sikrer, at dens repræsentant i Reitox-nettet fremlægger de oplysninger, der er omhandlet i artikel 4, stk. 1, i afgørelse 2005/387/RIA.

De nationale kontaktpunkter kan også forelægge centret oplysninger om nye tendenser inden for anvendelsen af eksisterende psykoaktive stoffer og/eller nye kombinationer af psykoaktive stoffer, som udgør en mulig risiko for folkesundheden, og oplysninger om mulige tiltag, der er relaterede til folkesundheden.

3. De nationale myndigheder forestår driften af deres kontaktpunkt med henblik på indsamling og analyse af oplysninger på nationalt plan på grundlag af de retningslinjer, som er vedtaget i samarbejde med centret.

4. De specifikke opgaver, som pålægges de nationale kontaktpunkter, anføres i centrets treårige program, jf. artikel 9, stk. 4.

5. Centret kan under fuld overholdelse af de nationale kontaktpunktets forrang og i tæt samarbejde med dem benytte sig af supplerende ekspertise og informationskilder vedrørende narkotika og narkotikamisbrug.

*Artikel 6***Oplysningernes beskyttelse og fortrolige karakter**

1. Oplysninger om narkotika og narkotikamisbrug, som modtages eller leveres af centret, kan offentliggøres, når fællesskabsregler og nationale regler om udbredelse af oplysninger og disses fortrolighed overholdes. Personoplysninger kan hverken offentliggøres eller gøres tilgængelige for offentligheden.

Medlemsstaterne eller de nationale kontaktpunkter har ikke pligt til at levere oplysninger, som ifølge deres nationale ret er klassificerede som fortrolige.

2. Forordning (EF) nr. 45/2001 finder anvendelse på centret.

*Artikel 7***Aktindsigt**

1. Forordning (EF) nr. 1049/2001 finder anvendelse på centrets dokumenter.

2. Bestyrelsen, jf. artikel 9, vedtager de praktiske gennemførelsesbestemmelser for forordning (EF) nr. 1049/2001.

3. Der kan klages til ombudsmanden over de beslutninger, som centret træffer efter artikel 8 i forordning (EF) nr. 1049/2001, eller de kan indbringes for Domstolen for De Europæiske Fællesskaber efter bestemmelserne i traktatens artikel 195 og artikel 230.

*Artikel 8***Rets- og handleevne samt hjemsted**

1. Centret har status som juridisk person. Det har i hver medlemsstat den videstgående rets- og handleevne, som vedkommende stats lovgivning tillægger juridiske personer. Det kan i særdeleshed erhverve og afhænde fast ejendom og løse og optræde som part i retssager.

2. Centret har hjemsted i Lissabon.

*Artikel 9***Bestyrelsen**

1. Centret har en bestyrelse bestående af en repræsentant for hver medlemsstat, to repræsentanter for Kommissionen, to uafhængige eksperter med særlig viden om narkotikaområdet, udpeget af Europa-Parlamentet, samt en repræsentant for hvert land, der har indgået en aftale efter artikel 21.

Hvert medlem af bestyrelsen har én stemme med undtagelse af repræsentanterne for de lande, der har indgået aftaler efter artikel 21, som ikke har stemmeret.

Bestyrelsens beslutninger træffes med to tredjedels flertal blandt de stemmeberettigede medlemmer, undtagen i de tilfælde, der er omhandlet i stk. 6 i denne artikel og i artikel 20.

Hvert medlem af bestyrelsen kan lade sig ledsage eller repræsentere af en suppleant. Hvis et medlem med stemmeret er fraværende, kan suppleanten udøve denne stemmeret.

Som observatører uden stemmeret kan bestyrelsen indkalde repræsentanter for internationale organisationer, som centret samarbejder med i overensstemmelse med artikel 20.

2. Formanden og næstformanden for bestyrelsen vælges blandt og af dens medlemmer for en periode på tre år. Deres mandater kan fornyes én gang.

Formanden og næstformanden deltager i afstemninger.

Bestyrelsen fastlægger selv sin forretningsorden.

3. Bestyrelsen indkaldes til møde af formanden. Den holder ordinært møde mindst én gang om året. Centrets direktør, jf. artikel 11, deltager i bestyrelsens møder uden stemmeret og varetager sekretariatet, jf. artikel 11, stk. 3.

4. Bestyrelsen vedtager et treårigt arbejdsprogram på grundlag af et udkast, som forelægges af centrets direktør efter høring af Det Videnskabelige Udvalg, jf. artikel 13, og efter udtalelse fra Kommissionen og sender det til Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen.

5. Inden for rammerne af det treårige arbejdsprogram vedtager bestyrelsen hvert år centrets årlige arbejdsprogram på grundlag af et udkast, som forelægges af direktøren efter høring af Det Videnskabelige Udvalg og efter udtalelse fra Kommissionen. Arbejdsprogrammet sendes til Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen. Det kan justeres i løbet af året efter samme fremgangsmåde.

6. Hvis Kommissionen tilkendegiver, at den ikke kan tilslutte sig det treårige eller årlige arbejdsprogram, vedtager bestyrelsen disse programmer med tre fjerdedels flertal blandt de stemmeberettigede medlemmer.

7. Bestyrelsen vedtager en årsberetning om centrets aktiviteter, som inden den 15. juni fremsendes til Europa-Parlamentet, Rådet, Kommissionen, Revisionsretten og medlemsstaterne.

8. Centret forelægger hvert år budgetmyndigheden alle relevante oplysninger om resultaterne af evalueringsprocedurerne.

Artikel 10

Forretningsudvalg

1. Bestyrelsen bistås af et forretningsudvalg. Forretningsudvalget består af formanden og næstformanden for bestyrelsen, to andre medlemmer af bestyrelsen, der repræsenterer medlemsstaterne, og som udpeges af bestyrelsen, og to repræsentanter for Kommissionen. Direktøren deltager i forretningsudvalgets møder.

2. Forretningsudvalget holder møde mindst to gange om året og i øvrigt efter behov for at forberede bestyrelsens afgørelser og bistå og rådgive direktøren. Det træffer på bestyrelsens vegne afgørelse om de spørgsmål i henhold til de finansielle bestemmelser vedtaget i medfør af artikel 15, stk. 10, som ikke er forbeholdt bestyrelsen ved denne forordning. Afgørelser træffes med konsensus.

Artikel 11

Direktøren

1. Centret ledes af en direktør, der udnævnes af bestyrelsen efter indstilling fra Kommissionen for en femårig periode, som kan fornyes.

2. Inden udnævnelsen til en første mandatperiode ud af højst to mandatperioder opfordres den ansøger, som bestyrelsen har udvalgt til direktørstillingen, til straks at afgive en redegørelse for Europa-Parlamentet og besvare spørgsmål fra Europa-Parlamentets medlemmer.

3. Direktøren er ansvarlig for:

- a) udarbejdelse og gennemførelse af beslutninger og programmer, som vedtages af bestyrelsen
- b) centrets daglige ledelse
- c) udarbejdelse af centrets arbejdsprogrammer
- d) udarbejdelse af oversigten over indtægter og udgifter og gennemførelse af centrets budget
- e) udarbejdelse og offentliggørelse af de i denne forordning nævnte beretninger
- f) forvaltning af alle personaleanliggender, herunder særlig udøvelse af de beføjelser, som tilkommer ansættelsesmyndigheden
- g) fastlæggelse af centrets organisationsstruktur og forelæggelse heraf for bestyrelsen til godkendelse

h) udførelse af de i artikel 1 og 2 omhandlede opgaver

i) regelmæssig vurdering af centrets arbejde.

4. Direktøren aflægger beretning om sine aktiviteter til bestyrelsen.

5. Direktøren er centrets retlige repræsentant.

Artikel 12

Europa-Parlamentets høring af direktøren og formanden for bestyrelsen

Direktøren forelægger hvert år den almindelige beretning om centrets aktiviteter for Europa-Parlamentet. Europa-Parlamentet kan desuden når som helst anmode om at høre direktøren og formanden for bestyrelsen om ethvert spørgsmål, der har tilknytning til centrets virksomhed.

Artikel 13

Det Videnskabelige Udvalg

1. Bestyrelsen og direktøren bistås af et videnskabeligt udvalg, der som fastsat i denne forordning afgiver udtalelse om de videnskabelige spørgsmål med relation til centrets aktiviteter, som bestyrelsen eller direktøren måtte forelægge det.

Udtalelser fra Det Videnskabelige Udvalg offentliggøres.

2. Det Videnskabelige Udvalg består af højst femten kendte forskere, der udnævnes på grundlag af deres videnskabelige ekspertise og deres uafhængighed af bestyrelsen efter offentliggørelsen af en indkaldelse af interessetilkendegivelse i Den Europæiske Unions Tidende. Udvalgelsesproceduren sikrer, at de specialiserede områder, som medlemmerne af Det Videnskabelige Udvalg repræsenterer, dækker de mest relevante videnskabelige områder, der har tilknytning til narkotika- og narkotikamisbrugsproblemerne.

Medlemmerne af Det Videnskabelige Udvalg udnævnes personligt og afgiver deres udtalelser helt uafhængigt af medlemsstaterne og fællesskabsinstitutionerne.

Det Videnskabelige Udvalg tager, før der afgives en endelig udtalelse, hensyn til de forskellige holdninger i nationale ekspertudtalelser, hvis der foreligger sådanne.

Med henblik på gennemførelsen af afgørelse 2005/387/RIA kan Det Videnskabelige Udvalg udvides efter proceduren i artikel 6, stk. 2, i nævnte afgørelse.

3. Medlemmernes mandat i Det Videnskabelige Udvalg er på tre år. Det kan fornyes.

4. Det Videnskabelige Udvalg vælger sin formand for en tre-årig periode. Det indkaldes til møde af formanden mindst én gang om året.

Artikel 14

Opstilling af budgettet

1. Alle centrets indtægter og udgifter skal anslås for hvert regnskabsår, der er sammenfaldende med kalenderåret, og opføres på centrets budget.

2. Indtægterne og udgifterne på centrets budget skal balancere.

3. Centrets indtægter omfatter, ud over andre indtægter, et tilskud fra Fællesskabet, der opføres på Den Europæiske Unions almindelige budget (sektion »Kommissionen«), og betaling for udførte tjenester samt alle finansielle bidrag fra organisationer eller organer og de tredjelande, der er nævnt i artikel 20 og 21.

4. Centrets udgifter omfatter blandt andet:

a) løn til personale, udgifter til administration og infrastruktur, driftsudgifter

b) udgifter til støtte til Reitox-kontaktpunkterne.

5. Bestyrelsen udarbejder hvert år på grundlag af et udkast fra direktøren et overslag over centrets indtægter og udgifter for det kommende regnskabsår. Bestyrelsen fremsender inden den 31. marts dette overslag, der indeholder en stillingsfortegnelse, til Kommissionen, ledsaget af et arbejdsprogram for centret. Kommissionen fremsender overslaget til Europa-Parlamentet og Rådet (herefter kaldet »budgetmyndigheden«) sammen med det foreløbige forslag til Den Europæiske Unions almindelige budget.

6. På grundlag af overslaget anfører Kommissionen i det foreløbige forslag til Den Europæiske Unions almindelige budget de beløb, som den finder påkrævet i forbindelse med stillingsfortegnelsen, og de tilskud, der ydes over budgettet, og den forelægger dem for budgetmyndigheden i overensstemmelse med traktatens artikel 272.

7. Budgetmyndigheden fastsætter bevillingerne i form af tilskud til centret og fastsætter centrets stillingsfortegnelse.

8. Budgettet vedtages af bestyrelsen. Det bliver endeligt, når Den Europæiske Unions almindelige budget er endeligt vedtaget. Om nødvendigt tilpasses det i overensstemmelse hermed.

9. Bestyrelsen underretter hurtigst muligt budgetmyndigheden om alle projekter, som den agter at gennemføre, og som kan få betydelige finansielle følgevirkninger for finansieringen af dens budget, navnlig projekter vedrørende fast ejendom, såsom leje eller erhvervelse af ejendomme. Den underretter Kommissionen herom.

Når en af budgetmyndighedens parter har meddelt, at den agter at fremsætte en udtalelse, sender den bestyrelsen denne inden for en frist på seks uger regnet fra underretningen om projektet.

Artikel 15

Gennemførelse af budgettet

1. Direktøren gennemfører centrets budget.

2. Centrets regnskabsfører sender senest den 1. marts efter det afsluttede regnskabsår det foreløbige årsregnskab ledsaget af en beretning om budgetforvaltningen og den økonomiske forvaltning i regnskabsåret til Kommissionens regnskabsfører. Kommissionens regnskabsfører konsoliderer de foreløbige årsregnskaber for institutionerne og de decentraliserede organer i overensstemmelse med artikel 128 i Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 1605/2002 af 25. juni 2002 om finansforordningen vedrørende De Europæiske Fællesskabers almindelige budget ⁽¹⁾ (herefter benævnt »den almindelige finansforordning«).

3. Senest den 31. marts efter det afsluttede regnskabsår sender Kommissionens regnskabsfører centrets foreløbige årsregnskab ledsaget af beretningen om budgetforvaltningen og den økonomiske forvaltning i regnskabsåret til Revisionsretten. Beretningen om budgetforvaltningen og den økonomiske forvaltning i regnskabsåret sendes tillige til Europa-Parlamentet og Rådet.

4. Ved modtagelsen af Revisionsrettens bemærkninger om centrets foreløbige årsregnskab opstiller den administrerende direktør i medfør af bestemmelserne i artikel 129 i den almindelige finansforordning på eget ansvar centrets endelige årsregnskab og sender det til bestyrelsen med henblik på udtalelse.

5. Bestyrelsen afgiver udtalelse om centrets endelige årsregnskab.

6. Direktøren sender inden den 1. juli efter det afsluttede regnskabsår det endelige årsregnskab ledsaget af bestyrelsens udtalelse til Europa-Parlamentet, Rådet, Kommissionen og Revisionsretten.

Det endelige årsregnskab offentliggøres.

7. Direktøren sender senest den 30. september Revisionsretten et svar på dennes bemærkninger. Dette svar sendes ligeledes til bestyrelsen.

⁽¹⁾ EFT L 248 af 16.9.2002, s. 1.

8. Direktøren forelægger alle de oplysninger, der er nødvendige for, at dechargeproceduren for det pågældende regnskabsår kan forløbe tilfredsstillende, for Europa-Parlamentet på dettes anmodning, jf. artikel 146, stk. 3, i den almindelige finansforordning.

9. Efter henstilling fra Rådet, der træffer afgørelse med kvalificeret flertal, meddeler Europa-Parlamentet inden den 30. april i år N + 2 direktøren decharge for gennemførelsen af budgettet for regnskabsåret N.

10. Centrets finansielle bestemmelser vedtages af bestyrelsen efter høring af Kommissionen. De må kun afvige fra Kommissionens forordning (EF, Euratom) nr. 2343/2002 ⁽¹⁾ om rammefinansforordning for de organer, der er omhandlet i artikel 185 i Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 1605/2002, såfremt dette er nødvendigt som følge af centrets særlige behov, og kun hvis Kommissionen på forhånd giver sit samtykke.

Artikel 16

Bekæmpelse af svig

1. Med henblik på at bekæmpe svig, korruption og alle andre ulovlige aktiviteter, der måtte have indvirkning på Fællesskabets økonomiske interesser, finder bestemmelserne i forordning (EF) nr. 1073/1999 ubegrænset anvendelse på centret.

2. I finansieringsafgørelserne og i aftalerne og instrumenterne til gennemførelse heraf fastsættes det udtrykkeligt, at Revisionsretten og OLAF om nødvendigt kan foretage kontrol på stedet hos modtagerne af midler fra centret.

Artikel 17

Privilegier og immuniteter

Protokollen vedrørende De Europæiske Fællesskabers privilegier og immuniteter gælder for centret.

Artikel 18

Vedtægt for personalet

Vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber, ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Fællesskaberne og de regler, som fællesskabsinstitutionerne sammen har vedtaget om anvendelsen af vedtægten og ansættelsesvilkårene, finder anvendelse på centrets personale.

Ved ansættelse af personale fra tredjelande efter indgåelsen af de aftaler, som er omhandlet i artikel 21, skal centret under alle omstændigheder overholde vedtægten og ansættelsesvilkårene, som omhandlet i stk. 1 i denne artikel.

Over for sit personale udøver centret de beføjelser, der tilkommer ansættelsesmyndigheden.

Bestyrelsen vedtager i forståelse med Kommissionen passende gennemførelsesbestemmelser i overensstemmelse med artikel 110 i vedtægten og ansættelsesvilkårene, som omhandlet i stk. 1.

Bestyrelsen kan vedtage bestemmelser, der gør det muligt at ansætte nationale eksperter, som medlemsstaterne udsender til centret.

Artikel 19

Ansvar

1. Centrets ansvar i kontraktforhold bestemmes efter den lovgivning, der finder anvendelse på den pågældende kontrakt. Domstolen har kompetence til at træffe afgørelse i henhold til enhver voldgiftsbestemmelse, som indgår i en af centret indgået aftale.

2. For så vidt angår ansvar uden for kontraktforhold skal centret i overensstemmelse med de almindelige retsgrundsætninger, der er fælles for medlemsstaternes retssystemer, erstatte skader forvoldt af centret eller af dets ansatte under udøvelsen af deres hverv. Domstolen har kompetence til at afgøre tvister vedrørende enhver sådan erstatning.

3. De ansattes personlige ansvar over for centret fastsættes i den vedtægt eller i de ansættelsesvilkår, der gælder for dem.

Artikel 20

Samarbejde med andre organisationer eller organer

Centret søger aktivt samarbejde med internationale organisationer og andre, især europæiske, statslige eller ikke-statslige organer, som er kompetente på narkotikaområdet, uden at dette dog berører de forbindelser, som Kommissionen kan opretholde i overensstemmelse med traktatens artikel 302.

Dette samarbejde skal baseres på samarbejdsaftaler, som er indgået med organisationer eller organer, der er omhandlet i foregående stykke. Disse aftaler vedtages af bestyrelsen på grundlag af et udkast, som er forelagt af direktøren, efter at Kommissionen har afgivet en udtalelse herom. Hvis Kommissionen tilkendegiver, at den ikke kan tilslutte sig disse aftaler, vedtager bestyrelsen dem med tre fjerdedele flertal blandt de stemmeberettigede medlemmer.

⁽¹⁾ EFT L 357 af 31.12.2002, s. 72.

*Artikel 21***Tredjelandes deltagelse**

Centret er åbent for deltagelse af tredjelande, som deler Fællesskabets og medlemsstaternes interesse i centrets mål og arbejde, i henhold til aftaler, der indgås mellem dem og Fællesskabet på grundlag af traktatens artikel 300.

*Artikel 22***Domstolens kompetence**

Domstolen har kompetence til at træffe afgørelse om klager over centret, der indgives efter traktatens artikel 230.

*Artikel 23***Evalueringsrapport**

Kommissionen iværksætter en ekstern evaluering af centret hvert sjette år samtidig med afslutningen af to treårige arbejdsprogrammer for centret. Sådanne evalueringer skal også omfatte Reitox-systemet. Kommissionen sender evalueringsrapporten til Europa-Parlamentet, Rådet og bestyrelsen

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Strasbourg, den 12. december 2006.

På Europa-Parlamentets vegne
J. BORRELL FONTELLES
Formand

På Rådets vegne
M. PEKKARINEN
Formand

Som led heri forelægger Kommissionen om nødvendigt efter proceduren i traktatens artikel 251 et forslag om ændring af bestemmelserne i denne forordning i lyset af udviklingen med hensyn til reguleringsorganer.

*Artikel 24***Ophævelse**

Forordning (EØF) nr. 302/93 ophæves.

Henvisninger til den ophævede forordning betragtes som henvisninger til nærværende forordning og skal læses i overensstemmelse med sammenligningstabellen i bilag III.

*Artikel 25***Ikrafttræden**

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i Den Europæiske Unions Tidende.

BILAG I

- A. Centrets arbejde udføres under iagttagelse af Fællesskabets og dets medlemsstaters respektive beføjelser på narkotikaområdet som fastsat i traktaten. Det omfatter de forskellige aspekter af situationen vedrørende narkotika og narkotikamisbrug og de foranstaltninger, der iværksættes for at afhjælpe problemerne. I den forbindelse følger centret de narkotikastrategier og -handlingsplaner, som vedtages af Den Europæiske Union.

Centrets prioriterede områder er:

- 1) overvågning af narkotikaproblemet, specielt ved hjælp af epidemiologiske eller andre indikatorer, og overvågning af nye tendenser, specielt inden for blandingsbrug
 - 2) overvågning af de foranstaltninger, der iværksættes for at afhjælpe narkotikarelaterede problemer, levering af oplysninger om bedste praksis i medlemsstaterne og fremme af gensidig udveksling heraf
 - 3) vurdering af risiciene ved de nye psykoaktive stoffer og opretholdelse af et varslingsystem vedrørende anvendelsen af disse stoffer og vedrørende nye metoder til brug af eksisterende psykoaktive stoffer
 - 4) udvikling af redskaber og instrumenter, der skal gøre det lettere for medlemsstaterne at overvåge og evaluere deres nationale politikker og for Kommissionen at overvåge og evaluere EU's politikker.
- B. Kommissionen stiller de oplysninger og statistiske data, som den har til rådighed i kraft af sine beføjelser, til rådighed for centret med henblik på deres videre formidling.

—

*BILAG II***OPHÆVET FORORDNING MED ÆNDRINGER**

Rådets forordning (EØF) nr. 302/93

EFT L 36 af 12.2.1993, s. 1.

Rådets forordning (EF) nr. 3294/94

EFT L 341 af 30.12.1994, s. 7.

Rådets forordning (EF) nr. 2220/2000

EFT L 253 af 7.10.2000, s. 1.

Rådets forordning (EF) nr. 1651/2003

EUT L 245 af 29.9.2003, s. 30.

BILAG III

SAMMENLIGNINGSTABEL

Rådets forordning (EØF) nr. 302/93	Denne forordning
Artikel 1	Artikel 1
-	Artikel 1, stk. 3, andet og tredje punktum
Artikel 2, litra A, undertitel	Artikel 2, litra a), undertitel
Artikel 2, litra A, nr. 1	Artikel 2, litra a), nr. i), første punktum
-	Artikel 2, litra a), nr. i), andet og tredje punktum
Artikel 2, litra A, nr. 2-5	Artikel 2, litra a), nr. ii)-v)
Artikel 2, litra B, undertitel	Artikel 2, litra b), undertitel
Artikel 2, litra B, nr. 6, første punktum	Artikel 2, litra b), nr. i), første punktum
-	Artikel 2, litra b), nr. i), andet punktum
Artikel 2, litra B, nr. 7	Artikel 2, litra b), nr. ii)
Artikel 2, litra C, undertitel	Artikel 2, litra c), undertitel
Artikel 2, litra C, nr. 8-10	Artikel 2, litra c), nr. i)-iii)
Artikel 2, litra D, undertitel	Artikel 2, litra d), undertitel
Artikel 2, litra D, nr. 11-13	Artikel 2, litra d), nr. i), ii) og iv)
-	Artikel 2, litra d), nr. iii) og v)
-	Artikel 2, litra e)
Artikel 3	Artikel 4
Artikel 4	Artikel 3
Artikel 5, stk. 1	Artikel 5, stk. 1
-	Artikel 5, stk. 2, 3 og 4
Artikel 5, stk. 4	Artikel 5, stk. 5
Artikel 6, stk. 2 og 3	Artikel 6, stk. 1
-	Artikel 6, stk. 2
Artikel 6a	Artikel 7
Artikel 7	Artikel 8
-	Artikel 8, overskriften
-	Artikel 8, stk. 2
Artikel 8, stk. 1	Artikel 9, stk. 1, første, fjerde og femte afsnit
Artikel 8, stk. 2	Artikel 9, stk. 1, andet og tredje afsnit Artikel 9, stk. 2; Artikel 9, stk. 3, andet punktum
-	Artikel 9, stk. 3, første og tredje punktum
Artikel 8, stk. 3	Artikel 9, stk. 4
Artikel 8, stk. 4	Artikel 9, stk. 5, første og tredje punktum
-	Artikel 9, stk. 5, andet punktum
-	Artikel 9, stk. 6
Artikel 8, stk. 5 og 6	Artikel 9, stk. 7 og 8
-	Artikel 10
Artikel 9, stk. 1, første afsnit	Artikel 11, stk. 1

Rådets forordning (EØF) nr. 302/93	Denne forordning
-	Artikel 11, stk. 2
Artikel 9, stk. 1, andet afsnit	Artikel 11, stk. 3
Artikel 9, stk. 1, andet afsnit, første til sjette led	Artikel 11, stk. 3, litra a)-f), første punktum
-	Artikel 11, stk. 3, litra f), andet punktum
-	Artikel 11, stk. 3, litra g)
Artikel 9, stk. 1, andet afsnit, syvende led	Artikel 11, stk. 3, litra h)
-	Artikel 11, stk. 3, litra i)
Artikel 9, stk. 2 og 3	Artikel 11, stk. 4 og 5
-	Artikel 12
Artikel 10	Artikel 13
Artikel 10, stk. 2	Artikel 13, stk. 2, første og fjerde afsnit
-	Artikel 13, stk. 2, andet og tredje afsnit
Artikel 10, stk. 3, 4 og 5	Artikel 13, stk. 3 og 4
Artikel 11, stk. 1-6	Artikel 14, stk. 1-5
Artikel 11, stk. 7-10	Artikel 14, stk. 6-9
Artikel 11a, stk. 1-5	Artikel 15, stk. 1-5
Artikel 11a, stk. 6 og 7	Artikel 15, stk. 6
Artikel 11a, stk. 8-11	Artikel 15, stk. 7-10
-	Artikel 16
Artikel 12	Artikel 20
-	Artikel 20, andet afsnit
Artikel 13, stk. 1	Artikel 21
Artikel 13, stk. 2	-
Artikel 14	Artikel 17
Artikel 15	Artikel 18, første, tredje og fjerde afsnit
-	Artikel 18, andet og femte afsnit
Artikel 16	Artikel 19
Artikel 17	Artikel 22
Artikel 18	Artikel 23, første afsnit, første og tredje punktum
-	Artikel 23, første afsnit, andet punktum
-	Artikel 23, andet afsnit
-	Artikel 24
Artikel 19	Artikel 25
Bilag, punkt A, stk. 1	Bilag I, del A, første afsnit, første punktum
-	Bilag I, del A, første afsnit, andet og tredje punktum
-	Bilag I, del A, andet afsnit, punkt 1-4
Bilag, punkt A, nr. 1-4	-
Bilag, punkt B	Bilag I, del B
Bilag, punkt C	-
-	Bilag II
-	Bilag III

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV 2006/113/EF

af 12. december 2006

om kvalitetskrav til skaldyrvande

(kodificeret udgave)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION
HAR -

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 175, stk. 1,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg,

efter høring af Regionsudvalget,

efter proceduren i traktatens artikel 251 ⁽¹⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Rådets direktiv 79/923/EØF af 30. oktober 1979 om kvalitetskrav til skaldyrvande ⁽²⁾ er blevet ændret væsentligt ⁽³⁾. Direktivet bør af klarheds- og rationaliseringshensyn kodificeres.

(2) Beskyttelsen og forbedringen af miljøet kræver konkrete foranstaltninger med henblik på at beskytte vandområder, herunder skaldyrvande, mod forurening.

(3) Det er nødvendigt at beskytte visse skaldyrbestande mod de forskellige skadelige konsekvenser af udledning af forurenede stoffer i havet.

(4) I henhold til Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 1600/2002/EF af 22. juli 2002 om fastlæggelse af Fællesskabets sjette miljøhandlingsprogram ⁽⁴⁾ skal der i fællesskab udarbejdes kvalitetsmålsætninger, der fastsætter de forskellige krav, som et givet miljø skal opfylde, og navnlig skal der fastlægges parametre for vandområder, herunder skaldyrvande.

(5) Forskelle mellem de bestemmelser, som finder anvendelse i de forskellige medlemsstater for så vidt angår kvalitetskrav til skaldyrvande, kan skabe ulige konkurrencevilkår og dermed indvirke direkte på det indre markedes funktion.

(6) For at gennemføre nærværende direktivs målsætninger bør medlemsstaterne udpege de vandområder, på hvilke det finder anvendelse, og fastsætte de grænseværdier, der svarer til visse parametre. De udpegede vandområder skal bringes i overensstemmelse med disse værdier inden for en frist på seks år efter udpegningen.

(7) For at sikre kontrollen med kvalitetskravene til skaldyrvande skal der foranstaltes et minimum af prøveudtagninger og foretages målinger af de i bilag I specificerede parametre. Antallet af disse prøveudtagninger vil kunne nedsættes, eller udtagningerne vil kunne udelades, afhængigt af resultaterne af målingerne.

(8) Der vil være visse naturlige forhold, som unddrager sig medlemsstaternes kontrol, og der må derfor åbnes mulighed for at fravige dette direktiv i visse tilfælde.

(9) De tekniske og videnskabelige fremskridt kan gøre det nødvendigt at foretage en hurtig tilpasning af visse af de bestemmelser, der er anført i bilag I. For at lette iværksættelsen af de foranstaltninger, der er nødvendige i så henseende, bør der fastlægges en fremgangsmåde for et snævert samarbejde mellem medlemsstaterne og Kommissionen. Dette samarbejde bør finde sted i det udvalg for tilpasning til de tekniske og videnskabelige fremskridt, som er nedsat ved artikel 13, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/44/EF af 6. september 2006 om kvaliteten af ferskvand, der kræver beskyttelse eller forbedring for at være egnet til, at fisk kan leve deri ⁽⁵⁾.

(10) Nærværende direktiv bør ikke berøre medlemsstaternes forpligtelser med hensyn til de i bilag II, del B, angivne frister for gennemførelse i national ret af direktiverne -

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

Dette direktiv vedrører kvaliteten af skaldyrvande og finder anvendelse på kyst- og brakvand udpeget af medlemsstaterne som områder, der kræver beskyttelse eller forbedring for at gøre det muligt for skaldyr (bløddyr af muslingeklassen og snegleklassen) at leve og vokse deri, og for således at bidrage til, at skaldyrprodukter, som umiddelbart kan fortæres af mennesker, får en god kvalitet.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets udtalelse af 12 oktober 2006 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 30. november 2006.

⁽²⁾ EFT L 281 af 10.11.1979, s. 47. Ændret ved direktiv 91/692/EØF (EFT L 377 af 31.12.1991, s. 48).

⁽³⁾ Jf. bilag II, del A.

⁽⁴⁾ EFT L 242 af 10.9.2002, s. 1.

⁽⁵⁾ EUT L 264 af 25.9.2006, s. 20.

Artikel 2

De parametre, der finder anvendelse på de af medlemsstaterne udpegede vandområder, er anført i bilag I.

Artikel 3

1. For de udpegede vandområder fastsætter medlemsstaterne værdier for de i bilag I angivne parametre, såfremt der er anført værdier i kolonne G eller I. Parametrene skal være i overensstemmelse med de bemærkninger, der er anført i disse to kolonner.

2. Medlemsstaterne må ikke fastsætte værdier, som er mindre strenge end de i kolonne I i bilag I anførte, og skal bestræbe sig på at overholde værdierne i kolonne G, idet de tager hensyn til det i artikel 8 anførte princip.

3. For så vidt angår udledning af stoffer henhørende under parametrene »organiske halogenforbindelser« og »metaller« skal de emissionsnormer, som medlemsstaterne har fastsat i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/11/EF af 15. februar 2006 om forurening, der er forårsaget af udledning af visse farlige stoffer i Fællesskabets vandmiljø ⁽¹⁾, anvendes samtidig med kvalitetsmålene og de øvrige forpligtelser, som følger af nærværende direktiv, navnlig vedrørende prøveudtagning.

Artikel 4

1. Medlemsstaterne udpeger skaldyrvande og kan senere foretage yderligere udpegninger.

2. Medlemsstaterne kan ændre udpegningen af visse vandområder blandt andet på grund af forhold, der ikke var forudset på tidspunktet for udpegningen, idet de tager hensyn til det i artikel 8 anførte princip.

Artikel 5

Medlemsstaterne udarbejder programmer med henblik på at mindske forureningen og sikre, at de udpegede vandområder inden for en frist på seks år efter udpegningen i henhold til artikel 4 er i overensstemmelse med de værdier, som medlemsstaterne fastsætter i henhold til artikel 3, og med bemærkningerne i kolonne G og I i bilag I.

Artikel 6

1. Ved anvendelsen af artikel 5 anses de udpegede vandområder for at være i overensstemmelse med dette direktiv, hvis vandprøver herfra, udtaget med mindst den i bilag I angivne hyppighed på samme prøveudtagningssted og over en periode på tolv måneder, viser, at de værdier, som medlemsstaterne har fastsat i overensstemmelse med artikel 3, samt bemærkningerne i kolonne G og I i bilag I er overholdt med hensyn til:

- a) 100 % af prøverne, for så vidt angår parametrene »organiske halogenforbindelser« og »metaller«

- b) 95 % af prøverne, for så vidt angår parametrene »saltindhold« og »opløst ilt«

- c) 75 % af prøverne, for så vidt angår de andre parametre, der er anført i bilag I.

Såfremt hyppigheden for prøveudtagning i henhold til artikel 7, stk. 2, for alle parametrene i bilag I med undtagelse af parametrene »organiske halogenforbindelser« og »metaller« er lavere end den hyppighed, der er anført i bilag I, gælder de i første afsnit i nærværende stykke omhandlede værdier og bemærkninger for samtlige prøver.

2. Afvigelser fra de af medlemsstaterne i overensstemmelse med artikel 3 fastsatte værdier eller fra bemærkningerne i kolonne G og I i bilag I tages ikke i betragtning ved beregningen af de i stk. 1 fastsatte procentstørrelser, hvis de skyldes en katastrofe.

Artikel 7

1. Medlemsstaternes kompetente myndigheder foretager prøveudtagningerne med en mindste hyppighed som angivet i bilag I.

2. Når den kompetente myndighed fastslår, at kvaliteten af de udpegede vandområder er væsentlig bedre, end den ville være, såfremt de værdier, der fastsættes i overensstemmelse med artikel 3, og bemærkningerne i kolonne G og I i bilag I var anvendt, kan prøveudtagningernes hyppighed nedsættes. Såfremt der ikke foreligger nogen forurening eller risiko for, at vandets kvalitet forringes, kan vedkommende kompetente myndighed træffe afgørelse om, at prøveudtagning er unødvendig.

3. Hvis det ved en prøveudtagning viser sig, at der er afvigelser fra en værdi fastsat i overensstemmelse med artikel 3 eller fra en bemærkning i kolonne G eller I i bilag I, undersøger den kompetente myndighed, om dette skyldes et tilfælde, om det er en følge af et naturfænomen, eller om det er forårsaget af forurening, og træffer passende foranstaltninger.

4. Det nøjagtige prøveudtagningssted, dets afstand fra det nærmeste punkt, hvorfra der udledes forurenende stoffer, såvel som den dybde, hvori prøverne skal udtages, fastlægges af den kompetente myndighed i hver medlemsstat, blandt andet under hensyntagen til lokale miljøforhold.

5. Referenceanalysemetoderne for beregningen af de pågældende parametre er anført i bilag I. Laboratorier, som anvender andre metoder, skal sikre sig, at de opnåede resultater svarer til eller er sammenlignelige med de i bilag I anførte.

Artikel 8

Anvendelsen af foranstaltninger, der er truffet i medfør af dette direktiv, må under ingen omstændigheder, hverken direkte eller indirekte, medføre forøget forurening af kyst- og brakvand.

⁽¹⁾ EUT L 64 af 4.3.2006, s. 52.

Artikel 9

Medlemsstaterne kan til enhver tid fastsætte strengere værdier for de udpegede vandområder end de i dette direktiv fastsatte. De kan tillige fastsætte bestemmelser med hensyn til andre parametre end dem, der er foreskrevet i dette direktiv.

Artikel 10

Såfremt en medlemsstat påtænker at udpege skaldyrvande i umiddelbar nærhed af en anden medlemsstats grænse, skal de pågældende stater konsultere hinanden om afgrænsningen af den del af disse vandområder, på hvilken dette direktiv måtte finde anvendelse, og om konsekvenserne af de fælles kvalitetsmålsætninger; disse konsekvenser fastsættes efter samråd herom af hver enkelt berørt medlemsstat. Kommissionen kan deltage i disse forhandlinger.

Artikel 11

Medlemsstaterne kan fravige dette direktiv i tilfælde af usædvanlige meteorologiske eller geografiske forhold.

Artikel 12

De nødvendige ændringer for tilpasning til de tekniske og videnskabelige fremskridt af de G-værdier for parametre og de analysemetoder, der er anført i bilag I, vedtages af det udvalg, som er nedsat i medfør af artikel 13, stk. 1, i direktiv 2006/44/EF, og efter fremgangsmåden i artikel 13, stk. 2, i nævnte direktiv.

Artikel 13

1. Med henblik på gennemførelsen af dette direktiv giver medlemsstaterne Kommissionen oplysninger om

- a) de vandområder, der er udpeget i overensstemmelse med artikel 4, stk. 1, i form af en oversigt
- b) de ændringer i udpegningen af visse vandområder, der er foretaget i overensstemmelse med artikel 4, stk. 2
- c) de bestemmelser, der er truffet med henblik på at fastsætte nye parametre i overensstemmelse med artikel 9.

2. Når en medlemsstat gør brug af artikel 11, underretter den omgående Kommissionen herom med angivelse af begrundelse og varighed.

3. Mere generelt giver medlemsstaterne på begrundet anmodning af Kommissionen denne alle oplysninger, der er nødvendige for gennemførelsen af dette direktiv.

Artikel 14

Hvert tredje år og første gang for perioden 1993 til 1995 sender medlemsstaterne Kommissionen oplysninger om gennemførelsen af dette direktiv som led i en sektorspecifik rapport, der også omfatter andre relevante fællesskabsdirektiver. Rapporten udarbejdes på grundlag af et spørgeskema eller en formular, som Kommissionen udformer efter fremgangsmåden i artikel 6, stk. 2, i Rådets direktiv 91/692/EØF af 22. december 1991 om standardisering og rationalisering af rapporter om gennemførelse af en række miljødirektiver ⁽¹⁾. Spørgeskemaet eller formularen sendes til medlemsstaterne seks måneder før starten på den periode, som rapporten dækker. Rapporten sendes til Kommissionen senest ni måneder efter udløbet af den treårsperiode, som den dækker.

Kommissionen offentliggør senest ni måneder efter modtagelsen af medlemsstaternes rapporter en samlet rapport for Fællesskabet om gennemførelsen af nærværende direktiv.

Artikel 15

Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsfor skrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 16

Direktiv 79/923/EØF ophæves, uden at dette berører medlemsstaternes forpligtelser med hensyn til de i bilag II, del B, angivne frister for gennemførelse i national ret af direktiverne.

Henvisninger til det ophævede direktiv betragtes som henvisninger til nærværende direktiv og skal læses i overensstemmelse med sammenligningstabellen i bilag III.

Artikel 17

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 18

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Strasbourg, den 12. december 2006.

På Europa-Parlamentets vegne
J. BORRELL FONTELLES
Formand

På Rådets vegne
M. PEKKARINEN
Formand

⁽¹⁾ EFT L 377 af 31.12.1991, s. 48. Ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1882/2003 (EUT L 284 af 31.10.2003, s. 1).

BILAG I

KVALITETSKRAV TIL SKALDYRVANDE

	Parametre	G	I	Referenceanalysemetoder	Mindste Prøveudtagnings- og målehyppighed
1.	pH pH-enhed		7 — 9	— Elektrometrisk måling Målingen udføres in situ samtidig med prøveudtagningen	Kvartalsvis
2.	Temperatur °C	Den temperaturforskel, som skyldes en udledning, må i skaldyrvande, der påvirkes af denne udledning, ikke overstige den temperatur, som måles i vandområder, der ikke påvirkes, med mere end 2 °C		— Termometri Målingen udføres in situ samtidig med prøveudtagningen	Kvartalsvis
3.	Farve (efter filtrering) mg Pt/l		Vandets farve, som skyldes en udledning, må efter filtrering i skaldyrvande, der påvirkes af denne udledning, ikke afvige fra den farve, som måles i vandområder, der ikke påvirkes, med mere end 10 mg Pt/l	— Filtrering på membranfilter (0,45 µm) Fotometrisk metode med platinkoboltmåleenhed	Kvartalsvis
4.	Opslemmede stoffer mg/l		Indholdet af opslemmede stoffer, som skyldes en udledning, må i skaldyrvande, der påvirkes af denne udledning, ikke overstige det indhold, som måles i vandområder, der ikke påvirkes, med mere end 30 %	— Filtrering på membranfilter (0,45 µm), tørring ved 105 °C og vejning — Centrifugering (mindst 5 min., gennemsnitlig acceleration 2 800 — 3 200 g), tørring ved 105 °C og vejning	Kvartalsvis
5.	Saltindhold ‰	12 — 38 ‰	≤ 40 ‰ Den variation i saltindholdet, der forårsages af en udledning, må i de skaldyrvande, som påvirkes af denne udledning, ikke overstige det saltindhold, der er målt i vandområder, som ikke påvirkes, med mere end 10 %	Måling af den elektriske ledningsevne	Månedligt
6.	Opløst ilt Mætningsgrad %	≥ 80 %	≥ 70 % (middelværdi) Hvis en enkelt måling viser en værdi på under 70 %, fortsættes målingerne; Ingen enkelt måling må give en værdi på under 60 %, medmindre dette ikke er til skade for skaldyrbestanden	Winkler-metoden Elektrokemisk metode	Månedligt med mindst en repræsentativ prøveudtagning med ringe iltindhold den dag, prøven udtages. Hvis der imidlertid er formodning om betydelige daglige udsving, foretages mindst to prøver pr. dag

	Parametre	G	I	Referenceanalysemetoder	Mindste Prøveudtagnings- og målehyppighed
7.	Mineraloliebaserede kulbrinter		Mineralolieprodukter må ikke forekomme i skaldyr-vande i sådanne mængder: — at de på vandets overflade danner en synlig film og/eller belægning på skaldyrene, — at de fremkalder skadelige virkninger for skaldyrene,	Visuel undersøgelse	Kvartalsvis
8.	Organiske halogenforbindelser	Koncentrationen af hvert stof i skaldyrkødet skal begrænses således, at den i overensstemmelse med artikel 1 bidrager til, at skaldyrprodukterne får en god kvalitet	Koncentrationen af hvert stof i skaldyrvandet eller i skaldyrkødet må ikke overstige et niveau, der fremkalder skadelige virkninger for skaldyrene og deres larver	Kromatografi i luftfasen efter ekstraktion med passende opløsningsmidler og rensning	Halvårligt
9.	<i>Metaller</i> Sølv Ag Arsenik As Cadmium Cd Chrom Cr Kobber Cu Kviksølv Hg Nikkel Ni Bly Pb Zink Zn mg/l	Koncentrationen af hvert stof i skaldyrkødet skal begrænses således, at den i overensstemmelse med artikel 1 bidrager til, at skaldyrprodukterne får en god kvalitet	Koncentrationen af hvert stof i skaldyrvandet eller i skaldyrkødet må ikke overstige et niveau, der fremkalder skadelige virkninger for skaldyrene og deres larver Synergistiske virkninger af disse metaller skal tages i betragtning	Atomabsorptionsspektrometri eventuelt efter en koncentration og/eller ekstraktion	Halvårligt
10.	Fækalcoliforme/100 ml	≤ 300 i skaldyrkød og i væske mellem skallerne ⁽¹⁾		Fortyndingsmetoden med forgæring i flydende substrat i mindst tre rør i tre fortyndinger. Ompodning af de positive reagensglas til et påvisningssubstrat. Optælling efter M.P.N. (most probable number). Inkubationstemperatur 44° C ± 0,5	Kvartalsvis
11.	Stoffer, der har indflydelse på skaldyrenes smag		Ringere koncentration end den, der kan forringe skaldyrenes smag	Smagsmæssig undersøgelse af skaldyrene, når der er formodning om et sådant stof	
12.	Saxitoksin (produceret af dinoflagellater)				

Forkortelser:

G = vejledende

I = påbudt

⁽¹⁾ Indtil vedtagelsen af et direktiv vedrørende beskyttelse af forbrugere af skaldyrprodukter må denne værdi dog ubetinget overholdes i vande, hvori der lever skaldyr, som umiddelbart kan fortæres af mennesker.

BILAG II

DEL A

Ophævet direktiv med ændringer

Rådets direktiv 79/923/EØF
(EFT L 281 af 10.11.1979, s. 47)

Rådets direktiv 91/692/EØF
(EFT L 377 af 31.12.1991, s. 48)

kun bilag I, litra e)

DEL B

Liste over frister for gennemførelse i national ret

(jf. artikel 16)

Direktiv	Gennemførelsesfrist
79/923/EØF	6. november 1981
91/692/EØF	1. januar 1993

BILAG III

SAMMENLIGNINGSTABEL

Direktiv 79/923/EØF	Nærværende direktiv
Artikel 1	Artikel 1
Artikel 2	Artikel 2
Artikel 3	Artikel 3
Artikel 4, stk. 1 og 2	Artikel 4, stk. 1
Artikel 4, stk. 3	Artikel 4, stk. 2
Artikel 5	Artikel 5
Artikel 6, stk. 1, første afsnit, indledende tekst	Artikel 6, stk. 1, første afsnit, indledende tekst
Artikel 6, stk. 1, første afsnit, første led	Artikel 6, stk. 1, første afsnit, litra a)
Artikel 6, stk. 1, første afsnit, andet led	Artikel 6, stk. 1, første afsnit, litra b)
Artikel 6, stk. 1, første afsnit, tredje led	Artikel 6, stk. 1, første afsnit, litra c)
Artikel 6, stk. 1, andet afsnit	Artikel 6, stk. 1, andet afsnit
Artikel 6, stk. 2	Artikel 6, stk. 2
Artikel 7	Artikel 7
Artikel 8	Artikel 8
Artikel 9	Artikel 9
Artikel 10	Artikel 10
Artikel 11	Artikel 11
Artikel 12	Artikel 12
Artikel 13, første afsnit, indledende tekst	Artikel 13, stk. 1, indledende tekst
Artikel 13, første afsnit, første led	Artikel 13, stk. 1, litra a)
Artikel 13, første afsnit, andet led	Artikel 13, stk. 1, litra b)
Artikel 13, første afsnit, tredje led	Artikel 13, stk. 1, litra c)
Artikel 13, andet afsnit	Artikel 13, stk. 2
Artikel 13, tredje afsnit	Artikel 13, stk. 3
Artikel 14	Artikel 14
Artikel 15, stk. 1	—
Artikel 15, stk. 2	Artikel 15
—	Artikel 16
—	Artikel 17
Artikel 16	Artikel 18
Bilag	Bilag I
—	Bilag II
—	Bilag III

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV 2006/114/EF

af 12. december 2006

om vildledende og sammenlignende reklame

(kodificeret udgave)

(EØS-relevant tekst)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR -

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 95,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽¹⁾,

efter proceduren i traktatens artikel 251 ⁽²⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Rådets direktiv 84/450/EØF af 10. september 1984 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om vildledende og sammenlignende reklame ⁽³⁾ er blevet ændret væsentligt ved flere lejligheder ⁽⁴⁾. Direktivet bør af klarheds- og rationaliseringshensyn kodificeres.

(2) De gældende retsfor skrifter vedrørende vildledende reklame er vidt forskellige i de forskellige medlemsstater. Da reklame rækker ud over de enkelte medlemsstaters grænser, indvirker den direkte på det indre markedes rette funktion.

(3) Vildledende og ulovlig sammenlignende reklame kan medføre, at konkurrencen inden for fællesmarkedet for drejes.

(4) Uanset om reklame fører til indgåelse af en kontrakt eller ej, påvirker den forbrugernes og de erhvervsdrivendes økonomiske situation.

(5) De indbyrdes forskelle i medlemsstaternes retsfor skrifter om reklame, der vildleder erhvervs livet, hæmmer gennemførelsen af reklamekampagner ud over de nationale grænser og indvirker således på de frie varebevægelser og den frie udveksling af tjenesteydelser.

(6) Gennemførelsen af det indre marked betyder et større udbud. Da forbrugerne og de erhvervsdrivende skal kunne drage den størst mulige fordel af det indre marked, og da reklame er et yderst vigtigt middel, når det drejer sig om at skabe reelle afsætningsmuligheder for varer og tjenesteydelser over hele Fællesskabet, bør de grundlæggende bestemmelser for reklamens form og indhold være ensartede, og betingelserne for anvendelse af sammenlignende reklame i medlemsstaterne bør harmoniseres. Er disse forudsætninger til stede, skulle en sådan reklame bidrage objektivt til at klarlægge fortrinnene ved de forskellige sammenlignelige produkter. Sammenlignende reklame kan i forbrugernes interesse også stimulere konkurrencen mellem vareleverandørerne og tjenesteyderne.

(7) Der bør opstilles objektive mindstekriterier til bedømmelse af, om reklame er vildledende.

(8) Sammenlignende reklame kan være et legitimt middel til oplysning af forbrugerne om deres interesse, når sammenligningen vedrører konkrete, relevante, dokumenterbare og repræsentative træk og ikke er vildledende. En bred definition af sammenlignende reklame, der kan dække alle former for sammenlignende reklamer, er ønskelig.

(9) Der bør fastsættes betingelser for, hvornår sammenlignende reklame er tilladt, for så vidt angår sammenligningen, således at det kan fastslås, hvilke former for sammenlignende reklame der vil kunne fordreje konkurrencen, skade konkurrenterne og påvirke forbrugernes valg i uheldig retning. Disse betingelser for lovlig reklame bør omfatte kriterier for en objektiv sammenligning af varers og tjenesteydelsers karakteristiske træk.

(10) De internationale konventioner om ophavsret og de nationale bestemmelser om ansvar i og uden for kontraktforhold bør finde anvendelse, når sammenlignende reklame omtaler eller gengiver resultater af sammenlignende prøver foretaget af tredjemand.

(11) Betingelserne for sammenlignende reklame bør være kumulative og overholdes fuldt ud. I overensstemmelse med traktaten bør det overlades til medlemsstaterne at bestemme form og midler for gennemførelsen af disse betingelser, for så vidt som form og midler ikke allerede er fastlagt i dette direktiv.

⁽¹⁾ Udtalelse af 26.10.2006 (endnu ikke offentliggjort i EUT).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets udtalelse af 12.10.2006 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 30.11.2006.

⁽³⁾ EFT L 250 af 19.9.1984, s. 17. Senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF (EUT L 149 af 11.6.2005, s. 22).

⁽⁴⁾ Jf. bilag I, del A.

- (12) I disse betingelser bør der navnlig tages hensyn til bestemmelser baseret på Rådets forordning (EF) nr. 510/2006 af 20. marts 2006 om beskyttelse af geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser for landbrugsprodukter og levnedsmidler ⁽¹⁾, særlig artikel 13, og andre fællesskabsbestemmelser, der er vedtaget på landbrugsområdet.
- (13) Ifølge artikel 5 i Rådets første direktiv 89/104/EØF af 21. december 1988 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker ⁽²⁾ giver et registreret varemærke indehaveren en eneret, som indebærer, at han kan forbyde tredjemand at gøre erhvervsmæssig brug af et tegn, der er identisk med eller ligner et givet varemærke, når der er tale om identiske varer eller tjenesteydelser, eller eventuelt endog når der er tale om varer af anden art.
- (14) For at gøre sammenlignende reklame effektiv kan det imidlertid være nødvendigt at identificere en konkurrents produkter eller tjenesteydelser ved at henvise til hans firmanavn eller til et varemærke, som han er indehaver af.
- (15) En sådan anvendelse af en andens varemærke, firmanavn eller andre karakteristiske kendetegn er ikke nogen krænkelse af den pågældendes eneret, hvis dette direktivs bestemmelser er overholdt, idet det eneste formål er at skelne og således sætte forskellene objektivt i relief.
- (16) Personer og organisationer, der i henhold til medlemsstaternes lovgivning har retlig interesse heri, bør have mulighed for at gribe ind over for vildledende og ulovlig sammenlignende reklame ved at indbringe en sag for en domstol eller for en administrativ myndighed, som har kompetence til at træffe afgørelse om klager eller indlede retsforfølgning.
- (17) Domstolene eller de administrative myndigheder bør have beføjelse til at påbyde eller gennemføre, at vildledende og ulovlig sammenlignende reklame bringes til ophør. Det kan i visse tilfælde være hensigtsmæssigt at forbyde en vildledende og ulovlig sammenlignende reklame, endnu før den når ud til offentligheden. Dette indebærer dog på ingen måde, at medlemsstaterne skal indføre regler med krav om systematisk, forudgående kontrol med reklame.
- (18) Frivillig kontrol udøvet af uafhængige organer til imødegåelse af vildledende eller ulovlig sammenlignende reklame kan forhindre, at sager indbringes til administrativ eller retslig behandling, og bør derfor fremmes.
- (19) Selv om bevisbyrden afgøres efter national lovgivning, er det hensigtsmæssigt, at domstole og administrative organer skal kunne kræve af de erhvervsdrivende, at de fremlægger belæg for, at deres faktuelle påstande er korrekte.
- (20) Regulering af sammenlignende reklame er nødvendig for det indre markeds rette funktion. Foranstaltninger på fællesskabsplan er derfor påkrævet. Vedtagelsen af et direktiv er den rette fremgangsmåde, eftersom det fastlægger ensartede generelle principper, men overlader det til medlemsstaterne at bestemme den passende form og metode til at nå de opstillede mål. Denne fremgangsmåde er i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet.
- (21) Nærværende direktiv bør ikke berøre medlemsstaternes forpligtelser med hensyn til de i bilag I, del B, angivne frister for gennemførelse i national ret og anvendelse af direktiverne -

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

Formålet med dette direktiv er at beskytte erhvervsdrivende mod vildledende reklame og de urimelige følger heraf og at fastlægge, under hvilke omstændigheder sammenlignende reklame er tilladt.

Artikel 2

I dette direktiv forstås ved:

- a) »reklame«: enhver form for tilkendegivelse i forbindelse med udøvelse af virksomhed som handlende, håndværker eller industridrivende eller udøvelse af et liberalt erhverv, som har til formål at fremme afsætningen af varer eller tjenesteydelser, herunder fast ejendom, rettigheder og forpligtelser
- b) »vildledende reklame«: enhver reklame, som på nogen måde, herunder dens udformning, skaber eller er egnet til at skabe et urigtigt indtryk hos de personer, den er rettet til eller når ud til, og som på grund af sin vildledende karakter kan antages at påvirke deres økonomiske adfærd, eller som af disse grunde skader eller er egnet til at skade en konkurrent
- c) »sammenlignende reklame«: reklame, som direkte eller indirekte henviser til en konkurrent eller til varer eller tjenesteydelser, som udbydes af en konkurrent
- d) »erhvervsdrivende«: en fysisk eller juridisk person, der udøver virksomhed som handlende, håndværker eller industridrivende, eller som udøver et liberalt erhverv, og enhver, der handler i en erhvervsdrivendes navn eller på en erhvervsdrivendes vegne

⁽¹⁾ EFT L 93 af 31.3.2006, s. 12.

⁽²⁾ EFT L 40 af 11.2.1989, s. 1. Ændret ved beslutning 92/10/EØF (EFT L 6 af 11.1.1992, s. 35).

e) »kodeksindehaver«: et organ, herunder en erhvervsdrivende eller gruppe af erhvervsdrivende, som er ansvarlig for udformningen og opdateringen af en adfærdskodeks og/eller for at overvåge, at kodeksen overholdes af de parter, som har forpligtet sig i henhold til denne.

Artikel 3

Ved afgørelsen af, hvorvidt en reklame er vildledende, skal der tages hensyn til alle dens bestanddele, og især til oplysninger vedrørende:

- egenskaberne ved varerne eller tjenesteydelserne, såsom det omfang, i hvilket de står til rådighed, deres beskaffenhed, udførelse og sammensætning, måden og tidspunktet for fremstilling eller ydelse, deres hensigtsmæssighed, anvendelsesmuligheder, mængde, specifikationer, geografiske eller handelsmæssige oprindelse eller de resultater, som kan forventes opnået ved brugen, eller resultaterne af og de vigtigste karakteristika ved afprøvning eller kontrol af varerne eller tjenesteydelserne
- prisen eller den måde, hvorpå prisen beregnes, samt betingelserne for levering af varerne og erlæggelse af tjenesteydelserne
- annoncørens status, egenskaber og rettigheder, såsom hans identitet og formue, hans kvalifikationer og immaterielle rettigheder eller de ham tilkendte prisbelønninger og udmærkelser.

Artikel 4

Sammenlignende reklame er tilladt, for så vidt angår sammenligningen, når følgende betingelser er opfyldt:

- den er ikke vildledende i henhold til artikel 2, litra b), artikel 3 og artikel 8, stk. 1, i dette direktiv eller artikel 6 og 7 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF af 11. maj 2005 om virksomheders urimelige handelspraksis over for forbrugerne på det indre marked (direktivet om urimelig handelspraksis) ⁽¹⁾
- den sammenligner varer eller tjenesteydelser, der opfylder samme behov eller tjener samme formål
- den sammenligner på objektiv vis en eller flere konkrete og relevante egenskaber, der kan dokumenteres, og som er repræsentative for disse varer eller tjenesteydelser, herunder prisen
- den bringer ikke en konkurrents varemærker, firmanavne, andre karakteristiske kendetegn, varer, tjenesteydelser, aktiviteter eller situation i miskredit eller udsætter dem for nedvurdering
- for produkter med oprindelsesbetegnelse vedrører den i hvert enkelt tilfælde produkter med samme betegnelse

⁽¹⁾ EUT L 149 af 11.6.2005, s. 22.

f) den drager ikke utilbørlig fordel af den anseelse, der er knyttet til en konkurrents varemærke, firmanavn eller andre karakteristiske kendetegn, eller af konkurrerende produkters oprindelsesbetegnelser

g) reklamen fremstiller ikke en vare eller tjenesteydelse som en imitation eller en kopi af en vare eller tjenesteydelse, der er dækket af et beskyttet varemærke eller firmanavn

h) den medfører ikke forveksling mellem erhvervsdrivende, mellem annoncøren og en konkurrent eller mellem annoncørens varemærker, firmanavne, andre karakteristiske kendetegn, varer og tjenesteydelser og en konkurrents.

Artikel 5

1. Medlemsstaterne påser, at der i de erhvervsdrivendes og konkurrenternes interesse findes tilstrækkelige og effektive midler til bekæmpelse af vildledende reklame og til at sikre, at bestemmelserne om sammenlignende reklame overholdes.

Disse midler skal omfatte retsfor skrifter, hvorefter personer eller organisationer, der i henhold til medlemsstaternes lovgivning har en legitim interesse i at bekæmpe vildledende reklame eller at regulere sammenlignende reklame, får adgang til:

a) at indbringe en sag for retten i anledning af en sådan reklame,

eller

b) at indbringe en sådan reklame for en administrativ myndighed, som har kompetence til enten at træffe afgørelse om klager eller indlede passende retsforfølgning.

2. Den enkelte medlemsstat afgør selv, hvilke af de i stk. 1, andet afsnit, omhandlede muligheder der skal stå til rådighed, og om domstolene eller de administrative myndigheder skal have beføjelse til forudgående at kunne kræve sagen forelagt en anden eksisterende klageinstans, herunder en sådan som omhandlet i artikel 6.

Den enkelte medlemsstat afgør selv:

a) om disse retsmidler skal kunne rettes særskilt mod hver enkelt erhvervsdrivende eller samlet mod flere erhvervsdrivende inden for samme erhvervssektor,

og

b) om disse retsmidler skal kunne rettes mod en kodeksindehaver i de tilfælde, hvor den relevante kodeks bidrager til, at de retlige krav ikke opfyldes.

3. Inden for rammerne af de i stk. 1 og 2 omhandlede bestemmelser skal medlemsstaterne tillægge domstolene eller de administrative myndigheder beføjelse til, hvis de finder, at sådanne foranstaltninger er nødvendige under hensyn til alle berørte interesser og navnlig offentlighedens interesse:

- a) at påbyde ophør med vildledende reklame eller ulovlig sammenlignende reklame eller at indlede passende retsforfølgning for at få påbudt ophør med sådan reklame,

eller

- b) dersom den pågældende vildledende reklame eller ulovlig sammenlignende reklame endnu ikke er nået ud til offentligheden, men dens offentliggørelse er umiddelbart forestående, at forbyde denne offentliggørelse eller indlede passende retsforfølgning for at få den forbudt.

Første afsnit skal anvendes, hvor der ikke kan føres bevis for, at der faktisk er lidt tab eller skade, eller at der er tale om forsæt eller uagtsomhed fra annoncørens side.

Medlemsstaterne træffer bestemmelse om, at de i første afsnit omhandlede foranstaltninger kan træffes som led i en fremskynnet procedure enten med foreløbig virkning eller med endelig virkning, hvis medlemsstaterne vælger det.

4. Medlemsstaterne kan med henblik på at fjerne eftervirkningerne af vildledende reklame eller ulovlig sammenlignende reklame, hvis ophør er påbudt ved en endelig afgørelse, tillægge domstolene eller de administrative myndigheder beføjelse til:

- a) at kræve denne afgørelse offentliggjort, enten i sin helhed eller i uddrag og i en form, som domstolen eller myndighederne finder passende
- b) yderligere at kræve, at der offentliggøres en berigtigelse.

5. De i stk. 1, andet afsnit, litra b), omhandlede administrative myndigheder skal:

- a) være sammensat på en sådan måde, at deres upartiskhed ikke kan drages i tvivl
- b) have sådanne beføjelser, at de, når de træffer afgørelse i sager, effektivt kan overvåge og gennemtvinge overholdelsen af deres afgørelser,

og

- c) i almindelighed begrunde deres afgørelser.

6. Når de i stk. 3 og 4 omhandlede beføjelser udelukkende udøves af en administrativ myndighed, skal dens afgørelser altid begrundes. Der skal i dette tilfælde fastlægges en procedure, således at enhver uretmæssig eller utilbørlig udøvelse af den administrative myndigheds beføjelser eller enhver uretmæssig eller utilbørlig undladelse af at udøve disse beføjelser kan underkastes retslig prøvelse.

Artikel 6

Dette direktiv er ikke til hinder for, at frivillig kontrol med vildledende eller sammenlignende reklame, som medlemsstaterne kan tilskynde til, kan udøves af uafhængige organer, eller at en klage kan indbringes for sådanne organer af de i artikel 5, stk. 1, andet afsnit, omhandlede personer og organisationer på betingelse af, at der ud over de i nævnte artikel omhandlede retslige eller administrative procedurer er mulighed for at indbringe sagen for sådanne organer.

Artikel 7

Medlemsstaterne tillægger domstolene eller de administrative myndigheder beføjelse til under civile eller administrative procedurer som omhandlet i artikel 5:

- a) at kræve, at annoncøren fremlægger beviser for rigtigheden af de faktiske forhold, der gøres gældende i reklamen, såfremt et sådant krav, under hensyn til de legitime interesser hos annoncøren og enhver anden part i sagen, synes hensigtsmæssigt under hensyn til omstændighederne i det pågældende tilfælde, og, når der er tale om sammenlignende reklame, at kræve, at annoncøren fremlægger disse beviser inden for kort tid;

og

- b) at anse sådanne faktiske forhold for urigtige, såfremt de beviser, der kræves i henhold til litra a), ikke fremlægges eller af domstolen eller den administrative myndighed skønnes utilstrækkelige.

Artikel 8

1. Dette direktiv er ikke til hinder for, at medlemsstaterne opretholder eller vedtager bestemmelser med henblik på at sikre en mere vidtgående beskyttelse af erhvervsdrivende og konkurrenter i forbindelse med vildledende reklame.

Første afsnit finder ikke anvendelse på sammenlignende reklame, for så vidt angår sammenligningen.

2. Bestemmelserne i dette direktiv gælder med forbehold af fællesskabsbestemmelserne om reklame for specifikke produkter og/eller tjenesteydelser eller af begrænsninger eller forbud vedrørende reklame i specifikke medier.

3. Direktivets bestemmelser om sammenlignende reklame forpligter ikke de medlemsstater, der under overholdelse af traktatens bestemmelser opretholder eller indfører forbud mod reklame for visse varer eller tjenesteydelser, til at tillade sammenlignende reklame for disse varer eller tjenesteydelser, uanset om forbudet er pålagt direkte eller af et organ eller en organisation, der i henhold til medlemsstaternes lovgivning har ansvaret for at regulere udøvelsen af virksomhed som handlende, håndværker eller industridrivende eller udøvelsen af et liberalt erhverv. Når sådanne forbud er begrænset til specifikke medier, gælder dette direktiv for de medier, der ikke er omfattet af disse forbud.

4. Intet i dette direktiv forhindrer medlemsstaterne i under overholdelse af traktatens bestemmelser at opretholde eller indføre forbud mod eller begrænsninger i brugen af sammenligninger i reklame for tjenesteydelser inden for liberale erhverv, uanset om disse forbud pålægges direkte eller af et organ eller en organisation, der i henhold til medlemsstaternes lovgivning har ansvaret for at regulere udøvelsen af et liberalt erhverv.

Artikel 9

Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste af de nationale retsfor skrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 10

Direktiv 84/450/EØF ophæves, uden at dette berører medlemsstaternes forpligtelser med hensyn til de i bilag I, del B, angivne frister for gennemførelse i national ret og anvendelse af direktiverne.

Henvisninger til det ophævede direktiv betragtes som henvisninger til nærværende direktiv og skal læses i overensstemmelse med sammenligningstabellen i bilag II.

Artikel 11

Dette direktiv træder i kraft den 12. december 2007.

Artikel 12

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Strasbourg, den 12. december 2006

På Europa-Parlamentets vegne
J. BORRELL FONTELLES
Formand

På Rådets vegne
M. PEKKARINEN
Formand

BILAG I

DEL A

Ophævet direktiv med ændringer

Rådets direktiv 84/450/EØF

(EFT L 250 af 19.9.1984, s. 17)

Europa Parlamentets og Rådets direktiv 97/55/EF

(EFT L 290 af 23.10.1997, s. 18)

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF

(EUT L 149 af 11.6.2005, s. 22)

kun artikel 14

DEL B

Liste over frister for gennemførelse i national ret og anvendelse

(jf. artikel 10)

Direktiv	Gennemførelsesfrist	Anvendelsesdato
84/450/EØF	1. oktober 1986	—
97/55/EF	23. april 2000	—
2005/29/EF	12. juni 2007	12. december 2007

BILAG II

SAMMENLIGNINGSTABEL

Direktiv 84/450/EØF	Nærværende direktiv
Artikel 1	Artikel 1
Artikel 2, indledning	Artikel 2, indledning
Artikel 2, nr. 1)	Artikel 2, litra a)
Artikel 2, nr. 2)	Artikel 2, litra b)
Artikel 2, nr. 2a)	Artikel 2, litra c)
Artikel 2, nr. 3)	Artikel 2, litra d)
Artikel 2, nr. 4)	Artikel 2, litra e)
Artikel 3	Artikel 3
Artikel 3a, stk. 1	Artikel 4
Artikel 4, stk. 1, første afsnit, første punktum	Artikel 5, stk. 1, første afsnit
Artikel 4, stk. 1, første afsnit, andet punktum	Artikel 5, stk. 1, andet afsnit
Artikel 4, stk. 1, andet afsnit	Artikel 5, stk. 2, første afsnit
Artikel 4, stk. 1, tredje afsnit	Artikel 5, stk. 2, andet afsnit
Artikel 4, stk. 2, første afsnit, indledning	Artikel 5, stk. 3, første afsnit, indledning
Artikel 4, stk. 2, første afsnit, første led	Artikel 5, stk. 3, første afsnit, litra a)
Artikel 4, stk. 2, første afsnit, andet led	Artikel 5, stk. 3, første afsnit, litra b)
Artikel 4, stk. 2, første afsnit, afslutning	Artikel 5, stk. 3, andet afsnit
Artikel 4, stk. 2, andet afsnit, indledning	Artikel 5, stk. 3, tredje afsnit
Artikel 4, stk. 2, andet afsnit, første led	Artikel 5, stk. 3, tredje afsnit
Artikel 4, stk. 2, andet afsnit, andet led	Artikel 5, stk. 3, tredje afsnit
Artikel 4, stk. 2, andet afsnit, afslutning	Artikel 5, stk. 3, tredje afsnit
Artikel 4, stk. 2, tredje afsnit, indledning	Artikel 5, stk. 4, indledning
Artikel 4, stk. 2, tredje afsnit, første led	Artikel 5, stk. 4, litra a)
Artikel 4, stk. 2, tredje afsnit, andet led	Artikel 5, stk. 4, litra b)
Artikel 4, stk. 3, første afsnit	Artikel 5, stk. 5
Artikel 4, stk. 3, andet afsnit	Artikel 5, stk. 6
Artikel 5	Artikel 6
Artikel 6	Artikel 7
Artikel 7, stk. 1	Artikel 8, stk. 1, første afsnit
Artikel 7, stk. 2	Artikel 8, stk. 1, andet afsnit
Artikel 7, stk. 3	Artikel 8, stk. 2
Artikel 7, stk. 4	Artikel 8, stk. 3
Artikel 7, stk. 5	Artikel 8, stk. 4
Artikel 8, første afsnit	—
Artikel 8, andet afsnit	Artikel 9
—	Artikel 10
—	Artikel 11
Artikel 9	Artikel 12
—	Bilag I
—	Bilag II

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV 2006/115/EF

af 12. december 2006

om udlejnings- og udlånsrettigheder samt om visse andre ophavsretsbeslægtede rettigheder i forbindelse med intellektuel ejendomsret**(kodificeret udgave)**

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION
HAR -

under henvisning til Traktaten om Oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 47, stk. 2, artikel 55 og 95,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg,

efter proceduren i traktatens artikel 251 ⁽¹⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Rådets direktiv 92/100/EØF af 19. november 1992 om udlejnings- og udlånsrettigheder samt om visse andre ophavsretsbeslægtede rettigheder i forbindelse med intellektuel ejendomsret ⁽²⁾ er blevet ændret væsentligt ved flere lejligheder ⁽³⁾. Direktivet bør af klarheds- og rationaliseringshensyn kodificeres.

(2) Udlejning og udlån af ophavsretligt beskyttede værker samt frembringelser beskyttet af ophavsretsbeslægtede rettigheder spiller en stadig større rolle for navnlig ophavs-mænd, kunstnere samt producenter af fonogrammer og film. Piratvirksomhed udgør en stadig større trussel.

(3) Rimelig beskyttelse af ophavsretligt beskyttede værker og frembringelser beskyttet af ophavsretsbeslægtede rettigheder i form af udlejnings- og udlånsrettigheder samt beskyttelse af frembringelser i form af optagelses- og udsendelsesrettigheder samt rettigheder til offentlig gengivelse kan derfor anses at være af afgørende betydning for den økonomiske og kulturelle udvikling inden for Fællesskabet.

(4) Den beskyttelse, som ophavsretten og dermed beslægtede rettigheder yder, bør tilpasses den nye økonomiske situation, såsom nye former for udnyttelse.

(5) Det er nødvendigt, at ophavsmænd og udøvende kunstnere sikres et rimeligt vederlag, for vedvarende at kunne hellige sig deres skabende og kunstneriske virksomhed, og de nødvendige investeringer til navnlig fremstilling af fonogrammer og film er særdeles store og risikobehæftede. Muligheden for at sikre et rimeligt vederlag og dække disse investeringer kan kun sikres effektivt, hvis de berørte rettighedshavere har en rimelig retsbeskyttelse.

(6) Sådanne kreative, kunstneriske og igangsættende aktiviteter udøves i vidt omfang som selvstændig virksomhed. Udøvelsen af sådanne aktiviteter bør fremmes ved tilvejebringelse af en harmoniseret retlig beskyttelse inden for Fællesskabet. I det omfang disse aktiviteter i hovedsagen består i tjenesteydelser, bør udvekslingen heraf ligeledes fremmes ved en harmoniseret retlig ramme i Fællesskabet.

(7) Medlemsstaternes lovgivning bør tilnærmes indbyrdes under overholdelse af internationale konventioner, der danner basis for mange medlemsstaters lovgivning om ophavsret og hermed beslægtede rettigheder.

(8) Fællesskabets lovgivning vedrørende udlejnings- og udlånsrettigheder samt visse andre ophavsretsbeslægtede rettigheder behøver ikke række videre end til fastsættelsen af, at medlemsstaterne skal indføre udlejnings- og udlånsrettigheder for visse kategorier af rettighedshavere samt yderligere indføre ret til optagelse, radiospredning, udsendelse og offentlig gengivelse til fordel for visse kategorier af rettighedshavere på området for ophavsretsbeslægtet beskyttelse.

(9) Det er nødvendigt at definere begreberne udlejning og udlån i dette direktivs betydning.

(10) Af hensyn til klarheden bør udlejning og udlån i dette direktivs forstand ikke omfatte det forhold, at fonogrammer og film stilles til rådighed for offentlig fremvisning eller udsendelse, stilles til rådighed i udstillingsøjemed eller stilles til rådighed for brug på stedet. Udlån i direktivets forstand bør ikke omfatte det forhold, at offentligt tilgængelige institutioner stiller værker til rådighed for hinanden.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets udtalelse af 12 oktober 2006 (endnu ikke offentliggjort i EUT).

⁽²⁾ EFT L 346 af 27.11.1992 s. 61. Senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/29/EF (EFT L 167 af 22.6.2001 s. 10).

⁽³⁾ Jf. bilag I, del A.

- (11) Når en offentligt tilgængelig institutions udlån medfører betaling af et beløb, som ikke overstiger, hvad der er nødvendigt til dækning af institutionens driftsudgifter, foreligger der ikke nogen direkte eller indirekte økonomisk eller kommerciel fordel i dette direktivs forstand.
- (12) Det er nødvendigt at indføre en ordning, som sikrer, at ophavsmænd og udøvende kunstnere oppebærer et rimeligt vederlag, som der ikke kan gives afkald på, og de skal fortsat kunne overlade administrationen af denne ret til rettighedshaverorganisationer, der repræsenterer dem.
- (13) Det rimelige vederlag kan erlægges i form af en eller flere betalinger i forbindelse med aftalens indgåelse eller på hvilket som helst tidspunkt derefter. Der bør tages hensyn til, i hvor høj grad de pågældende ophavsmænd og udøvende kunstnere har bidraget til fonogrammet eller filmen.
- (14) Det er også nødvendigt gennem en særlig ordning at beskytte i det mindste ophavsmænds rettigheder i forbindelse med offentligt udlån. Enhver foranstaltning, der træffes uanset eneretten til offentligt udlån, bør imidlertid være i overensstemmelse med særlig traktatens artikel 12.
- (15) Bestemmelserne i dette direktiv vedrørende ophavsretsbeslægtede rettigheder bør ikke hindre medlemsstaterne i at udstrække den formodning, der er nævnt i dette direktiv med hensyn til filmproduktionskontrakter indgået individuelt eller kollektivt af udøvende kunstnere med en filmproducent, til at omfatte disse enerettigheder. De pågældende bestemmelser bør heller ikke være til hinder for, at medlemsstaterne kan fastsætte bestemmelser om simpel formodning for så vidt angår tilladelse til udnyttelse af de af de udøvende kunstneres enerettigheder, som er omhandlet i de relevante bestemmelser i dette direktiv, for så vidt denne formodningsregel er i overensstemmelse med den internationale konvention om beskyttelse af udøvende kunstnere, fremstillere af fonogrammer samt radio- og fjernsynsforetagender, (i det følgende benævnt Rom-konventionen).
- (16) Medlemsstaterne bør have mulighed for at fastsætte bestemmelser om en mere vidtgående beskyttelse af indehavere af ophavsretsbeslægtede rettigheder end den, der forlanges i henhold til dette direktivs bestemmelser i relation til radio- og fjernsynsudsendelse og kommunikation til offentligheden.
- (17) De harmoniserede udlejnings- og udlånsrettigheder samt den harmoniserende beskyttelse af ophavsretsbeslægtede rettigheder må ikke udøves på en måde, der kan føre til en skjult begrænsning af samhandelen mellem medlemsstaterne, eller på en måde, der strider imod reglen om medieudnyttelseskronologi som anerkendt i Domstolens dom i sagen *Cinéthèque SA mod Fédération nationale des cinémas français* ⁽¹⁾.
- (18) Nærværende direktiv bør ikke berøre medlemsstaternes forpligtelser med hensyn til de i bilag I, del B, angivne frister for gennemførelse i national ret af direktiverne -

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

KAPITEL I

UDLEJNINGS- OG UDLÅNSRETTIGHEDER

Artikel 1

Harmoniseringens genstand

1. Medlemsstaterne indfører i overensstemmelse med bestemmelserne i dette kapitel, jf. dog artikel 6, ret til at tillade eller forbyde udlejning og udlån af originalværker og eksemplarer af ophavsretligt beskyttede værker samt af andre frembringelser, der er nævnt i artikel 3, stk. 1.
2. Salg eller anden form for distribution af originalværker, eksemplarer af ophavsretligt beskyttede værker og andre frembringelser, jf. artikel 3, stk. 1, medfører ikke, at de i stk. 1 omhandlede rettigheder udtømmes.

Artikel 2

Definitioner

1. I dette direktiv forstås ved:
 - a) »udlejning«: det forhold, at et værk med henblik på direkte eller indirekte økonomisk eller kommerciel fordel for et begrænset tidsrum stilles til rådighed med henblik på brug
 - b) »udlån«: det forhold, at et værk for et begrænset tidsrum og ikke med henblik på direkte eller indirekte økonomisk eller kommerciel fordel stilles til rådighed med henblik på brug via offentligt tilgængelige institutioner
 - c) »film«: filmværker eller audiovisuelle værker og levende billeder, hvad enten de er ledsaget af lyd eller ej.
2. Den ledende instruktør af et filmværk eller audiovisuelt værk anses som dets ophavsmand eller som en af dets ophavsmænd. Medlemsstaterne kan bestemme, at andre skal anses som medindehavere af ophavsretten.

Artikel 3

Rettighedshavere samt værker, der er genstand for udlejnings- og udlånsrettigheder

1. Eneretten til at tillade eller forbyde udlejning og udlån tilkommer:
 - a) ophavsmanden, for så vidt angår hans originalværk eller eksemplarer heraf

⁽¹⁾ Forenede sager 60/84 og 61/84, Sml. 1985, s. 2 605.

- b) den udøvende kunstner, for så vidt angår optagelsen af hans fremførelse
- c) fremstilleren af fonogrammer, for så vidt angår hans fonogrammer
- d) producenten af den første optagelse af en film for så vidt angår den originale film eller kopier heraf.

2. Dette direktiv omfatter ikke udlejnings- og udlånsrettigheder i forbindelse med bygningsværker og brugskunst.

3. De rettigheder, der er omhandlet i stk. 1, kan overføres eller overdrages, eller der kan gives licenser til udnyttelse heraf ved kontrakt.

4. Med forbehold af stk. 6 gælder det, at når udøvende kunstnere individuelt eller kollektivt indgår en kontrakt om produktion af en film med en filmproducent, formodes den udøvende kunstner, der omfattes af kontrakten, medmindre andet er fastsat heri, derved at overdrage sine udlejningsrettigheder, jf. dog artikel 5.

5. Medlemsstaterne kan med hensyn til ophavsmænd indføre en bestemmelse om formodning som den i stk. 4 fastsatte.

6. Medlemsstaterne kan bestemme, at undertegnelsen af en kontrakt mellem en udøvende kunstner og en filmproducent om produktion af en film indebærer tilladelse til udlejning, forudsat at der i denne kontrakt er fastsat et rimeligt vederlag som omhandlet i artikel 5. Medlemsstaterne kan også bestemme, at nærværende stykke skal finde tilsvarende anvendelse på de rettigheder, der er nævnt i kapitel II.

Artikel 4

Udlejning af edb-programmer

Bestemmelserne i dette direktiv berører ikke artikel 4, litra c), i Rådets direktiv 91/250/EØF af 14. maj 1991 om retlig beskyttelse af edb-programmer ⁽¹⁾.

Artikel 5

Ret til rimeligt vederlag, der ikke kan gives afkald på

1. Ophavsmænd og udøvende kunstnere, der overfører eller overdrager retten til at udleje et fonogram, en original film eller en kopi af en film til en producent af fonogrammer eller film, bevarer retten til at oppebære et rimeligt vederlag for udlejningen.

2. Ophavsmændene eller de udøvende kunstnere kan ikke give afkald på retten til at oppebære et rimeligt vederlag for udlejning.

⁽¹⁾ EFT L 122 af 17.5.1991, s. 42. Ændret ved direktiv 93/98/EØF (EFT L 290 af 24.11.1993, s. 9).

3. Retten til at oppebære et rimeligt vederlag kan administreres af rettighedshaverorganisationer, der repræsenterer ophavsmænd eller udøvende kunstnere.

4. Medlemsstaterne kan foreskrive, om og i hvilket omfang retten til at oppebære et rimeligt vederlag kan kræves administreret af rettighedshaverorganisationer, samt hos hvem vederlaget kan kræves eller inddrives.

Artikel 6

Indskrænkninger i eneretten til offentligt udlån

1. Medlemsstaterne kan gøre indskrænkninger i den eneret, der er omhandlet i artikel 1, med hensyn til offentligt udlån, såfremt i det mindste ophavsmændene oppebærer vederlag for sådant udlån. Medlemsstaterne skal frit kunne fastsætte dette vederlag under hensyn til deres målsætninger for fremme af kulturen.

2. Hvis medlemsstaterne ikke anvender den i artikel 1, omhandlede eneret til udlån for så vidt angår fonogrammer, film og edb-programmer, skal de i det mindste for ophavsmænds vedkommende indføre et vederlag.

3. Medlemsstaterne kan fritage visse kategorier af institutioner for at betale det i stk. 1 og 2 nævnte vederlag.

KAPITEL II

OPHAVSRETSBESLÆGTEDE RETTIGHEDER

Artikel 7

Optagelsesrettigheder

1. Medlemsstaterne foreskriver, at udøvende kunstnere har eneret til at tillade eller forbyde optagelse af deres fremførelser.

2. Medlemsstaterne foreskriver, at radio- og fjernsynsselskaber har eneret til at tillade eller forbyde optagelse af deres udsendelser, hvad enten disse sendes som trådløse eller trådbårne, herunder kabel- eller satellitfremførte udsendelser.

3. Et kabelselskab har ikke den i stk. 2 nævnte ret, hvis det blot foretager viderespredning pr. kabel af radio- eller fjernsynsselskabers udsendelser.

Artikel 8

Radio- og fjernsynsudsendelse og kommunikation til offentligheden

1. Medlemsstaterne tillægger udøvende kunstnere eneret til at tillade eller forbyde udsendelse ved hjælp af radiobølger og kommunikation til offentligheden af deres fremførelser, medmindre fremførelsen i sig selv sker ved en radio- eller fjernsynsudsendelse eller på grundlag af en optagelse.

2. Medlemsstaterne tillægger udøvende kunstnere og fonogramfremstillere ret til vederlag, som deles mellem dem, således at brugeren betaler et rimeligt, samlet vederlag, hvis et fonogram, der er udgivet i kommercielt øjemed, eller en reproduktion af et sådant fonogram, anvendes til udsendelse ved hjælp af radiobølger eller til kommunikation til offentligheden. Medlemsstaterne kan, hvis der ikke er enighed mellem de udøvende kunstnere og fonogramfremstillerne, fastlægge betingelserne for et sådant vederlags fordeling mellem dem.

3. Medlemsstaterne tillægger radio- og fjernsynsselskaber eneret til at tillade eller forbyde videreudbredning af deres udsendelser ved hjælp af radiobølger samt kommunikation til offentligheden af deres udsendelser, hvis denne foretages på steder, hvortil der er offentlig adgang mod betaling af entré.

Artikel 9

Spredningsret

1. Medlemsstaterne giver de følgende eneret til at gøre genstandene angivet i litra a) til d), herunder eksemplarer deraf, tilgængelige for almenheden ved salg eller på anden måde; denne ret benævnes i det følgende »spredningsret«:

- a) udøvende kunstnere for så vidt angår optagelser af deres fremførelser
- b) fremstillere af fonogrammer for så vidt angår deres fonogrammer
- c) producenter af den første optagelse af en film, for så vidt angår den originale film eller eksemplarer deraf
- d) radio- eller fjernsynsselskaber for så vidt angår optagelser af deres udsendelser som omhandlet i artikel 7, stk. 2.

2. Spredningsretten med hensyn til en genstand som omhandlet i stk. 1 udtømmes først inden for Fællesskabet, når genstanden for første gang sælges i Fællesskabet af rettighedshaveren eller med dennes tilladelse.

3. Spredningsretten berører ikke de særlige rettigheder ifølge kapitel I, særlig artikel 1, stk. 2.

4. Spredningsretten kan overføres eller overdrages, eller der kan gives licenser til udnyttelse heraf ved kontrakt.

Artikel 10

Indskrænkning i rettighederne

1. Medlemsstaterne kan indføre indskrænkninger i de i dette kapitel nævnte rettigheder i forbindelse med:

- a) privat brug

b) brug af korte uddrag i forbindelse med omtale af dagsbegivenheder

c) radio- eller fjernsynsselskabers optagelse til midlertidig brug for deres egne udsendelser og under anvendelse af deres egne faciliteter

d) brug udelukkende til undervisning eller videnskabelig forskning.

2. Uanset stk. 1 kan medlemsstaterne, for så vidt angår beskyttelsen af udøvende kunstnere, fremstillere af fonogrammer, radio- og fjernsynsselskaber og producenter af den første optagelse af film, indføre lignende indskrænkninger som dem, de indfører med hensyn til beskyttelsen af ophavsretten til litterære og kunstneriske værker.

Tvangslicens kan dog kun meddeles i det omfang, det er foreneligt med Rom-konventionen.

3. Indskrænkningerne som omhandlet i stk. 1 og 2 anvendes kun i visse specielle tilfælde, der ikke strider mod den normale udnyttelse af frembringelsen og ikke indebærer urimelig skade for rettighedshavernes legitime interesser.

KAPITEL III

FÆLLES BESTEMMELSER

Artikel 11

Anvendelsestidspunkt

1. Dette direktiv finder anvendelse på alle ophavsretligt beskyttede værker, fremførelser, fonogrammer, radio- og fjernsynsudsendelser og på den første optagelse af film af den i dette direktiv nævnte art, som den 1. juli 1994 stadig var beskyttet i henhold til medlemsstaternes lovgivning om ophavsret og dermed beslægtede rettigheder, eller som på den dato opfyldte kriterierne for beskyttelse efter dette direktiv.

2. Dette direktiv berører ikke udnyttelser, der har fundet sted inden den 1. juli 1994.

3. Medlemsstaterne kan fastsætte, at rettighedshaverne anses for at have givet deres tilladelse til udlejning eller udlån af en frembringelse som omhandlet i artikel 3, stk. 1, litra a) til d), når det kan godtgøres, at frembringelsen er blevet stillet til rådighed for tredjemand i dette øjemed eller er erhvervet inden den 1. juli 1994.

Medlemsstaterne kan imidlertid, især hvis frembringelsen er en digitaloptagelse, fastsætte, at rettighedshaverne skal have ret til at oppebære et rimeligt vederlag for udlejning eller udlån af frembringelsen.

4. Medlemsstaterne skal ikke nødvendigvis anvende bestemmelserne i artikel 2, stk. 2, på filmværker eller audiovisuelle værker, der er produceret inden den 1. juli 1994.

5. Med forbehold af stk. 3 berører dette direktiv ikke kontrakter, der er indgået før den 19. november 1992, jf. dog stk. 7.

6. Medlemsstaterne kan med forbehold af stk. 7 fastsætte, at når rettighedshavere, der erhverver nye rettigheder i henhold til de nationale bestemmelser, der vedtages som led i gennemførelsen af dette direktiv, inden den 1. juli 1994 har givet deres tilladelse til udnyttelse, formodes de at have overdraget den nye eneret.

7. For kontrakter indgået før den 1. juli 1994 skal den i artikel 5 nævnte ret til et rimeligt vederlag, der ikke kan gives afkald på, kun gælde, såfremt ophavsmænd eller udøvende kunstnere eller disses repræsentanter har indgivet anmodning herom inden den 1. januar 1997. Hvis rettighedshaverne ikke når til enighed herom, kan medlemsstaterne fastsætte niveauet for et sådant rimeligt vederlag.

Artikel 12

Forholdet mellem ophavsret og beslægtede rettigheder

Beskyttelsen af ophavsretsbeslægtede rettigheder i henhold til dette direktiv berører i ingen henseende beskyttelsen af ophavsret.

Artikel 13

Meddelelse

1. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de væsentligste nationale retsfor skrifter udstedt på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 14

Ophævelse

Direktiv 92/100/EØF ophæves, uden at dette berører medlemsstaternes forpligtelser med hensyn til de i bilag I, del B, angivne frister for gennemførelse i national ret af direktiverne.

Henvisninger til det ophævede direktiv betragtes som henvisninger til nærværende direktiv og skal læses i overensstemmelse med sammenligningstabellen i bilag II.

Artikel 15

Ikrafttrædelse

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 16

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Strasbourg, den 12. december 2006.

På Europa-Parlamentets vegne
J. BORRELL FONTELLES
Formand

På Rådets vegne
M. PEKKARINEN
Formand

BILAG I

DEL A

Ophævet direktiv med ændringer

Rådets direktiv 92/100/EØF (EFT L 346 af 27.11.1992, s. 61)	
Rådets direktiv 93/98/EØF (EFT L 290 af 24.11.1993, s. 9)	kun artikel 11, stk. 2
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/29/EF (EFT L 167 af 22.6.2001, s. 10)	kun artikel 11, stk. 1

DEL B

Liste over frister for gennemførelse i national ret

(jf. artikel 14)

Direktiv	Gennemførelsesfrist
92/100/EØF	1. juli 1994
93/98/EØF	30. juni 1995
2001/29/EF	21. december 2002

BILAG II

SAMMENLIGNINGSTABEL

Direktiv 92/100/EØF	Nærværende direktiv
Artikel 1, stk. 1	Artikel 1, stk. 1
Artikel 1, stk. 2	Artikel 2, stk. 1, indledende tekst og litra a)
Artikel 1, stk. 3	Artikel 2, stk. 1, litra b)
Artikel 1, stk. 4	Artikel 1, stk. 2
Artikel 2, stk. 1, indledende tekst	Artikel 3, stk. 1, indledende tekst
Artikel 2, stk. 1, første led	Artikel 3, stk. 1, litra a)
Artikel 2, stk. 1, andet led	Artikel 3, stk. 1, litra b)
Artikel 2, stk. 1, tredje led	Artikel 3, stk. 1, litra c)
Artikel 2, stk. 1, fjerde led, første punktum	Artikel 3, stk. 1, litra d)
Artikel 2, stk. 1, fjerde led, andet punktum	Artikel 2, stk. 1, litra c)
Artikel 2, stk. 2	Artikel 2, stk. 2
Artikel 2, stk. 3	Artikel 3, stk. 2
Artikel 2, stk. 4	Artikel 3, stk. 3
Artikel 2, stk. 5	Artikel 3, stk. 4
Artikel 2, stk. 6	Artikel 3, stk. 5
Artikel 2, stk. 7	Artikel 3, stk. 6
Artikel 3	Artikel 4
Artikel 4	Artikel 5
Artikel 5, stk. 1 til 3	Artikel 6, stk. 1 til 3
Artikel 5, stk. 4	-
Artikel 6	Artikel 7
Artikel 8	Artikel 8
Artikel 9, stk. 1, indledende tekst og afslutning	Artikel 9, stk. 1, indledende tekst
Artikel 9, stk. 1, første led	Artikel 9, stk. 1, litra a)
Artikel 9, stk. 1, andet led	Artikel 9, stk. 1, litra b)
Artikel 9, stk. 1, tredje led	Artikel 9, stk. 1, litra c)
Artikel 9, stk. 1, fjerde led	Artikel 9, stk. 1, litra d)
Artikel 9, stk. 2, 3 og 4	Artikel 9, stk. 2, 3 og 4
Artikel 10, stk. 1	Artikel 10, stk. 1
Artikel 10, stk. 2, første punktum	Artikel 10, stk. 2, første afsnit
Artikel 10, stk. 2, andet punktum	Artikel 10, stk. 2, andet afsnit
Artikel 10, stk. 3	Artikel 10, stk. 3
Artikel 13, stk. 1 og 2	Artikel 11, stk. 1 og 2
Artikel 13, stk. 3, første punktum	Artikel 11, stk. 3, første afsnit
Artikel 13, stk. 3, andet punktum	Artikel 11, stk. 3, andet afsnit
Artikel 13, stk. 4	Artikel 11, stk. 4
Artikel 13, stk. 5	-
Artikel 13, stk. 6	Artikel 11, stk. 5
Artikel 13, stk. 7	Artikel 11, stk. 6

Direktiv 92/100/EØF	Nærværende direktiv
Artikel 13, stk. 8	-
Artikel 13, stk. 9	Artikel 11, stk. 7
Artikel 14	Artikel 12
Artikel 15, stk. 1	-
Artikel 15, stk. 2	Artikel 13
-	Artikel 14
-	Artikel 15
Artikel 16	Artikel 16
-	Bilag I
-	Bilag II

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV 2006/123/EF**af 12. december 2006****om tjenesteydelser i det indre marked**

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION
HAR -

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 47, stk. 2, første og tredje punktum og artikel 55,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget ⁽²⁾,

efter proceduren i traktatens artikel 251 ⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Det Europæiske Fællesskab har som mål at skabe stadig tættere bånd mellem de europæiske stater og folk og at sikre økonomiske og sociale fremskridt. I henhold til traktatens artikel 14, stk. 2, indebærer det indre marked et område uden indre grænser med fri bevægelighed for tjenesteydelser. I traktatens artikel 43 sikres etableringsfriheden. I henhold til traktatens artikel 49 er der i Fællesskabet ret til fri udveksling af tjenesteydelser. En fjernelse af hindringerne for udviklingen af servicevirksomhed mellem medlemsstaterne er et vigtigt middel til at styrke integrationen af de europæiske folk og fremme afbalancerede og bæredygtige fremskridt på det økonomiske og det sociale område. Ved fjernelsen af sådanne barrierer er det vigtigt at sikre, at udviklingen af servicevirksomhed bidrager til opfyldelsen af de mål, der er fastsat i traktatens artikel 2, nemlig i Fællesskabet som helhed at fremme en harmonisk, afbalanceret og bæredygtig udvikling af den økonomiske virksomhed, et højt beskæftigelsesniveau, et højt socialt beskyttelsesniveau, ligestilling mellem mænd og kvinder, en bæredygtig og ikke-inflationær vækst, høj konkurrenceevne og en høj grad af konvergens med hensyn til de økonomiske resultater, et højt niveau for miljøbeskyttelse og forbedring af miljøkvaliteten, højnelse af levestandard og livskvaliteten, økonomisk og social samhørighed samt solidaritet mellem medlemsstaterne.

⁽¹⁾ EUT C 221 af 8.9.2005, s. 113.

⁽²⁾ EUT C 43 af 18.2.2005, s. 18.

⁽³⁾ Europa-Parlamentets udtalelse af 16. februar 2006 (endnu ikke offentliggjort i EUT), Rådets fælles holdning af 24. juli 2006 (EUT C 270 E af 7.11.2006, s. 1) og Europa-Parlamentets holdning af 15. november 2006. Rådets afgørelse af 11. december 2006.

(2) Et konkurrencedygtigt marked for tjenesteydelser er vigtigt til fremme af økonomisk vækst og jobskabelse i Den Europæiske Union. På nuværende tidspunkt hindrer en lang række barrierer på det indre marked tjenesteyderne, specielt små og mellemstore virksomheder (SMV'er), i at udstrække deres aktiviteter ud over de nationale grænser og drage fuld fordel af det indre marked. Dette svækker konkurrenceevnen på verdensplan for Den Europæiske Unions tjenesteydere. Et frit marked, som tvinger medlemsstaterne til at fjerne restriktionerne for grænseoverskridende udveksling af tjenesteydelser, samtidig med at den nødvendige gennemsækelighed og information over for forbrugerne øges, ville give forbrugerne et større udvalg og en bedre service til lavere priser.

(3) I Kommissionens rapport »Status over det indre marked for tjenester« opregnes en lang række hindringer, der står i vejen for eller hæmmer udviklingen af tjenesteydelser mellem medlemsstaterne, især tjenesteydelser, som udføres af SMV'er, der spiller en fremtrædende rolle i service-sektoren. Rapporten konkluderer, at ti år efter måldatoen for gennemførelsen af det indre marked er der stadig stor afstand mellem visionen om et økonomisk integreret EU og den virkelighed, de europæiske borgere og tjenesteydere oplever. Hindringerne berører mange forskellige former for servicevirksomhed og alle etaper i tjenesteydernes virksomhed, og der er mange lighedspunkter mellem dem, bl.a. at de ofte skyldes administrative byrder, den retsikkerhed, der er forbundet med grænseoverskridende virksomhed, og manglende tillid mellem medlemsstaterne.

(4) Da tjenesteydelser er drivkraften bag den økonomiske vækst og tegner sig for 70 % af BNI og af beskæftigelsen i de fleste medlemsstater, indvirker denne opsplitning af det indre marked negativt på hele EU's økonomi, især på SMV'ernes konkurrenceevne og arbejdstagernes mobilitet, og forhindrer forbrugerne i at få adgang til et større udvalg af tjenesteydelser til konkurrencedygtige priser. Det er vigtigt at påpege, at servicesektoren især er en central beskæftigelsessektor for kvinder, og at de derfor vil kunne drage stor nytte af de nye muligheder, som gennemførelsen af det indre marked for tjenesteydelser frembyder. Europa-Parlamentet og Rådet har fremhævet, at fjernelsen af de retlige hindringer for oprettelsen af et egentligt indre marked er et meget vigtigt led i gennemførelsen af det mål, der blev fastsat af Det Europæiske Råds møde i Lissabon den 23. og 24. marts 2000, nemlig at forbedre

beskæftigelsen og den sociale samhørighed og sikre en bæredygtig økonomisk vækst for at gøre EU til den mest konkurrencedygtige og dynamiske videnbaserede økonomi i verden inden år 2010 med flere og bedre job. Fjernelse af disse hindringer, samtidig med at man sikrer en europæisk social model af høj standard, er således en afgørende forudsætning for at overvinde de vanskeligheder, der er opstået i forbindelse med gennemførelsen af Lissabon-strategien, og for at sætte skub i EU's økonomi, især hvad angår beskæftigelse og investeringer. Det er derfor vigtigt at gennemføre et indre marked for tjenesteydelser, hvor der er ligevægt mellem markedsåbning og bevarelse af offentlige tjenesteydelser og arbejdsmarkeds-mæssige og sociale rettigheder samt forbrugerrettigheder.

- (5) Det er derfor nødvendigt at fjerne hindringerne for tjenesteyderes ret til frit at etablere sig i medlemsstaterne og for den frie bevægelighed for tjenesteydelser mellem medlemsstaterne og garantere tjenestemodtagere og tjenesteydere den retssikkerhed, der er påkrævet, for at de reelt kan udøve disse to grundlæggende traktatfæstede friheder. Da hindringerne for det indre marked for tjenesteydelser berører både erhvervsdrivende, der ønsker at etablere sig i andre medlemsstater, og erhvervsdrivende, der udfører en tjenesteydelse i en anden medlemsstat uden at være etableret dér, er det nødvendigt at give tjenesteydere mulighed for at udvikle deres servicevirksomhed i det indre marked enten ved at etablere sig i en anden medlemsstat eller ved at benytte sig af den frie bevægelighed for tjenesteydelser. Tjenesteydere bør kunne vælge mellem disse to friheder, alt efter hvilken vækststrategi de har i den enkelte medlemsstat.
- (6) Det er ikke muligt at overvinde disse hindringer udelukkende ved at forlade sig på direkte anvendelse af traktatens artikel 43 og 49, da det ville være ekstremt vanskeligt for de nationale myndigheder og Fællesskabets institutioner at gennemføre traktatbrudsprocedurer mod de pågældende medlemsstater i hvert enkelt tilfælde, især efter udvidelsen, og da mange hindringer kun kan fjernes gennem en forhåndskoordineret af de nationale lovgivninger, bl.a. ved at etablere et administrativt samarbejde. Som Europa-Parlamentet og Rådet har erkendt, må et ægte indre marked for tjenesteydelser opnås ved hjælp af et lovgivningsinstrument på fællesskabsplan.
- (7) Dette direktiv opstiller en generel retlig ramme, der kommer en lang række tjenesteydelser til gode, samtidig med at der tages hensyn til de særlige kendetegn ved hver enkelt form for virksomhed og erhverv og disses reguleringsordninger. Denne ramme er baseret på en dynamisk og selektiv tilgang, der består i først at fjerne de hindringer, der hurtigt kan ryddes af vejen, og derefter for de øvrige hindringer at igangsætte en procedure med evaluering, høring og supplerende harmonisering af specifikke aspekter med henblik på at muliggøre en gradvis og samordnet modernisering af de nationale ordninger for regulering af servicevirksomhed, hvilket er absolut nødvendigt for at gennemføre et ægte indre marked for tjenesteydelser inden 2010. Der bør indføres en afbalanceret kombination af foranstaltninger, der omfatter målrettet harmonisering,

administrativt samarbejde, fri udveksling af tjenesteydelser og tilskyndelse til udarbejdelse af adfærdskodekser på bestemte områder. Denne koordinering af de nationale lovgivninger bør sikre et højt niveau af retlig integration i Fællesskabet og i høj grad tilgodesee almene hensyn, især beskyttelse af forbrugerne, hvilket er absolut nødvendigt for at skabe tillid mellem medlemsstaterne. Dette direktiv tilgodeser også andre almene hensyn, herunder beskyttelse af miljøet, den offentlige sikkerhed og den offentlige sundhed samt nødvendigheden af at overholde de arbejdsretlige regler.

- (8) Bestemmelserne i dette direktiv vedrørende etableringsfriheden og den frie bevægelighed for tjenesteydelser bør kun finde anvendelse i det omfang, den pågældende virksomhed er åben for konkurrence, og de forpligter derfor ikke medlemsstaterne til enten at liberalisere tjenesteydelser af almen økonomisk interesse eller at privatisere offentlige organer, der udfører sådanne tjenesteydelser, eller at afskaffe eksisterende monopoler vedrørende andre aktiviteter eller en række distributionstjenester.
- (9) Dette direktiv finder kun anvendelse på de krav, som indvirker på adgangen til at optage eller udøve servicevirksomhed. Det finder ikke anvendelse på krav såsom færdselsregler, regler om arealudvikling og -anvendelse, by- og landplanlægning, bygningsstandarder samt administrative sanktioner, der pålægges for manglende overholdelse af sådanne regler, der ikke specifikt regulerer eller indvirker på servicevirksomheden, men som skal overholdes af tjenesteyderne under udøvelsen af deres erhvervsvirksomhed på samme måde som af enkeltpersoner, der handler som privatpersoner.
- (10) Dette direktiv omhandler ikke krav vedrørende en række tjenesteyderes adgang til offentlige økonomiske midler. Der er bl.a. tale om krav, der omfatter betingelser, som skal opfyldes, for at tjenesteydere kan modtage offentlige økonomiske midler, herunder specifikke kontraktbestemmelser, især kvalitetsnormer, der skal overholdes som betingelse for at modtage offentlige økonomiske midler, f.eks. på det sociale område.
- (11) Dette direktiv griber ikke ind i foranstaltninger truffet af medlemsstaterne i overensstemmelse med fællesskabsretten med hensyn til beskyttelse eller fremme af kulturel og sproglig mangfoldighed og mediepluralisme, herunder finansiering af sådanne aktiviteter. Direktivet er ikke til hinder for, at medlemsstaterne anvender deres grundlæggende regler og principper for pressefrihed og ytringsfrihed. Direktivet berører ikke medlemsstaternes lovgivning om forbud mod forskelsbehandling på grund af nationalitet eller andre forhold som dem, der er nævnt i traktatens artikel 13.

- (12) Dette direktiv har til formål at skabe en retlig ramme for at sikre etableringsfriheden og den frie bevægelighed for tjenesteydelser mellem medlemsstaterne, og det hverken harmoniserer eller berører strafferetten. Medlemsstaterne bør ikke kunne begrænse den frie udveksling af tjenesteydelser ved at anvende strafferetlige bestemmelser, der specifikt berører adgangen til at optage eller udøve servicevirksomhed, med henblik på derved at omgå reglerne i dette direktiv.
- (13) Det er ligeledes vigtigt, at dette direktiv fuldt ud respekterer fællesskabsinitiativer på grundlag af traktatens artikel 137 med henblik på at virkeliggøre de i traktatens artikel 136 fastlagte mål om fremme af beskæftigelsen og forbedring af leve- og arbejdsvilkårene.
- (14) Dette direktiv berører ikke arbejds- og ansættelsesvilkår som f.eks. maksimal arbejdstid og minimal hviletid, mindste antal betalte feriedage pr. år, mindsteløn og sikkerhed, sundhed og hygiejne på arbejdspladsen, som medlemsstaterne anvender i overensstemmelse med fællesskabsretten, det berører ikke forholdet mellem arbejdsmarkedets parter, herunder retten til at forhandle og indgå kollektive aftaler, retten til at strejke og til at gennemføre faglige aktioner i overensstemmelse med national ret og praksis under overholdelse af fællesskabsretten, og det gælder heller ikke for tjenesteydelser, der udføres af vikarbureauer. Direktivet berører heller ikke medlemsstaternes lovgivning om social sikring.
- (15) Dette direktiv respekter udøvelsen af de grundlæggende rettigheder, der anvendes i medlemsstaterne og anerkendes i EU's charter om grundlæggende rettigheder og de ledsagende forklaringer, idet der skabes overensstemmelse med de grundlæggende frihedsrettigheder i traktatens artikel 43 og 49. Disse grundlæggende rettigheder omfatter rettigheden til at gennemføre faglige aktioner i overensstemmelse med national ret og praksis under overholdelse af fællesskabsretten.
- (16) Dette direktiv vedrører udelukkende tjenesteydere, der er etableret i en medlemsstat, og omfatter ikke eksterne aspekter. Det vedrører ikke forhandlinger i internationale organisationers regi om handel med tjenesteydelser, navnlig inden for rammerne af den almindelige overenskomst om handel med tjenesteydelser.
- (17) Dette direktiv omfatter kun tjenesteydelser, der udføres med en økonomisk modydelse. Tjenesteydelser af almen interesse er ikke omfattet af definitionen i traktatens artikel 50 og falder derfor ikke ind under dette direktivs anvendelsesområde. Tjenesteydelser af almen økonomisk interesse er tjenesteydelser, der udføres med en økonomisk modydelse, og falder derfor ind under dette direktivs anvendelsesområde. Visse tjenesteydelser af almen økonomisk interesse, f.eks. de tjenesteydelser, der måtte findes på transportområdet, er dog ikke omfattet af dette direktivs anvendelsesområde, og visse andre tjenesteydelser af almen økonomisk interesse, f.eks. de tjenesteydelser, der måtte findes inden for postsektoren, udgør undtagelser fra bestemmelsen om fri udveksling af tjenesteydelser fastlagt i dette direktiv. Dette direktiv vedrører ikke finansieringen af tjenesteydelser af almen økonomisk interesse og omfatter ikke støtte bevilget af medlemsstaterne, navnlig på det sociale og arbejdsmarkedsmæssige område, i overensstemmelse med Fællesskabets konkurrenceregler. Dette direktiv vedrører ikke opfølgningen af Kommissionens hvidbog om forsyningspligtigheder.
- (18) Finansielle tjenesteydelser bør udelukkes fra dette direktivs anvendelsesområde, da denne form for virksomhed er omfattet af specifik fællesskabslovgivning, der ligesom dette direktiv sigter mod at gennemføre et ægte indre marked for tjenesteydelser. Denne udelukkelse bør derfor omfatte alle finansielle tjenesteydelser såsom bank-, kredit-, forsikrings- og genforsikringsvirksomhed, erhvervstilknyttede eller personlige pensionsordninger, tjenesteydelser i forbindelse med værdipapirer, investerings-, fonds- og betalingsvirksomhed og investeringsrådgivning, herunder de tjenesteydelser, der er anført i bilag I til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/48/EF af 14. juni 2006 om adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut ⁽¹⁾.
- (19) Da der i 2002 blev vedtaget en række lovgivningsinstrumenter vedrørende elektroniske kommunikationstjenester og -netværk og tilhørende faciliteter og tjenesteydelser, som opstillede en reguleringsmæssig ramme med henblik på at lette adgangen til disse former for virksomhed i det indre marked, især gennem afskaffelse af de fleste ordninger for individuel tilladelse, er det nødvendigt at udelukke spørgsmål, der er behandlet i disse instrumenter, fra dette direktivs anvendelsesområde.
- (20) De udelukkelse fra dette direktivs anvendelsesområde, der angår spørgsmål om elektroniske kommunikationstjenester, som er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/19/EF af 7. marts 2002 om adgang til og samtrafik mellem elektroniske kommunikationsnet og tilhørende faciliteter (adgangsdirektivet) ⁽²⁾, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/20/EF af 7. marts 2002 om tilladelse til elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (tilladelsesdirektivet) ⁽³⁾, Europa-Parlamentets

(1) EUT L 177 af 30.6.2006, s. 1.

(2) EFT L 108 af 24.4.2002, s. 7.

(3) EFT L 108 af 24.4.2002, s. 21.

- og Rådets direktiv 2002/21/EF af 7. marts 2002 om fælles rammebestemmelser for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (rammedirektivet) ⁽¹⁾, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/22/EF af 7. marts 2002 om forsyningspligt og brugerrettigheder i forbindelse med elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (forsyningspligtdirektivet) ⁽²⁾ og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/58/EF af 12. juli 2002 om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred i den elektroniske kommunikationssektor (direktiv om databeskyttelse inden for elektronisk kommunikation) ⁽³⁾ bør ikke kun gælde for spørgsmål, der specifikt behandles i de pågældende direktiver, men også spørgsmål, for hvilke medlemsstaterne i henhold til udtrykkelige bestemmelser i direktiverne kan vedtage visse foranstaltninger på nationalt plan.
- (21) Transporttjenester, herunder bytransport, hyrevogns- og ambulancekørsel og havnetjenester, bør udelukkes fra dette direktivs anvendelsesområde.
- (22) Udelukkelsen af sundhedsydelse fra dette direktivs anvendelsesområde bør omfatte sundhedsydelser og farmaceutiske tjenesteydelser, der udføres af fagfolk i sundhedssektoren over for patienter med henblik på at vurdere, vedligeholde eller genetablere deres sundhedstilstand, når sådanne aktiviteter er forbeholdt et lovreguleret erhverv i den medlemsstat, hvor tjenesteydelserne udføres.
- (23) Dette direktiv berører ikke refusion af udgifter til sundhedsydelser, der er ydet i en anden medlemsstat end den, modtageren af sundhedsydelsen er bosiddende i. Domstolen har behandlet dette spørgsmål ved talrige lejligheder, og den har anerkendt patientens rettigheder. Det er vigtigt at behandle dette spørgsmål i et andet fællesskabsretligt instrument for at opnå større retssikkerhed og klarhed i det omfang, spørgsmålet ikke allerede er behandlet i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere og familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet ⁽⁴⁾.
- (24) Audiovisuelle tjenesteydelser bør også, uanset transmissionsform, herunder i biografer, udelukkes fra dette direktivs anvendelsesområde. Direktivet bør heller ikke omfatte støtte, der bevilges af medlemsstaterne i den audiovisuelle sektor, og som er omfattet af Fællesskabets konkurrenceregler.
- (25) Spil, som indebærer, at der gøres indsats med penge i spil, som indeholder et element af tilfældighed, herunder lotterier og væddemål, bør udelukkes fra dette direktivs anvendelsesområde i betragtning af den særlige beskaffenhed af disse aktiviteter, som medfører, at medlemsstaterne iværksætter strategier vedrørende den offentlige orden og beskyttelsen af forbrugere.
- (26) Dette direktiv berører ikke anvendelsen af traktatens artikel 45.
- (27) Dette direktiv bør ikke omfatte de sociale tjenesteydelser på boligområdet eller i forbindelse med børnepasning og støtte til familier og personer, som har behov herfor, udført af staten - på nationalt, regionalt eller lokalt plan - af tjenesteydere med opdrag fra staten eller af statsanerkendte velgørende organisationer for at støtte personer, der har et permanent eller midlertidigt særligt behov på grund af utilstrækkelig indkomst i familien eller en fuldstændig eller delvis mangel på uafhængighed, og for personer som er i fare for at blive marginaliseret. Disse tjenesteydelser er væsentlige for at sikre den grundlæggende ret til menneskelig værdighed og integritet og er udtryk for principperne om social samhørighed og solidaritet og bør ikke berøres af dette direktiv.
- (28) Dette direktiv berører ikke finansiering af sociale tjenesteydelser eller støttemuligheder i forbindelse hermed. Det berører heller ikke de kriterier eller betingelser, som medlemsstaterne har fastsat for at sikre, at de sociale tjenesteydelser kommer samfundet som helhed til gode og bidrager til social samhørighed. Desuden bør direktivet ikke berøre princippet om forsyningspligt med hensyn til sociale tjenesteydelser i medlemsstaterne.
- (29) Da traktaten indeholder specifikke bestemmelser som retsgrundlag for skatter og afgifter, og da der allerede er vedtaget fællesskabsinstrumenter på dette område, er det nødvendigt at udelukke skatter og afgifter fra dette direktivs anvendelsesområde.
- (30) Den gældende fællesskabsret om servicevirksomhed er allerede meget omfattende. Dette direktiv bygger på og kompletterer derved gældende fællesskabsret. Konflikter mellem dette direktiv og andre fællesskabsinstrumenter er identificeret og omhandlet i dette direktiv, bl.a. ved hjælp af undtagelser. Det er dog nødvendigt at fastsætte en regel for eventuelle yderligere tilfælde og undtagelsestilfælde, hvor der er en konflikt mellem en bestemmelse i dette direktiv og en bestemmelse i et andet fællesskabsinstrument. Eksistensen af en sådan konflikt bør konstateres i overensstemmelse med traktatens bestemmelser om etableringsret og fri bevægelighed for tjenesteydelser.

⁽¹⁾ EFT L 108 af 24.4.2002, s. 33.

⁽²⁾ EFT L 108 af 24.4.2002, s. 51.

⁽³⁾ EFT L 201 af 31.7.2002, s. 37. Ændret ved direktiv 2006/24/EF (EUT L 105 af 13.4.2006, s. 54).

⁽⁴⁾ EFT L 149 af 5.7.1971, s. 2. Senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 629/2006 (EUT L 114 af 27.4.2006, s. 1).

- (31) Dette direktiv er i overensstemmelse med og berører ikke Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/36/EF af 7. september 2005 om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer ⁽¹⁾. Det behandler spørgsmål uden tilknytning til erhvervsmæssige kvalifikationer, f.eks. erhvervsansvarsforsikring, kommerciel kommunikation, virksomhed på flere områder og administrativ forenkling. Med hensyn til midlertidig udveksling af tjenesteydelser på tværs af grænserne sikrer en undtagelse fra bestemmelsen om fri udveksling af tjenesteydelser i nærværende direktiv, at afsnit II om fri udveksling af tjenesteydelser i direktiv 2005/36/EF ikke berøres. Derfor berøres ingen af de foranstaltninger, der finder anvendelse i henhold til nævnte direktiv i den medlemsstat, hvor tjenesteydelsen udføres af bestemmelsen om fri udveksling af tjenesteydelser.
- (32) Dette direktiv er i overensstemmelse med fællesskabslovgivningen om forbrugerbeskyttelse, f.eks. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF af 11. maj 2005 om virksomheders urimelige handelspraksis over for forbrugerne på det indre marked («direktivet om urimelig handelspraksis») ⁽²⁾ og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2006/2004 af 27. oktober 2004 om samarbejde mellem nationale myndigheder med ansvar for håndhævelse af lovgivning om forbrugerbeskyttelse («forordningen om forbrugerbeskyttelsessamarbejde») ⁽³⁾.
- (33) De tjenesteydelser, der er omfattet af dette direktiv, vedrører mange former for virksomhed i konstant udvikling, herunder forretningsservice som f.eks. ledelsesrådgivning, certificering og prøvning, vedligeholdelse og rengøring af kontorer, reklame, rekrutteringstjenester og sælgeres ydelser. Begrebet »tjenesteydelser« omfatter også ydelser til virksomheder og forbrugere som f.eks. juridisk og skattemæssig rådgivning, tjenester i forbindelse med fast ejendom, f.eks. ejendomsmæglervirksomhed, eller i forbindelse med bygge- og anlægsarbejder, herunder arkitekturrådgivning, handel og distribution, tilrettelæggelse af messer og udstillinger, biludlejning og rejsebureauer. Det omfatter også forbrugertjenester som f.eks. turisttjenester, herunder turistguider, fritidstjenester, sportscentre og forlystelsesparker og, såfremt det ikke er udelukket fra direktivets anvendelsesområde, hjemmeservice, f.eks. hjælp til ældre. Disse former for virksomhed kan være både tjenesteydelser, der kræver, at tjenesteyderen og tjenestemodtageren befinder sig i nærheden af hinanden, tjenesteydelser, der indebærer, at tjenestemodtageren eller tjenesteyderen begiver sig til et andet sted, og tjenesteydelser, der indgås på afstand, herunder via internettet.
- (34) I henhold til Domstolens praksis skal det vurderes i hvert enkelt tilfælde, om bestemte former for virksomhed, navnlig virksomhed, der finansieres af det offentlige eller udføres af offentlige enheder, udgør en »tjenesteydelse«, og vurderingen skal bygge på samtlige virksomhedens egenskaber, navnlig den måde, hvorpå den udføres, tilrettelægges og finansieres i den pågældende medlemsstat. Domstolen har fundet, at betalingskriteriet i alt væsentligt består i, at betalingen udgør det økonomiske modstykke til de pågældende tjenesteydelser, og har erkendt, at betalingskriteriet ikke er opfyldt i forbindelse med de former for virksomhed, der udføres af eller på vegne af staten uden økonomisk modydelse i forbindelse med dennes pligter på det sociale, kulturelle, uddannelsesmæssige og retslige område, f.eks. undervisning inden for rammerne af det nationale uddannelsessystem eller forvaltning af sociale sikringsordninger, hvor der ikke udøves erhvervsaktivitet. Tjenestemodtageres betaling af et gebyr, f.eks. studerendes betaling af undervisningsgebyrer eller studieafgifter som delvist bidrag til udgifterne til driften af et system, udgør ikke i sig selv betaling, fordi tjenesteydelsen stadig hovedsagelig er finansieret af offentlige midler. Disse former for virksomhed er derfor ikke omfattet af definitionen af tjenesteydelse i traktatens artikel 50 og falder derfor ikke ind under dette direktivs anvendelsesområde.
- (35) Ikke-indtægtsgivende sportsudøvelse på amatørplan er af væsentlig social betydning. Denne form for sportsudøvelse tilgodeser hyppigt udelukkende sociale og rekreative formål. Derfor drejer det sig ikke nødvendigvis om erhvervsvirksomhed i fællesskabsrettens forstand, og sådanne aktiviteter bør falde uden for direktivets anvendelsesområde.
- (36) Begrebet »tjenesteyder« bør omfatte enhver fysisk person, der er statsborger i en medlemsstat, eller enhver juridisk person, der udøver servicevirksomhed i en medlemsstat i henhold til enten etableringsfriheden eller den frie bevægelighed for tjenesteydelser. Begrebet bør således ikke være begrænset til de tilfælde, hvor tjenesteydelsen udføres over grænserne som led i den frie bevægelighed for tjenesteydelser, men bør også omfatte de tilfælde, hvor en erhvervsdrivende etablerer sig i en medlemsstat for at udvikle sin servicevirksomhed dér. Begrebet bør derimod ikke omfatte filialer i en medlemsstat af selskaber fra tredjelande, idet etableringsfriheden og den frie bevægelighed for tjenesteydelser i henhold til traktatens artikel 48 kun gælder for selskaber, som er oprettet i overensstemmelse med en medlemsstats lovgivning, og hvis vedtægtsmæssige hjemsted, hovedkontor eller hovedvirksomhed er beliggende inden for Fællesskabet. Begrebet »tjenestemodtager« bør også omfatte tredjelandstatsborgere, som allerede har rettigheder, der er dem tillagt ved fællesskabsretsakter som f.eks. forordning (EØF) nr. 1408/71, Rådets

⁽¹⁾ EUT L 255 af 30.9.2005, s. 22.

⁽²⁾ EUT L 149 af 11.6.2005, s. 22.

⁽³⁾ EUT L 364 af 9.12.2004, s. 1. Ændret ved direktiv 2005/29/EF.

direktiv 2003/109/EF af 25. november 2003 om tredjelandstatsborgeres status somfastboende udlænding ⁽¹⁾, Rådets forordning (EF) nr. 859/2003 af 14. maj 2003 om udvidelse af bestemmelserne i forordning (EØF) nr. 1408/71 og forordning (EØF) nr. 574/72 til at omfatte tredjelandstatsborgere, der ikke allerede er dækket af disse bestemmelser udelukkende på grund af deres nationalitet ⁽²⁾ og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område ⁽³⁾. Desuden kan medlemsstaterne udvide begrebet »tjenestemodtager« til også at omfatte andre tredjelandstatsborgere, der er til stede på deres område.

(37) En tjenesteyders etableringssted bør fastsættes i overensstemmelse med Domstolens praksis, hvorefter begrebet »etablering« indebærer faktisk udøvelse af erhvervsvirksomhed ved hjælp af en fast indretning i et ikke nærmere angivet tidsrum. Dette krav kan også være opfyldt, hvis et selskab oprettes for en bestemt periode, eller hvis det lejer den bygning eller det anlæg, det anvender til udøvelse af sin virksomhed. Kravet kan også være opfyldt, hvis en medlemsstat giver en tidsbegrænset tilladelse til bestemte tjenesteydelser. En etablering behøver ikke have form af et datterselskab, en filial eller et agentur, men kan bestå af et kontor, der ledes af en tjenesteyders eget personale eller af en person, der er selvstændig, men bemyndiget til at handle på en vedvarende måde for virksomheden, som det ville være tilfældet med et agentur. Ifølge denne definition, der kræver faktisk udøvelse af erhvervsvirksomhed på tjenesteyderens etableringssted, kan en postkasse ikke udgøre et etableringssted. Når en tjenesteyder er etableret flere steder, er det vigtigt at afgøre, fra hvilket etableringssted den pågældende tjenesteydelse faktisk udføres. Såfremt det er vanskeligt at afgøre, fra hvilket af flere etableringssteder en bestemt tjenesteydelse udføres, bør etableringsstedet være det sted, der udgør centret for tjenesteyderens virksomhed i relation til den pågældende tjenesteydelse.

(38) Begrebet »juridiske personer« i henhold til traktatens bestemmelser om etablering giver de erhvervsdrivende mulighed for frit at vælge den retlige form, de måtte finde passende for udøvelsen af deres virksomhed. Begrebet »juridiske personer« i henhold til traktaten omfatter derfor alle enheder, der er oprettet i henhold til eller reguleret af en medlemsstats lovgivning uanset deres retlige form.

(39) Begrebet »tilladelsesordning« bør bl.a. dække de administrative procedurer, hvorved der gives tilladelser, licenser, godkendelser eller koncessioner, men også forpligtelsen til at være optaget i en faglig organisation, et register, en fortegnelse eller en database, være officielt tilsluttet et organ

eller være i besiddelse af et næringsbrev for at kunne udøve den pågældende virksomhed. En tilladelse kan indrømmes ikke blot ved en udtrykkelig afgørelse, men også ved en stiltiende afgørelse, som f.eks. består i, at den kompetente myndighed forholder sig tavs, eller at tjenesteyderen skal afvente en kvittering for modtagelsen af en erklæring for at kunne påbegynde den pågældende virksomhed, eller for at denne er lovlig.

(40) Begrebet »tvingende almene hensyn«, der er nævnt i visse af dette direktivs bestemmelser, er blevet udviklet af Domstolen i dens praksis vedrørende traktatens artikel 43 og 49 og vil formentlig undergå en yderligere udvikling. Begrebet, således som det er blevet anerkendt ved Domstolens praksis, dækker mindst følgende områder: offentlig orden, offentlig sikkerhed og offentlig sundhed, jf. traktatens artikel 46 og 55, opretholdelse af samfundsordenen, socialpolitiske mål, beskyttelse af tjenestemodtagere, forbrugerbeskyttelse, beskyttelse af arbejdstagere, herunder den sociale beskyttelse af disse; dyrevelfærd, opretholdelse af den økonomiske balance i det sociale sikringsystem, forebyggelse af svig, forebyggelse af illoyal konkurrence, miljøbeskyttelse og beskyttelse af bymiljøet, herunder by- og landplanlægning, beskyttelse af kreditorer, sikring af en forsvarlig forvaltning af retssystemet, trafikikkerhed, beskyttelse af intellektuel ejendomsret, kulturpolitiske målsætninger, herunder beskyttelse af ytringsfriheden på forskellige områder, navnlig sociale, kulturelle, religiøse og filosofiske samfundsværdier; behovet for at sikre et højt uddannelsesnivea, opretholdelse af et alsidigt presseudbud og fremme af nationalsproget, beskyttelse af den nationale historiske og kunstneriske arv samt veterinærpolitik.

(41) Begrebet »offentlig orden« omfatter i henhold til Domstolens fortolkning beskyttelse mod en virkelig og tilstrækkeligt alvorlig trussel mod et grundlæggende samfundshensyn og kan navnlig omfatte spørgsmål vedrørende menneskelig værdighed, beskyttelse af mindreårige og sårbare voksne samt dyrevelfærd. Tilsvarende omfatter begrebet offentlig sikkerhed spørgsmål vedrørende tryghed for borgerne.

(42) Reglerne vedrørende administrative procedurer bør ikke tage sigte på at harmonisere administrative procedurer, men på at fjerne alt for tyngende tilladelsesordninger, procedurer og formaliteter, som er til hinder for etableringsfriheden og dermed for oprettelsen af nye servicevirksomheder.

⁽¹⁾ EUT L 16 af 23.1.2004, s. 44.

⁽²⁾ EUT L 124 af 20.5.2003, s. 1.

⁽³⁾ EUT L 158 af 30.4.2004, s. 77.

- (43) En af de største vanskeligheder, som især SMV'er støder på i forbindelse med adgangen til at optage og udøve servicevirksomhed, er de komplicerede og langvarige administrative procedurer og den retsikkerhed, der er forbundet med disse procedurer. Derfor er det, ligesom i forbindelse med visse moderniseringsinitiativer og initiativer vedrørende god administrativ praksis på fællesskabsplan og nationalt plan, nødvendigt at fastsætte principper for administrativ forenkling, bl.a. ved at begrænse kravet om forhåndstilladelse til de tilfælde, hvor det er absolut nødvendigt, og ved at indføre princippet om stiltiende tilladelse fra de kompetente myndigheder efter udløbet af en vis frist. Sådanne moderniseringstiltag har - uden at berøre kravene om gennemsigtighed og ajourføring af oplysningerne om de erhvervsdrivende - til formål at fjerne de forsinkelser, omkostninger og afskrækkende virkninger, der er forbundet med f.eks. unødvendige eller uforholdsmæssigt komplicerede og byrdefulde procedurer, overlappende procedurer, administrative byrder i forbindelse med forelæggelsen af dokumenter, de kompetente instansers vilkårlige skøn, upræcis eller uforholdsmæssigt lang ekspeditionstid, den udstedte tilladelses begrænsede varighed eller urimelige udgifter og sanktioner. Sådanne former for praksis virker særlig afskrækkende på tjenesteydere, der ønsker at udvikle deres virksomhed i andre medlemsstater, og gør det nødvendigt med en koordineret modernisering i et udvidet indre marked med 25 medlemsstater.
- (44) Hvor det er hensigtsmæssigt, bør medlemsstaterne indføre formularer, som er harmoniserede på fællesskabsplan, som fastsat af Kommissionen, der sidestilles med certifikater, attester eller ethvert andet dokument i forbindelse med etablering.
- (45) Når medlemsstaterne undersøger behovet for at forenkle procedurer og formaliteter, bør det navnlig kunne ske ud fra kriterierne nødvendighed, antal, eventuel overlapning, omkostninger, klarhed og tilgængelighed samt de forsinkelser og praktiske problemer, de vil kunne indebære for den pågældende tjenesteyder.
- (46) For at lette adgangen til at optage og udøve servicevirksomhed i det indre marked er det nødvendigt at opstille et fælles mål for alle medlemsstater om administrativ forenkling og fastsætte bestemmelser om bl.a. ret til information, elektroniske procedurer og regulering af tilladelsesordninger. Andre nationale foranstaltninger til opfyldelse af dette mål kan bestå i at reducere antallet af procedurer og formaliteter i forbindelse med servicevirksomhed og begrænse procedurerne og formaliteterne til dem, der er nødvendige for at tilgodese et alment hensyn, og som ikke overlapper hinanden i indhold og målsætninger.
- (47) Af hensyn til den administrative forenkling bør der i almindelighed ikke stilles formelle krav såsom krav om fremlæggelse af originale dokumenter, bekræftede genpartier eller bekræftede oversættelser, undtagen hvis det er objektivt begrundet i et tvingende alment hensyn som f.eks. beskyttelsen af arbejdstagerne, den offentlige sundhed, miljøbeskyttelse eller forbrugerbeskyttelse. Det er desuden nødvendigt at sikre, at en tilladelse generelt giver adgang til at optage eller udøve servicevirksomhed på hele det nationale område, medmindre et tvingende alment hensyn objektivt berettiger, at der skal anmodes om tilladelse for hvert enkelt etableringssted, hvilket f.eks. kan være tilfældet for større supermarkeder, eller at tilladelsen skal begrænses til en bestemt del af det nationale område.
- (48) For at forenkle de administrative procedurer yderligere bør det sikres, at den enkelte tjenesteyder kun behøver at henvende sig ét enkelt sted for at afvikle samtlige procedurer og formaliteter (i det følgende benævnt »kvikskranger«). Antallet af kvikskranger pr. medlemsstat kan variere efter den regionale eller lokale kompetencefordeling eller efter den form for virksomhed, der er tale om. Oprettelsen af disse kvikskranger bør ikke berøre opgavefordelingen mellem de kompetente myndigheder på nationalt plan. Hvis flere regionale eller lokale myndigheder er kompetente, kan en af dem varetage opgaven som kvikskranger og koordinator. Kvikskrangerne kan oprettes af de administrative myndigheder, men en medlemsstat kan også overdrage denne opgave til handels- og håndværks kamre, erhvervsorganisationer eller private organer. Kvikskrangerne har en vigtig rolle at spille med hensyn til at bistå tjenesteyderen enten som den myndighed, der er direkte kompetent til at udstede de dokumenter, der er nødvendige for at få adgang til at optage servicevirksomhed, eller som formidler mellem tjenesteyderen og de direkte kompetente myndigheder.
- (49) Det gebyr, som kvikskranger kan opkræve, bør stå i et rimeligt forhold til omkostningerne ved de procedurer og formaliteter, de vedrører. Dette bør ikke være til hinder for, at medlemsstaterne kan lade kvikskrangerne opkræve andre administrative gebyrer såsom gebyret til tilsynsorganer.
- (50) Det er nødvendigt, at tjenesteydere og tjenestemodtagere har nem adgang til visse typer af information. Hvordan oplysningerne meddeles til tjenesteydere og tjenestemodtagere, bør fastsættes af hver enkelt medlemsstat inden for rammerne af dette direktiv. Navnlig kan medlemsstaternes forpligtelse til at sikre, at de relevante oplysninger er let tilgængelige for tjenesteydere og tjenestemodtagere, opfyldes ved at gøre disse oplysninger tilgængelige for offentligheden gennem et websted. Informationerne bør være klart og utvetydigt formuleret.

- (51) De oplysninger, der gøres tilgængelige for tjenesteydere og tjenestemodtagere, bør navnlig omfatte informationer vedrørende procedurer og formaliteter, kontaktoplysninger på de kompetente myndigheder, betingelser for adgang til offentlige registre og databaser samt informationer vedrørende klagemuligheder og kontaktoplysninger på sammenslutninger og organisationer, hvor tjenesteydere og tjenestemodtagere kan få praktisk bistand. De kompetente myndigheders forpligtelse til at bistå tjenesteydere og tjenestemodtagere bør ikke indbefatte ydelse af juridisk rådgivning i enkeltsager. Der bør ikke desto mindre ydes generel information om, hvorledes krav normalt fortolkes eller anvendes. Hver enkelt medlemsstat bør selv træffe beslutning om spørgsmål som f.eks. videregivelse af urigtige eller vildledende oplysninger.
- (52) Det er altafgørende for administrativ forenkling på tjenesteydelsesområdet, at der til gavn for tjenesteydere, tjenestemodtagere og kompetente myndigheder inden for en overskuelig fremtid etableres et system, som gør det muligt at afvikle procedurer og formaliteter elektronisk. For at opfylde denne resultatforpligtelse kan det være nødvendigt at tilpasse nationale love og bestemmelser om tjenesteydelser. Forpligtelsen bør ikke være til hinder for, at medlemsstaterne også kan stille andre systemer end de elektroniske til rådighed til at afvikle procedurer og formaliteter. At de pågældende procedurer og formaliteter skal kunne afvikles på afstand, betyder især, at medlemsstaterne skal sørge for, at de kan afvikles på tværs af grænserne. Resultatforpligtelsen vedrører ikke procedurer og formaliteter, som i sagens natur ikke kan afvikles på afstand. Dette berører desuden ikke medlemsstaternes lovgivning om anvendelse af sprog.
- (53) Det kan være nødvendigt, at den kompetente myndighed i forbindelse med tildeling af licenser for visse former for servicevirksomhed gennemfører en samtale med ansøgeren for at vurdere, om dennes personlige integritet og egnethed til at udføre den pågældende tjenesteydelse. I sådanne tilfælde er en elektronisk opfyldelse af formaliteter ikke nødvendigvis hensigtsmæssig.
- (54) Adgangen til at optage servicevirksomhed bør kun gøres betinget af tilladelse fra de kompetente myndigheder, hvis dette krav opfylder kriterierne om, at den ikke indebærer forskelsbehandling, er nødvendig og ikke går længere, end hvad der kræves for at nå det tilsigtede mål. Der bør således navnlig kun stilles krav om tilladelse, hvis en efterfølgende kontrol ville være uden virkning, fordi det ville være umuligt at fastslå de pågældende tjenesteydelsers mangler efterfølgende, idet der tages behørigt hensyn til de risici og farer, der er forbundet med ikke at foretage en forhåndskontrol. Bestemmelserne herom i dette direktiv må ikke bruges som begrundelse for tilladelsesordninger, der er forbudt i henhold til andre fællesskabsretsakter som f.eks. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/93/EF af 13. december 1999 om en fællesskabsramme for elektroniske signaturer ⁽¹⁾ eller Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF af 8. juni 2000 om visse retlige aspekter af informations-samfundstjenester, navnlig elektronisk handel, i det indre marked («direktivet om elektronisk handel») ⁽²⁾. Resultaterne af den gensidige evaluering vil gøre det muligt på fællesskabsplan at bestemme, for hvilke former for virksomhed tilladelsesordningerne bør ophæves.
- (55) Dette direktiv bør ikke berøre medlemsstaternes mulighed for at inddrage tilladelser, efter at disse er udstedt, hvis betingelserne for at udstede tilladelsen ikke længere er opfyldt.
- (56) I henhold til Domstolens praksis udgør den offentlige sundhed, forbrugerbeskyttelse, dyresundhed og beskyttelse af bymiljøet tvingende almene hensyn. Sådanne tvingende almene hensyn kan begrunde anvendelsen af tilladelsesordninger og andre restriktioner. Sådanne tilladelsesordninger eller begrænsninger bør dog ikke medføre en forskelsbehandling på grund af nationalitet. Desuden bør nødvendighedsprincippet og proportionalitetsprincippet altid respekteres.
- (57) Bestemmelserne i dette direktiv vedrørende tilladelsesordninger bør finde anvendelse på de tilfælde, hvor erhvervsdrivendes adgang til at optage eller udøve servicevirksomhed er betinget af en afgørelse truffet af en kompetent myndighed. Dette berører hverken kompetente myndigheders beslutninger om at oprette en offentlig eller privat enhed til at udføre en bestemt tjenesteydelse eller kompetente myndigheders indgåelse af kontrakter om udførelse af en bestemt tjenesteydelse, som er omfattet af bestemmelserne om offentlige indkøb, da dette direktiv ikke omhandler regler om offentlige indkøb.
- (58) For at lette adgangen til at optage og udøve servicevirksomhed er det vigtigt at evaluere tilladelsesordningerne og deres berettigelse og at rapportere herom. Denne rapporteringspligt går kun på, om der findes en tilladelsesordning, og ikke på kriterier og betingelser for udstedelse af en tilladelse.

⁽¹⁾ EFT L 13 af 19.1.2000, s. 12.

⁽²⁾ EFT L 178 af 17.7.2000, s. 1.

- (59) Tilladelsen bør som hovedregel give tjenesteyderen adgang til at optage eller udøve den pågældende servicevirksomhed på hele det nationale område, medmindre en område-mæssig begrænsning er begrundet i et tvingende alment hensyn. Miljøbeskyttelse kan f.eks. berettige kravet om, at der skal indhentes en individuel tilladelse for hvert enkelt anlæg på det nationale område. Denne bestemmelse bør ikke berøre de regionale eller lokale kompetencer for udstedelse af en tilladelse i medlemsstaterne.
- (60) Dette direktiv og navnlig bestemmelserne vedrørende tilladelsesordninger og tilladelsers territoriale anvendelsesområde bør ikke gribe ind i den regionale eller lokale kompetencefordeling i de enkelte medlemsstater, herunder regionalt og lokalt selvstyre og anvendelsen af officielle sprog.
- (61) Bestemmelsen om, at betingelserne for en tilladelse ikke må være overlappende, bør ikke være til hinder for, at medlemsstaterne kan anvende deres egne betingelser, der er fastsat i tilladelsesordningen. Den bør blot betyde, at de kompetente myndigheder, når de undersøger, om ansøgeren opfylder betingelserne, skal tage hensyn til tilsvarende betingelser, som ansøgeren allerede har opfyldt i en anden medlemsstat. Bestemmelsen bør ikke indebære anvendelse af de betingelser for udstedelse af en tilladelse, der er fastsat i en anden medlemsstats tilladelsesordning.
- (62) Hvis antallet af mulige tilladelser for en given form for virksomhed er begrænset på grund af knappe naturlige ressourcer eller begrænset teknisk kapacitet, bør der anvendes en procedure for udvælgelse af ansøgere med henblik på gennem åben konkurrence at optimere kvaliteten af og vilkårene for de tjenesteydelser, der tilbydes brugerne. En sådan procedure bør sikre gennemskuelighed og uvildighed, og den tilladelse, der således udstedes, må ikke være af uforholdsmæssig lang varighed og bør ikke kunne fornyes automatisk eller indebære fordele for den tjenesteyder, hvis tilladelse netop er udløbet. Nærmere bestemt bør varigheden af tilladelsen fastsættes således, at den ikke hæmmer eller begrænser den frie konkurrence mere end nødvendigt for at sikre afskrivningen på investeringerne og et rimeligt afkast af den investerede kapital. Denne bestemmelse bør ikke være til hinder for, at medlemsstaterne kan begrænse antallet af tilladelser af andre grunde end knappe naturlige ressourcer eller begrænset teknisk kapacitet. Sådanne tilladelser bør under alle omstændigheder være underlagt de øvrige bestemmelser om tilladelsesordninger i dette direktiv.
- (63) Hvis der ikke foreligger andre ordninger, bør en tilladelse betragtes som udstedt, hvis der ikke foreligger et svar inden for en bestemt frist. Der kan dog fastsættes en anden ordning for bestemte former for virksomhed, hvis dette er objektivt begrundet i et tvingende alment hensyn, herunder tredjeparts legitime interesse. Sådanne andre ordninger bør omfatte nationale regler, hvorefter ansøgningen anses for at være afslået, hvis der ikke foreligger svar fra den kompetente myndighed, hvis afslaget kan indbringes for domstolene.
- (64) Med henblik på at skabe et ægte indre marked for tjenesteydelser er det nødvendigt at fjerne de restriktioner for etableringsfriheden og den frie bevægelighed for tjenesteydelser, der fortsat findes i visse medlemsstaters lovgivninger, og som er uforenelige med henholdsvis traktatens artikel 43 og 49. De restriktioner, der skal forbydes, påvirker specielt det indre marked for tjenesteydelser og bør systematisk afvikles så hurtigt som muligt.
- (65) Etableringsfriheden indbefatter bl.a. ligebehandlingsprincippet, der ikke blot forbyder enhver forskelsbehandling begrundet i nationalitet, men også enhver indirekte forskelsbehandling, som er begrundet i andre forhold, men reelt kan føre til samme resultat. Således bør der for adgangen til at optage eller udøve servicevirksomhed i en medlemsstat, både som hoved- og som bivirksomhed, ikke opstilles kriterier om etablering, ophold, bopæl eller om, at der skal være tale om tjenesteyderens hovedvirksomhed. Disse kriterier bør dog ikke omfatte krav om, at en tjenesteyder eller en af dennes ansatte eller en repræsentant skal være til stede under udøvelsen af denne virksomhed, hvis det er begrundet i tvingende almene hensyn. Endvidere bør en medlemsstat ikke anfægte selskabers retsevne og partsevne, hvis de er oprettet i overensstemmelse med lovgivningen i en anden medlemsstat, hvor de er etableret for så vidt angår deres hovedvirksomhed. Herudover bør en medlemsstat ikke kunne give tjenesteydere, der har særlig tilknytning til et nationalt eller lokalt socio-økonomisk miljø, nogen form for fordel. Desuden bør medlemsstaten heller ikke på grund af tjenesteyderens etableringssted kunne begrænse den pågældendes muligheder for at erhverve, udnytte eller afhænde rettigheder og goder eller opnå forskellige former for lån og bolig, hvis dette beforder den pågældendes adgang til at optage og udøve den pågældende virksomhed.
- (66) Adgang til eller udøvelse af servicevirksomhed på en medlemsstats område bør ikke være underlagt en økonomisk test. Forbuddet mod økonomiske test som forudsætning for udstedelsen af tilladelser bør udelukkende gælde økonomiske test som sådan, men ikke krav, der er objektivt begrundet i tvingende almene hensyn såsom beskyttelsen af bymiljøet, socialpolitiske mål eller den offentlige sundhed. Forbuddet bør ikke være til hinder for, at de myndigheder, der skal håndhæve konkurrenceretten, kan udøve deres beføjelser.

- (67) Med hensyn til finansiel sikkerhed eller forsikring bør forbuddet kun vedrøre krav om, at den påbudte finansielle sikkerhed eller forsikring skal tilvejebringes via et finansieringsinstitut etableret i den pågældende medlemsstat.
- (68) Med hensyn til forudgående optagelse i registre bør forbuddet kun vedrøre krav om, at tjenesteyderen forud for etableringen skal have været registreret i en given periode i et register i den pågældende medlemsstat.
- (69) For at samordne moderniseringen af de nationale love og bestemmelser, så de stemmer overens med kravene i det indre marked, er det nødvendigt at evaluere visse ikke-diskriminerende nationale krav, som på grund af deres karakter mærkbart kan indskrænke eller ligefrem hindre adgangen til at optage eller udøve servicevirksomhed i henhold til etableringsfriheden. Denne evaluering bør kun være møntet på at undersøge, om disse krav er forenelige med de kriterier, Domstolen allerede har fastsat for etableringsfriheden. Den bør ikke vedrøre anvendelsen af Fællesskabets konkurrenceregler. Hvis sådanne krav er diskriminerende eller ikke er objektivt begrundet i tvingende almene hensyn, eller hvis de er for vidtgående, skal de ophæves eller ændres. Resultatet af evalueringen vil være forskelligt alt efter virksomhedens art og det relevante almene hensyn. Sådanne krav vil navnlig kunne være fuldt begrundet, hvis de stilles for at opfylde socialpolitiske mål.
- (70) Ved anvendelsen af dette direktiv og med forbehold af traktatens artikel 16, må tjenesteydelser kun betragtes som tjenesteydelser af almen økonomisk interesse hvis de udføres for at varetage en særlig opgave af almen interesse, som tjenesteyderen har fået overdraget af den pågældende medlemsstat. Overdragelsen af en sådan opgave bør ske ved en eller flere retsakter, hvis udformning bør fastsættes af den pågældende medlemsstat, og hvori den særlige opgaves nøjagtige karakter er angivet.
- (71) Den gensidige evaluering i henhold til dette direktiv bør ikke berøre medlemsstaternes frihed til i deres lovgivning at fastsætte et højt niveau for beskyttelse af almene hensyn, navnlig hvad angår mål på det sociale og arbejdsmarkedsmæssige område. Det er desuden nødvendigt, at den gensidige evaluering i fuldt omfang tager hensyn til det særegne ved tjenesteydelser af almen økonomisk interesse og de særlige opgaver, der pålægges dem. Dette kan begrunde visse restriktioner med hensyn til etableringsfriheden, navnlig hvis restriktionerne forfølger mål, hvad angår beskyttelsen af den offentlige sundhed, samt mål på det sociale og arbejdsmarkedsmæssige område, og hvis de opfylder betingelserne i artikel 15, stk. 3, litra a), b) og c). Hvad angår forpligtelsen til at have en bestemt retlig form for at udøve visse tjenesteydelser på det sociale område, har Domstolen f.eks. allerede anerkendt, at det kan være berettiget at kræve af tjenesteyderen, at denne er en nonprofitorganisation.
- (72) Tjenesteydelser af almen økonomisk interesse omfatter vigtige opgaver i forbindelse med social og territorial samhørighed. Varetagelsen af disse opgaver bør ikke hindres som følge af den evaluering, der er omhandlet i direktivet. Krav, der er nødvendige for varetagelsen af disse opgaver, bør ikke berøres af evalueringen, men samtidig bør ubegrundede begrænsninger af etableringsretten også omhandles.
- (73) Blandt de krav, der skal undersøges, er nationale ordninger, der af andre årsager end dem, der vedrører erhvervs-mæssige kvalifikationer, forbeholder bestemte tjenesteydere adgangen til visse former for virksomhed. Disse krav omfatter også forpligtelser til, at tjenesteyderen skal have en bestemt retlig form, navnlig at tjenesteyderen skal være en juridisk person, et personligt selskab, en nonprofitorganisation eller et selskab, som udelukkende ejes af fysiske personer, og krav vedrørende besiddelsen af et selskabs kapital, herunder navnlig pligt til at råde over en mindstekapital til visse former for servicevirksomhed eller til at have særlige erhvervs-mæssige kvalifikationer for at kunne besidde kapitalandele i eller lede visse selskaber. Evalueringen af, om faste minimums- og/eller maksimumspriser er forenelige med etableringsfriheden, berører kun de priser, som de kompetente myndigheder specifikt har fastsat for udførelsen af bestemte tjenesteydelser, og berører f.eks. ikke almindelige regler om prisfastsættelse af bl.a. husleje.
- (74) Den gensidige evaluering betyder, at medlemsstaterne i gennemførelsesperioden først vil skulle gennemføre en »screening« af deres lovgivning for at konstatere, om nogle af de ovennævnte krav findes i deres retssystem. Senest ved udgangen af gennemførelsesperioden bør medlemsstaterne udarbejde en rapport om resultaterne af denne screening. Hver rapport forelægges alle de andre medlemsstater og andre, der berøres heraf. Medlemsstaterne har derefter seks måneder til at fremsætte bemærkninger til rapporterne. Senest et år efter datoen for gennemførelsen af dette direktiv bør Kommissionen udarbejde en oversigtsrapport, eventuelt ledsaget af forslag til yderligere initiativer. Kommissionen vil om nødvendigt og i samarbejde med medlemsstaterne kunne bistå dem med udarbejdelsen af en fælles fremgangsmåde.
- (75) Den omstændighed, at der i dette direktiv anføres en række krav, som medlemsstaterne skal ophæve eller evaluere i gennemførelsesperioden, er ikke til hinder for, at der kan indledes traktatbrudsprocedure mod en medlemsstat for manglende opfyldelse af dens forpligtelser i henhold til traktatens artikel 43 eller 49.

- (76) Dette direktiv vedrører ikke anvendelsen af traktatens artikel 28-30 om frie varebevægelser. De restriktioner, der forbydes i medfør af bestemmelsen om fri udveksling af tjenesteydelser, omfatter de krav, der gælder for adgangen til at optage og udøve servicevirksomhed, med ikke de krav, der gælder for varerne som sådanne.
- (77) Når en erhvervsdrivende begiver sig til en anden medlemsstat for dér at udøve servicevirksomhed, bør der sondres mellem situationer, der falder ind under etableringsfriheden, og situationer, som på grund af den pågældende virksomheds midlertidige karakter er omfattet af den frie bevægelighed for tjenesteydelser. Med hensyn til sondringen mellem etableringsfriheden og den frie bevægelighed for tjenesteydelser er det ifølge Domstolens praksis afgørende, om den erhvervsdrivende er etableret i den medlemsstat, hvor han udfører den pågældende tjenesteydelse. Hvis den erhvervsdrivende er etableret i den medlemsstat, hvor han udfører tjenesteydelser, bør han være omfattet af etableringsfriheden. Hvis den erhvervsdrivende derimod ikke er etableret i den medlemsstat, hvor tjenesteydelsen udføres, bør dennes virksomhed være omfattet af den frie bevægelighed for tjenesteydelser. I henhold til Domstolens faste praksis bør den midlertidige karakter af den pågældende virksomhed ikke kun vurderes på grundlag af ydelsens varighed, men også på grundlag af dens hyppighed, periodiske karakter eller kontinuitet. Ydelsens midlertidige karakter bør imidlertid ikke udelukke, at tjenesteyderen i den medlemsstat, hvor ydelsen udføres, kan indrette visse faciliteter (herunder et kontor, en praksis eller en konsultation), hvis disse faciliteter er nødvendige for udførelsen af den pågældende tjenesteydelse.
- (78) For at sikre, at den frie bevægelighed for tjenesteydelser fungerer effektivt, og give tjenesteydere og tjenestemodtagere sikkerhed for, at de kan udføre og modtage tjenesteydelser i hele Fællesskabet, uafhængigt af grænserne, er det nødvendigt at afklare, i hvilket omfang de krav, der er gældende i den medlemsstat, hvor tjenesteydelsen udføres, kan pålægges. Det er afgørende at sikre, at bestemmelsen om fri udveksling af tjenesteydelser ikke forhindrer den medlemsstat, hvor tjenesteydelsen udføres, i at pålægge særlige krav i overensstemmelse med principperne i artikel 16, stk. 1, litra a)-c), af hensyn til den offentlige orden eller den offentlige sikkerhed eller beskyttelsen af den offentlige sundhed eller miljøet.
- (79) I henhold til Domstolens faste praksis har medlemsstaterne stadig ret til at træffe foranstaltninger for at forhindre, at tjenesteydere uberettiget udnytter principperne for det indre marked. Om der er tale om uberettiget udnyttelse fra en tjenesteyders side, bør afgøres fra sag til sag.
- (80) Det er nødvendigt at sikre, at tjenesteydere er i stand til at tage udstyr, der er nødvendigt for udførelsen af deres tjenesteydelse, med sig, når de rejser for at udføre tjenesteydelser i en anden medlemsstat. Det er navnlig vigtigt at undgå tilfælde, hvor tjenesteydelsen ikke kan udføres uden udstyret, eller situationer, hvor tjenesteyderne påføres ekstraudgifter, f.eks. ved leje eller køb af andet udstyr end det, som de normalt anvender, eller ved, at de i væsentligt omfang er nødt til at fravige den måde, de normalt udøver deres virksomhed på.
- (81) Begrebet »udstyr« omfatter ikke fysiske genstande, der af tjenesteyderen enten leveres til kunden eller bliver en del af en fysisk genstand som følge af servicevirksomheden, f.eks. byggematerialer eller reservedele, eller forbruges eller efterlades på stedet under udførelsen af tjenesteydelsen, f.eks. brændstof, sprængstoffer, fyrværkeri, pesticider, gift eller medicin.
- (82) Bestemmelserne i dette direktiv bør ikke være til hinder for, at en medlemsstat kan anvende regler om arbejds- og ansættelsesvilkår. De ved lov eller administrativt fastsatte regler bør i overensstemmelse med traktaten være begrundet i beskyttelse af arbejdstagere, og de bør som fortolket af Domstolen være ikke-diskriminerende, nødvendige og proportionelle og være i overensstemmelse med anden relevant fællesskabsret.
- (83) Det er nødvendigt at sikre, at bestemmelsen om fri udveksling af tjenesteydelser kun kan fraviges på områder, der er omfattet af undtagelser. Sådanne undtagelser er nødvendige for at tage hensyn til det indre markeds integrationsstadium eller til visse fællesskabsinstrumenter vedrørende tjenesteydelser, ifølge hvilke en tjenesteyder er omfattet af en anden lov end etableringsmedlemsstatens. Herudover bør der også undtagesvist - i visse konkrete tilfælde og såfremt visse strenge processuelle og materielle betingelser er opfyldt - kunne træffes foranstaltninger over for en bestemt tjenesteyder. Endvidere bør enhver undtagelsesvis tilladt begrænsning i den frie bevægelighed for tjenesteydelser være i overensstemmelse med de grundlæggende rettigheder, der udgør en integreret del af fællesskabsrettens almindelige retsgrundsætninger.
- (84) Undtagelsen fra bestemmelsen om fri udveksling af tjenesteydelser for så vidt angår posttjenester bør omfatte både ydelser, der er forbeholdt den befordringspligtige virksomhed, og andre posttjenester.

- (85) Undtagelsen fra bestemmelsen om fri udveksling af tjenesteydelser for så vidt angår retslig inkasso og henvisningen til et eventuelt kommende harmoniseringsinstrument bør kun berøre adgang til og udøvelse af virksomhed, der navnlig består i anlæggelse af søgsmål ved en domstol vedrørende inkasso.
- (86) Dette direktiv bør ikke berøre de arbejds- og ansættelsesvilkår, der i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 96/71/EF af 16. december 1996 om udstationering af arbejdstagere som led i udveksling af tjenesteydelser ⁽¹⁾ finder anvendelse på arbejdstagere, der udstationeres på en anden medlemsstats område for at udføre en tjenesteydelse dér. I sådanne tilfælde skal tjenesteyderne i henhold til direktiv 96/71/EF overholde arbejds- og ansættelsesvilkårene på en række nærmere angivne områder, som er gældende i den medlemsstat, hvor tjenesteydelsen udføres. Der er tale om følgende områder: maksimal arbejdstid og minimal hviletid, mindste antal betalte feriedage pr. år, mindsteløn, herunder overtidsbetaling, betingelserne for tilrådighedsstillelse af arbejdstagere, især beskyttelse af arbejdstagere, der stilles til rådighed via vikarbureauer, sundhed, sikkerhed og hygiejne på arbejdspladsen, beskyttelsesforanstaltninger med hensyn til arbejds- og ansættelsesvilkår for gravide kvinder og kvinder, der lige har født, samt for børn og unge, ligebehandling af mænd og kvinder samt andre bestemmelser vedrørende ikke-forskelsbehandling. Dette gælder ikke kun arbejds- og ansættelsesvilkår, der er fastsat ved lov, men også vilkår fastsat i kollektive aftaler eller voldgiftskendelser, der er offentliggjort eller de facto finder generel anvendelse som defineret i direktiv 96/71/EF. Herudover bør dette direktiv ikke forhindre medlemsstaterne i at anvende arbejds- og ansættelsesvilkårene på andre områder end dem, der er anført i artikel 3, stk. 1, i direktiv 96/71/EF, når det er begrundet i hensynet til den offentlige orden.
- (87) Dette direktiv bør heller ikke berøre arbejds- og ansættelsesvilkårene i tilfælde, hvor en arbejdstager, der er ansat til at udføre en grænseoverskridende tjenesteydelse, ansættes i den medlemsstat, hvor tjenesteydelsen udføres. Endelig bør dette direktiv ikke berøre den ret, som den medlemsstat, hvor tjenesteydelsen udføres, har til at afgøre, om der foreligger et ansættelsesforhold, og bestemme sondringen mellem selvstændige erhvervsdrivende og arbejdstagere, herunder »falske selvstændige erhvervsdrivende«. I denne forbindelse bør det væsentligste kendetegn ved et ansættelsesforhold i henhold til traktatens artikel 39 være den omstændighed, at en person i en vis periode udfører tjenesteydelser mod vederlag for en anden og efter dennes anvisning. Enhver beskæftigelse, som udøves af en person, der ikke er i et underordningsforhold, skal betragtes som selvstændig erhvervsvirksomhed i henhold til traktatens artikel 43 og 49.
- (88) Bestemmelsen om fri udveksling af tjenesteydelser bør ikke finde anvendelse i tilfælde, hvor en aktivitet i henhold til fællesskabsretten i en medlemsstat er forbeholdt et bestemt erhverv, f.eks. krav om, at juridisk rådgivning er forbeholdt advokater.
- (89) Undtagelsen fra bestemmelsen om fri udveksling af tjenesteydelser for så vidt angår registrering af køretøjer, der er leaset i en anden medlemsstat end den, hvori de benyttes, følger af Domstolens praksis, i henhold til hvilken en medlemsstat kan lade køretøjer, der anvendes på dens område, være omfattet af en sådan forpligtelse på vilkår, der er afpasset efter det tilsigtede mål. Denne undtagelse gælder ikke lejlighedsvis eller midlertidig leje.
- (90) Kontraktlige forbindelser mellem tjenesteyder og kunde samt mellem arbejdsgiver og arbejdstager bør ikke være omfattet af dette direktiv. Lovvalget for tjenesteyderens kontraktlige og ikke-kontraktlige forpligtelser bør afgøres efter de internationale privatretlige regler.
- (91) Det er nødvendigt, at medlemsstaterne undtagelsesvis, i individuelle tilfælde og af hensyn til sikkerheden i forbindelse med tjenesteydelser får mulighed for at træffe foranstaltninger, der fraviger bestemmelsen om fri udveksling af tjenesteydelser, over for en tjenesteyder, der er etableret i en anden medlemsstat. Dette bør dog kun ske på områder, der ikke er harmoniseret på fællesskabsplan.
- (92) De restriktioner i den frie bevægelighed for tjenesteydelser, som er i strid med dette direktiv, kan ikke blot opstå som følge af foranstaltninger, der træffes over for tjenesteydere, men også som følge af en lang række hindringer for tjenestemodtageres, især forbrugeres, anvendelse af tjenesteydelser. I dette direktiv opregnes eksempler på visse former for restriktioner over for en tjenestemodtager, som ønsker at anvende en tjenesteydelse, der udføres af en tjenesteyder etableret i en anden medlemsstat. De omfatter også tilfælde, hvor tjenestemodtageren er forpligtet til at indhente en tilladelse fra deres kompetente myndigheder eller afgive en erklæring til disse myndigheder for at modtage en tjenesteydelse fra en tjenesteyder etableret i en anden medlemsstat. Dette berører ikke generelle tilladelsesordninger, der også finder anvendelse på brug af en tjenesteydelse, som udføres af en tjenesteyder, der er etableret i samme medlemsstat.

(¹) EFT L 18 af 21.1.1997, s. 1.

- (93) Begrebet »finansiel bistand, som ydes i forbindelse med brug af en særlig tjenesteydelse«, bør ikke omfatte støtte bevilget af medlemsstaterne, navnlig på det sociale område eller inden for den kulturelle sektor, som er omfattet af Fællesskabets konkurrenceregler, eller generel finansiel bistand, der ikke er knyttet til brug af en særlig tjenesteydelse, f.eks. uddannelsesstøtte eller studielån.
- (94) I henhold til traktatens bestemmelser om fri bevægelighed for tjenesteydelser er forskelsbehandling begrundet i tjenestemodtagerens nationalitet eller i hans opholdsland eller -sted forbudt. Forskelsbehandlingen kan navnlig bestå i, at kun statsborgere fra en anden medlemsstat afkræves originaldokumenter, bekræftede kopier, bevis for statsborgerskab eller officielle oversættelser af dokumenter for at kunne modtage en tjenesteydelse eller opnå visse fordelagtige vilkår eller priser. Forbudet mod diskriminerende krav bør imidlertid ikke være til hinder for, at især prisfordele kan forbeholdes visse tjenestemodtagere, hvis dette er baseret på saglige og objektive kriterier.
- (95) Princippet om forbud mod forskelsbehandling i det indre marked indebærer, at en tjenestemodtagers - især en forbrugers - adgang til en tjenesteydelse, der tilbydes offentligheden, ikke må nægtes eller begrænses på grund af et kriterium om tjenestemodtagerens nationalitet eller opholdssted i de generelle betingelser, som stilles til rådighed for offentligheden. Dette betyder ikke, at der er tale om ulovlig forskelsbehandling, hvis der i de generelle betingelser anvendes forskellige priser og vilkår for en tjenesteydelse, hvis sådanne priser og vilkår er begrundet i objektive faktorer, der kan variere fra land til land, såsom de faktiske meromkostninger, der påløber på grund af afstanden, tjenesteydelsens tekniske karakteristika, forskellige markedsvilkår, såsom sæsonbestemt større eller mindre efterspørgsel, forskellige ferieperioder i medlemsstaterne, forskellige konkurrenters prissætning eller yderligere risici, der er forbundet med regler, som afviger fra etableringsmedlemsstatens. Det betyder heller ikke, at der er tale om ulovlig forskelsbehandling, hvis en forbruger ikke modtager en tjenesteydelse, fordi de nødvendige intellektuelle ejendomsrettigheder mangler i et givet område.
- (96) Det bør fastsættes, at en af de måder, hvorpå tjenesteyderen kan gøre de oplysninger, denne er forpligtet til at meddele, let tilgængelige for tjenestemodtageren, er at oplyse sin e-mail-adresse, herunder adressen på sit websted. I øvrigt bør en tjenesteyders forpligtelse til at gøre visse oplysninger tilgængelige i sit informationsmateriale ikke dække almindelig kommerciel kommunikation såsom reklame, men snarere materiale, hvori tjenesteyderen beskriver sine tjenesteydelser i detaljer, herunder dokumenter, der ligger på et websted.
- (97) Det er nødvendigt at fastsætte visse regler i dette direktiv om et højt kvalitetsniveau for tjenesteydelser, idet navnlig kravene til information og gennemsigtighed sikres. Reglerne bør gælde både for grænseoverskridende udveksling af tjenesteydelser mellem medlemsstater og for tjenesteydelser, der udføres i en medlemsstat af en tjenesteyder, som er etableret der, uden at SMV'er må pålægges unødige byrder. De bør på ingen måde hindre medlemsstaterne i at anvende supplerende eller anderledes kvalitetskrav i henhold til dette direktiv og anden fællesskabsret.
- (98) Enhver erhvervsdrivende, der udfører tjenesteydelser, som frembyder en direkte og særlig fare for tjenestemodtagerens eller tredjemands sundhed eller sikkerhed eller en særlig finansiel risiko, bør principielt være dækket af en passende erhvervsansvarsforsikring eller en ækvivalent eller sammenlignelig garanti, hvilket navnlig indebærer, at en sådan erhvervsdrivende i reglen skal være behørigt forsikret i forbindelse med tjenesteydelser, der udføres i en eller flere andre medlemsstater end etableringsmedlemsstaten.
- (99) Forsikringen eller garantien bør være passende i forhold til risikoens art og omfang. Det vil derfor kunne være nødvendigt for tjenesteydere kun at have grænseoverskridende dækning, hvis de faktisk udfører tjenesteydelser i andre medlemsstater. Medlemsstaterne bør ikke fastsætte mere detaljerede regler vedrørende forsikringsdækningen og f.eks. opstille mindstetærskler for forsikringssummen eller grænser for udelukkelser fra forsikringsdækningen. Tjenesteydere og forsikringsselskaber bør fortsat have den nødvendige fleksibilitet til at forhandle forsikringspolicer, der er præcist afpasset efter risikoens art og omfang. Desuden er det ikke nødvendigt at lovgive om forpligtelse til passende forsikring. Det bør være tilstrækkeligt, hvis de faglige organers etiske regler opererer med forsikringspligt. Endelig bør forsikringsselskaber ikke være forpligtede til at yde forsikringsdækning.
- (100) Det er nødvendigt at bringe totalforbuddet mod lovregulerede erhvervs kommercielle kommunikation til ophør, ikke ved at ophæve forbuddet mod indholdet af den kommercielle kommunikation, men derimod ved at ophæve forbud, der generelt udelukker bestemte erhverv fra en eller flere former for kommerciel kommunikation, f.eks. forbud mod enhver form for reklame i et eller flere bestemte medier. For så vidt angår indhold og metoder vedrørende kommerciel kommunikation er det nødvendigt at opfordre erhvervene til i overensstemmelse med fællesskabsretten at udarbejde adfærdskodekser på fællesskabsplan.

- (101) Det er nødvendigt i tjenestemodtagerens interesse, navnlig forbrugernes, at sikre, at det er muligt for tjenesteyderne at tilbyde tjenesteydelser på flere områder, og at restriktioner i denne henseende begrænses til, hvad der er nødvendigt for at sikre de lovregulerede erhvervs uvildighed, uafhængighed og integritet. Dette berører ikke de restriktioner og forbud mod at udøve særlige former for virksomhed, der skal sikre uafhængigheden i tilfælde, hvor en medlemsstat overdrager en bestemt opgave til en tjenesteyder, navnlig inden for byudvikling, og det bør heller ikke berøre anvendelsen af konkurrencereglerne.
- (102) For at forbedre gennemsigtigheden og fremme kvalitetsvurderinger af udbudte og udførte tjenesteydelser baseret på sammenlignelige kriterier er det vigtigt, at oplysninger om betydningen af kvalitetsmærker og andre særlige kendetegn ved sådanne tjenesteydelser er let tilgængelige. Et sådant krav om gennemsigtighed er særlig vigtigt inden for områder som f.eks. turisme, herunder især hotelvirksomhed, hvor anvendelsen af klassificeringssystemer er meget udbredt. Herudover bør det undersøges, hvorvidt europæisk standardisering kan anvendes til at fremme tjenesteydelsers forenelighed og kvalitet. Europæiske standarder udarbejdes af de europæiske standardiseringsorganer Den Europæiske Standardiseringsorganisation (CEN), Den Europæiske Komité for Elektronisk Standardisering (CENELEC) og Det Europæiske Standardiseringsinstitut for Telekommunikation (ETSI). Hvis det er hensigtsmæssigt, kan Kommissionen i overensstemmelse med procedurerne i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/34/EF af 22. juni 1998 om en informationsprocedure med hensyn til tekniske standarder og forskrifter samt forskrifter for informationsindsamlingens tjenester ⁽¹⁾ give mandat til udarbejdelsen af specifikke europæiske standarder.
- (103) For at løse potentielle problemer i forbindelse med opfyldelsen af retsafgørelser er det hensigtsmæssigt at fastsætte, at medlemsstaterne skal anerkende ækvivalente garantier, der stilles af institutter eller organer såsom banker, forsikringsselskaber eller andre udbydere af finansielle tjenesteydelser etableret i en anden medlemsstat.
- (104) Oprettelsen af et netværk af medlemsstaternes forbrugerbeskyttelsesmyndigheder, som er omhandlet forordning (EF) nr. 2006/2004, supplerer samarbejdet i henhold til dette direktiv. Anvendelsen af lovgivningen om forbrugerbeskyttelse i forbindelse med transaktioner på tværs af grænserne, især med hensyn til nye former for markedsføring og salg, og nødvendigheden af at fjerne visse specifikke hindringer for samarbejdet på dette område kræver, at der etableres et mere udstrakt samarbejde mellem medlemsstaterne. Det er på dette område navnlig nødvendigt at sikre, at medlemsstaterne kræver, at erhvervsdrivende på deres område ophører med ulovlig adfærd, der er rettet mod brugerne i en anden medlemsstat.
- (105) Administrativt samarbejde er væsentligt, hvis det indre marked for tjenesteydelser skal fungere efter hensigten. Manglende samarbejde mellem medlemsstaterne fører til en mangedobling af de regler, der gælder for tjenesteydere, og til overlappning af kontrollen i forbindelse med virksomhed på tværs af grænserne og kan også udnyttes af erhvervsdrivende, der bevæger sig på kanten af loven, til at undgå tilsyn eller omgå gældende nationale regler for tjenesteydelser. Det er derfor vigtigt, at der fastsættes klare, retligt bindende forpligtelser for medlemsstaterne til at indgå i et effektivt samarbejde.
- (106) I forbindelse med kapitlet om administrativt samarbejde bør »tilsyn« omfatte f.eks. overvågning og undersøgelse af de faktiske omstændigheder, problemløsning, håndhævelse og pålæggelse af sanktioner samt senere opfølgning.
- (107) Under normale omstændigheder bør gensidig bistand ydes direkte mellem kompetente myndigheder. De forbindelsespunkter, som medlemsstaterne udpeger, bør kun fremme processen, hvis der opstår vanskeligheder, f.eks. hvis der er behov for bistand til at udpege den relevante kompetente myndighed.
- (108) En række forpligtelser til gensidig bistand bør finde anvendelse på alle de spørgsmål, der er omfattet af dette direktiv, herunder spørgsmål i forbindelse med situationer, hvor en tjenesteyder etablerer sig i en anden medlemsstat. Andre forpligtelser til gensidig bistand bør kun finde anvendelse i tilfælde af tjenesteydelser på tværs af grænserne, der er omfattet af bestemmelsen om fri udveksling af tjenesteydelser. Endnu andre forpligtelser bør finde anvendelse i alle tilfælde af tjenesteydelser på tværs af grænserne, herunder områder, der ikke er omfattet af bestemmelsen om fri udveksling af tjenesteydelser. Tjenesteydelser på tværs af grænserne bør omfatte situationer, hvor tjenesteydelser udføres på afstand, og hvor tjenestemodtageren begiver sig til tjenesteyderens etableringsmedlemsstat for at modtage tjenesteydelserne.
- (109) I de tilfælde, hvor en tjenesteyder begiver sig midlertidigt til en anden medlemsstat end etableringsmedlemsstaten, er det nødvendigt at foreskrive gensidig bistand mellem de to medlemsstater, så førstnævnte stat kan foretage kontroller, inspektioner og undersøgelser efter anmodning fra etableringsmedlemsstaten eller foretage sådanne kontroller på eget initiativ, hvis det kun drejer sig om at fastslå faktiske forhold.
- (110) Det bør ikke være muligt for medlemsstaterne at omgå reglerne i dette direktiv, herunder bestemmelsen om fri udveksling af tjenesteydelser, ved at udføre kontroller, inspektioner og undersøgelser, der er diskriminerende, eller som ikke er proportionelle i forhold til det tilsigtede mål.

⁽¹⁾ EFT L 204 af 21.7.1998, s. 37. Senest ændret ved tiltrædelsesakten af 2003.

- (111) Dette direktivs bestemmelser om udveksling af oplysninger vedrørende tjenesteyderes hæderlighed bør ikke foregribe initiativer inden for politisamarbejde og retligt samarbejde i kriminalsager, navnlig for så vidt angår udveksling af oplysninger mellem medlemsstaternes retshåndhavende myndigheder og strafferegistre.
- (112) Samarbejde mellem medlemsstaterne kræver et velfungerende elektronisk informationssystem, så de kompetente myndigheder let kan finde frem til relevante samtalepartnere i andre medlemsstater og kommunikere effektivt med disse.
- (113) Det er nødvendigt at foreskrive, at medlemsstaterne i samarbejde med Kommissionen skal tilskynde de berørte parter til at udarbejde adfærdskodekser på fællesskabsplan med henblik på bl.a. at fremme tjenesteydernes kvalitet under hensyntagen til de enkelte erhvervs særlige karakteristika. Adfærdskodekserne skal overholde fællesskabsretten, herunder især konkurrenceretten. De bør være forenelige med retligt bindende fagetiske adfærdsregler i medlemsstaterne.
- (114) Medlemsstaterne bør tilskynde til, at navnlig faglige organer og organisationer eller sammenslutninger udarbejder adfærdskodekser på fællesskabsplan. Disse adfærdskodekser bør alt efter det enkelte erhvervs særlige karakteristika indeholde regler for lovregulerede erhvervs kommercielle kommunikation og de lovregulerede erhvervs fagetiske adfærdsregler, der navnlig skal sikre uafhængighed, uvildighed og tavshedspligt. Betingelserne for ejendoms-mægleres virksomhed bør ligeledes indgå i disse adfærdskodekser. Medlemsstaterne bør træffe ledsageforanstaltninger med henblik på at tilskynde de faglige organer og organisationer eller sammenslutninger til på nationalt plan at gennemføre de adfærdskodekser, der vedtages på fællesskabsplan.
- (115) Adfærdskodekserne på fællesskabsplan fastsætter minimumsstandarder for adfærd og supplerer medlemsstaternes lovbestemte krav. De er ikke til hinder for, at medlemsstaterne i overensstemmelse med fællesskabsretten træffer strengere lovmæssige foranstaltninger, eller at de nationale faglige organisationer yder bedre beskyttelse i deres nationale adfærdskodekser.
- (116) Målene for dette direktiv, nemlig at fjerne hindringerne for tjenesteyderes etableringsfrihed i medlemsstaterne og for den frie udveksling af tjenesteydelser mellem medlemsstaterne og kan derfor på grund af handlingens omfang bedre gennemføres på fællesskabsplan; Fællesskabet kan

derfor træffe foranstaltninger i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet, jf. traktatens artikel 5. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går dette direktiv ikke ud over, hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.

- (117) De nødvendige foranstaltninger til gennemførelse af dette direktiv bør vedtages i overensstemmelse med Rådets afgørelse 1999/468/EF af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen ⁽¹⁾.
- (118) I overensstemmelse med punkt 34 i den interinstitutionelle aftale om bedre lovgivning ⁽²⁾ tilskyndes medlemsstaterne til, både i egen og Fællesskabets interesse, at udarbejde og offentliggøre deres egne oversigter, der så vidt muligt viser overensstemmelsen mellem dette direktiv og gennemførelsesforanstaltningerne -

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

KAPITEL I

ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 1

Genstand

1. Dette direktiv fastsætter de almindelige bestemmelser med henblik på at lette udøvelsen af etableringsfriheden for tjenesteydere samt den frie bevægelighed for tjenesteydelser og sikrer samtidig et højt kvalitetsniveau for tjenesteydelser.
2. Dette direktiv vedrører hverken liberalisering af tjenesteydelser af almen økonomisk interesse, der er forbeholdt offentlige eller private enheder, eller privatisering af offentlige enheder, der udfører tjenesteydelser.
3. Dette direktiv vedrører hverken afskaffelse af monopoler, der udfører tjenesteydelser, eller støtte bevilget af medlemsstaterne, som er omfattet af de fælles konkurrenceregler.

Dette direktiv berører ikke medlemsstaternes frihed til i overensstemmelse med fællesskabsretten at fastsætte, hvad de betragter som tjenesteydelser af almen økonomisk interesse, og bestemme, hvordan disse tjenesteydelser skal organiseres og finansieres, i overensstemmelse med statsstøttereglerne, og hvilke specifikke forpligtelser der bør gælde for dem.

4. Dette direktiv berører ikke foranstaltninger truffet på fællesskabsplan eller på nationalt plan i overensstemmelse med fællesskabsretten for at fremme kulturel eller sproglig mangfoldighed eller mediepluralismen.

⁽¹⁾ EFT L 184 af 17.7.1999, s. 23. Ændret ved afgørelse 2006/512/EF (EUT L 200 af 22.7.2006, s. 11).

⁽²⁾ EUT C 321 af 31.12.2003, s. 1.

5. Dette direktiv berører ikke medlemsstaternes strafferet. Medlemsstaterne må dog ikke begrænse den frie udveksling af tjenesteydelser ved at anvende strafferetlige bestemmelser, der specifikt regulerer eller berører adgangen til at optage eller udøve servicevirksomhed, med henblik på derved at omgå reglerne i dette direktiv.

6. Dette direktiv berører ikke de arbejdsretlige regler, dvs. enhver form for retlige eller kontraktretlige bestemmelser vedrørende ansættelsesvilkår, arbejdsforhold, herunder sundhed og sikkerhed på arbejdspladsen, og forholdet mellem arbejdstagere og arbejdsgivere, som medlemsstaterne anvender i overensstemmelse med national ret, der respekterer fællesskabsretten. Dette direktiv berører heller ikke medlemsstaternes lovgivning om social sikring.

7. Dette direktiv berører ikke udøvelsen af grundlæggende rettigheder, som er anerkendt i medlemsstaterne og fællesskabsretten. Det berører heller ikke retten til at forhandle, indgå og håndhæve kollektive aftaler og retten til at gennemføre faglige aktioner i overensstemmelse med national ret og praksis, der respekterer fællesskabsretten.

Artikel 2

Anvendelsesområde

1. Dette direktiv finder anvendelse på tjenesteydelser, der udføres af tjenesteydere, som er etableret i en medlemsstat.

2. Dette direktiv finder ikke anvendelse på følgende former for virksomhed:

- a) ikke-økonomiske tjenesteydelser af almen interesse
- b) finansielle tjenesteydelser såsom bank-, kredit- forsikrings- og genforsikringsvirksomhed, erhvervstilknyttede eller personlige pensionsordninger, tjenesteydelser i forbindelse med værdipapirer, investeringsfonde, betalings- og investeringsrådgivning, herunder de tjenesteydelser, der er opført i bilag I til direktiv 2006/48/EF
- c) elektroniske kommunikationstjenester og -netværk og tilhørende faciliteter og tjenesteydelser for så vidt angår områder, der er omfattet af direktiv 2002/19/EF, 2002/20/EF, 2002/21/EF, 2002/22/EF og 2002/58/EF
- d) tjenesteydelser på transportområdet, herunder havnetjenester, der falder ind under traktatens afsnit V
- e) tjenesteydelser i forbindelse med vikarbureauer
- f) sundhedsydelser, uanset om de udføres inden for rammerne af sundhedsvæsenets infrastruktur eller ej, og hvordan de tilrettelægges og finansieres på nationalt plan, og uanset om de er offentlige eller private

- g) audiovisuelle tjenesteydelser, herunder tjenesteydelser i forbindelse med film, uanset hvordan de produceres, distribueres og transmitteres, samt radiospredning
- h) spil, som indebærer, at der gøres indsats med penge i spil, som indeholder et element af tilfældighed, herunder lotteri, kasinospil og væddemål
- i) virksomhed, som er forbundet med udøvelse af offentlig myndighed, jf. traktatens artikel 45
- j) sociale tjenesteydelser i forbindelse med socialt boligbyggeri, børnepasning og støtte til familier og enkeltpersoner, som har permanent eller midlertidig behov herfor, udført af staten, af tjenesteydere med opdrag fra staten eller af statsanerkendte velgørende organisationer
- k) private vagttjenester
- l) tjenesteydelser, der udføres af officielt udnævnte notarer og fogeder.

3. Dette direktiv finder ikke anvendelse på skatte- og afgiftsområdet.

Artikel 3

Forbindelse med fællesskabsrettens øvrige bestemmelser

1. Hvis bestemmelserne i dette direktiv strider mod en bestemmelse i en anden fællesskabsretsakt om særlige aspekter af adgangen til eller udøvelsen af servicevirksomhed inden for særlige områder eller særlige erhverv, har bestemmelsen i den anden fællesskabsretsakt forrang og finder anvendelse på disse særlige områder eller erhverv. Det drejer sig bl.a. om følgende retsakter:

- a) direktiv 96/71/EF
- b) forordning (EØF) nr. 1408/71
- c) Rådets direktiv 89/552/EØF af 3. oktober 1989 om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne vedrørende udøvelse af tv-radiospredningsvirksomhed ⁽¹⁾
- d) direktiv 2005/36/EF.

2. Dette direktiv berører ikke den internationale privatret, særlig reglerne om lovvalg i forbindelse med kontraktlige og ikke-kontraktlige forpligtelser, herunder de regler, der sikrer, at forbrugerne er beskyttet efter forbrugerbeskyttelsesreglerne i den forbrugerlovgivning, der gælder i deres medlemsstat.

⁽¹⁾ EFT L 298 af 17.10.1989, s. 23. Ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/36/EF (EFT L 202 af 30.7.1997, s. 60).

3. Medlemsstaterne anvender bestemmelserne i dette direktiv under overholdelse af traktatens regler om etableringsretten og den frie bevægelighed for tjenesteydelser.

Artikel 4

Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

- 1) »tjenesteydelse«: enhver selvstændig erhvervsvirksomhed, der normalt udføres mod betaling, jf. traktatens artikel 50
- 2) »tjenesteyder«: enhver fysisk person, der er statsborger i en medlemsstat, og som udbyder eller udfører en tjenesteydelse, eller enhver juridisk person, jf. traktatens artikel 48, og som er etableret i en medlemsstat, og som udbyder eller udfører en tjenesteydelse
- 3) »tjenestemodtager«: enhver fysisk person, der er statsborger i en medlemsstat, eller som nyder rettigheder, der er tillagt vedkommende ved fællesskabsretsakter, eller enhver juridisk person, jf. traktatens artikel 48, og som er etableret i en medlemsstat, og som i erhvervsøjemed eller andet øjemed anvender eller ønsker at anvende en tjenesteydelse
- 4) »etableringsmedlemsstat«: den medlemsstat, på hvis område den pågældende tjenesteyder er etableret
- 5) »etablering«: tjenesteyderens faktiske udøvelse af erhvervsvirksomhed som omhandlet i traktatens artikel 43 i et ikke nærmere angivet tidsrum og ved hjælp af en fast infrastruktur, hvorfra aktiviteten med levering af tjenesteydelser rent faktisk udføres
- 6) »tilladelsesordning«: enhver procedure, der indebærer, at en tjenesteyder eller en tjenestemodtager skal henvende sig til en kompetent myndighed med henblik på at opnå en udtrykkelig eller en stiltiende afgørelse om adgangen til at optage eller udøve servicevirksomhed
- 7) »krav«: enhver forpligtelse, ethvert forbud, enhver betingelse eller enhver begrænsning, der er fastsat i medlemsstaternes love eller administrative bestemmelser, eller som følger af retspraksis, administrativ praksis, faglige foreningers regler eller af kollektive regler, som faglige sammenslutninger og erhvervsorganisationer har vedtaget som led i deres retlige autonomi; regler, der er fastsat i kollektive aftaler, som er forhandlet med arbejdsmarkedets parter, anses ikke som sådan for at være krav i henhold til dette direktiv
- 8) »tvingende almene hensyn«: hensyn, der er anerkendt som sådan i Domstolens praksis, herunder følgende: den offentlige orden, den offentlige sikkerhed, tryghed for borgerne, den offentlige sundhed, bevarelsen af den finansielle balance i de sociale sikringsordninger, beskyttelsen af forbrugere, tjenestemodtagerne og arbejdstagerne, retfærdige handelstransaktioner, bekæmpelse af bedrageri, beskyttelsen af miljøet, herunder bymiljøet, dyresundheden, intellektuelle ejendomsrettigheder, bevarelsen af den nationale historiske og kunstneriske arv samt social- og kulturpolitiske målsætninger
- 9) »kompetent myndighed«: ethvert organ eller enhver instans, der i en medlemsstat har til opgave at føre tilsyn med eller regulere servicevirksomhed, herunder navnlig administrative myndigheder, herunder domstole der handler i denne egenskab, faglige organisationer samt faglige sammenslutninger og erhvervsorganisationer, der som led i deres retlige autonomi kollektivt regulerer adgangen til at optage og udøve servicevirksomhed
- 10) »medlemsstat, hvor tjenesteydelsen udføres«: den medlemsstat, hvor en tjenesteyder, der er etableret i en anden medlemsstat, udfører tjenesteydelsen
- 11) »lovreguleret erhverv«: en eller flere former for erhvervsmaessig virksomhed, jf. artikel 3, stk. 1, litra a), i direktiv 2005/36/EF
- 12) »kommerciel kommunikation«: enhver form for kommunikation, der har til formål direkte eller indirekte at fremme afsætningen af varer eller tjenesteydelser eller at etablere et image for en virksomhed, organisation eller person, der udøver handels-, industri- eller håndværksvirksomhed eller et lovreguleret erhverv. Følgende udgør ikke i sig selv kommerciel kommunikation:
 - a) oplysninger, der muliggør direkte adgang til virksomhedens, organisationens eller personens virksomhed, herunder navnlig et domænenavn eller en e-mail-adresse
 - b) kommunikation vedrørende en virksomheds, organisations eller persons varer, tjenesteydelser eller image udarbejdet uafhængigt af denne, især uden finansiell modydelse.

KAPITEL II

ADMINISTRATIV FORENKLING

Artikel 5

Forenkling af procedurer

1. Medlemsstaterne undersøger procedurer og formaliteter i forbindelse med adgangen til at optage og udøve servicevirksomhed. Hvis de procedurer og formaliteter, der undersøges i henhold til dette stykke, ikke er enkle nok, forenkler medlemsstaterne dem.
2. Kommissionen kan efter proceduren i artikel 40, stk. 2, indføre harmoniserede formularer på fællesskabsplan. Disse formularer sidestilles med certifikater, attester og alle andre dokumenter, der kræves af en tjenesteyder.

3. Når medlemsstaterne kræver, at en tjenesteyder eller en tjenestemodtager skal fremlægge et certifikat, en attest eller ethvert andet dokument som bevis for opfyldelsen af et krav, accepterer de ethvert dokument fra en anden medlemsstat, der tjener samme formål, eller hvoraf det fremgår, at det pågældende krav er opfyldt. De kan ikke kræve dokumenter fra en anden medlemsstat i form af originaler, bekræftede kopier eller bekræftede oversættelser, undtagen i tilfælde, der er omhandlet i andre fællesskabsinstrumenter, eller i tilfælde, som er begrundet i et tvingende alment hensyn, herunder den offentlige orden og sikkerhed.

Første afsnit berører ikke medlemsstaternes ret til at kræve uautoriserede oversættelser af dokumenter til et af deres officielle sprog.

4. Stk. 3 finder ikke anvendelse på dokumenter omfattet af artikel 7, stk. 2, og artikel 50 i direktiv 2005/36/EF, artikel 45, stk. 3, og artikel 46, 49 og 50 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/18/EF af 31. marts 2004 om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af offentlige vareindkøbskontrakter, offentlige tjenesteydelseskontrakter og offentlige bygge- og anlægskontrakter⁽¹⁾, artikel 3, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/5/EF af 16. februar 1998 om lettelse af adgangen til varig udøvelse af advokaterhvervet i en anden medlemsstat end den, hvor beskikkelsen er opnået⁽²⁾, Rådets første direktiv 68/151/EØF af 9. marts 1968 om samordning af de garantier, som kræves i medlemsstaterne af de i traktatens artikel 58, stk. 2, nævnte selskaber til beskyttelse af såvel selskabsdeltagernes som tredjemands interesser, med det formål at gøre disse garantier lige byrdefulde⁽³⁾, eller Rådets elite direktiv 89/666/EØF af 21. december 1989 om offentlighed vedrørende filialer oprettet i en medlemsstat af visse former for selskaber henhørende under en anden stats retsregler⁽⁴⁾.

Artikel 6

Kvikskranker

1. Medlemsstaterne påser, at tjenesteydere kan afvikle følgende procedurer og formaliteter ved at henvende sig til kontaktpunkter (i det følgende benævnt »kvikskranker«):

- a) alle de procedurer og formaliteter, der er nødvendige for adgangen til at optage deres servicevirksomhed, især alle nødvendige erklæringer, anmeldelser eller anmodninger om tilladelse hos de kompetente myndigheder, herunder anmodninger om optagelse i registre, fortegnelser, databaser eller for optagelse i faglige organisationer eller faglige sammenslutninger

(1) EUT L 134 af 30.4.2004, s. 114. Senest ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 2083/2005 (EUT L 333 af 20.12.2005, s. 28).

(2) EFT L 77 af 14.3.1998, s. 36. Ændret ved tiltrædelsesakten af 2003.

(3) EFT L 65 af 14.3.1968, s. 8. Senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/58/EF (EUT L 221 af 4.9.2003, s. 13).

(4) EFT L 395 af 30.12.1989, s. 36.

- b) eventuelle anmodninger om tilladelse til at udøve servicevirksomhed.

2. Indførelsen af kvikskranker berører ikke fordelingen af opgaver og beføjelser mellem de forskellige myndigheder på nationalt plan.

Artikel 7

Ret til information

1. Medlemsstaterne påser, at følgende oplysninger er nemt tilgængelige for tjenesteydere og tjenestemodtagere via kvikskrankerne:

- a) krav, der gælder for tjenesteydere, som er etableret på deres område, især krav vedrørende procedurer og formaliteter, der skal opfyldes for at få adgang til at optage og udøve servicevirksomhed
- b) kontaktoplysninger på de kompetente myndigheder, så disse kan kontaktes direkte, herunder kontaktoplysninger på de myndigheder, der er ansvarlige for spørgsmål vedrørende udøvelse af servicevirksomhed
- c) hvordan og på hvilke vilkår man får adgang til offentlige registre og databaser over tjenesteydere og tjenesteydelser
- d) klagemuligheder, der er alment tilgængelige i tilfælde af tvister mellem de kompetente myndigheder og tjenesteyderen eller tjenestemodtageren eller mellem en tjenesteyder og en tjenestemodtager eller mellem tjenesteydere
- e) kontaktoplysninger på sammenslutninger og organisationer, ud over de kompetente myndigheder, hvor tjenesteydere og tjenestemodtagere kan få praktisk bistand.

2. Medlemsstaterne påser, at tjenesteydere og tjenestemodtagere efter anmodning kan få bistand fra de kompetente myndigheder i form af oplysninger om, hvordan de i stk. 1, litra a), omhandlede krav almindeligvis fortolkes og anvendes. Denne rådgivning omfatter om nødvendigt en enkel trin-for-trinvejledning. Oplysningerne gives i et tydeligt og forståeligt sprog.

3. Medlemsstaterne påser, at oplysninger og bistand jf. stk. 1 og 2 gives i klar og entydig form, er nemt tilgængelige på afstand og ad elektronisk vej, og at de ajourføres.

4. Medlemsstaterne påser, at kvikskrankerne og de kompetente myndigheder besvarer enhver anmodning om oplysninger eller bistand som omhandlet i stk. 1 og 2 hurtigst muligt, og at de i tilfælde af fejlagtige eller ubegrundede anmodninger omgående giver tjenesteyderen meddelelse herom.

5. Medlemsstaterne og Kommissionen træffer ledsageforanstaltninger med henblik på at tilskynde kvikskrannerne til at offentliggøre de i denne artikel omhandlede oplysninger på andre fællesskabsprog. Dette berører ikke medlemsstaternes lovgivning om brugen af sprog.

6. De kompetente myndigheders forpligtelse til at bistå tjenesteydere og tjenestemodtagere indebærer ikke, at disse myndigheder skal yde juridisk rådgivning i enkeltsager, men blot, at de skal give generelle oplysninger om, hvordan kravene almindeligvis fortolkes og anvendes.

Artikel 8

Elektroniske procedurer

1. Medlemsstaterne påser, at samtlige procedurer og formaliteter i forbindelse med adgangen til at optage og udøve servicevirksomhed kan afvikles uden besvær, på afstand og ad elektronisk vej via den berørte kvikskranke og de kompetente myndigheder.

2. Stk. 1 finder ikke anvendelse på kontrol af det sted, hvor tjenesteydelsen udføres, eller af det udstyr, der anvendes af tjenesteyderen, eller på fysisk undersøgelse af tjenesteyderens duelighed eller af dennes egen eller af dennes ansvarlige personales personlige integritet.

3. Kommissionen vedtager efter proceduren i artikel 40, stk. 2, gennemførelsesbestemmelser til nærværende artikels stk. 1 med henblik på at fremme informationssystemernes interoperabilitet og anvendelsen af elektroniske procedurer medlemsstaterne imellem under hensyntagen til de fælles standarder, der er udviklet på fællesskabsplan.

KAPITEL III

ETABLERINGSFRIHED FOR TJENESTEYDERE

AFDELING 1

Tilladelser

Artikel 9

Tilladelsesordninger

1. Medlemsstaterne kan gøre adgangen til at optage og udøve servicevirksomhed afhængig af en tilladelsesordning, hvis følgende betingelser er opfyldt:

- tilladelsesordningen indebærer ikke en forskelsbehandling af den pågældende tjenesteyder
- behovet for en tilladelsesordning er begrundet i et tvingende alment hensyn

c) det tilsigtede mål kan ikke nås gennem en mindre restriktiv foranstaltning, navnlig fordi en efterfølgende kontrol ville blive udført for sent til at have nogen reel virkning.

2. I den i artikel 39, stk. 1, omhandlede rapport beskriver medlemsstaterne deres tilladelsesordninger og begrundet disses forenelighed med nærværende artikels stk. 1.

3. Denne afdeling finder ikke anvendelse på de aspekter af tilladelsesordningerne, der direkte eller indirekte reguleres af andre fællesskabsinstrumenter.

Artikel 10

Betingelser for udstedelse af tilladelse

1. Tilladelsesordninger skal bygge på kriterier, der regulerer udøvelsen af de kompetente myndigheders skønsbeføjelse, så denne ikke udøves vilkårligt

2. De i stk. 1 omhandlede kriterier skal være:

- ikke-diskriminerende
- begrundet i et tvingende alment hensyn
- afpasset efter dette tvingende almene hensyn
- klare og entydige
- objektive
- offentliggjort på forhånd
- gennemskelige og tilgængelige.

3. Betingelserne for udstedelse af tilladelse til en yderligere etablering må ikke overlape krav og kontroller som er tilsvarende eller i det væsentlige sammenlignelige med hensyn til deres formål, og som tjenesteyderen allerede er underlagt i en anden eller samme medlemsstat. De i artikel 28, stk. 2, omhandlede forbindelsespunkter og tjenesteyderen bistår den kompetente myndighed med at tilvejebringe de nødvendige oplysninger om disse krav.

4. Tilladelsen skal give tjenesteyderen adgang til at optage eller udøve den pågældende servicevirksomhed på hele det nationale område, herunder gennem oprettelse af agenturer, filialer, datterselskaber eller kontorer, undtagen når et tvingende alment hensyn berettiger, at der skal anmodes om tilladelse for hvert enkelt etableringssted, eller at tilladelsen begrænses til en bestemt del af området.

5. Tilladelsen udstedes, så snart det ved en passende undersøgelse er fastslået, at betingelserne for tilladelsen er opfyldt.

6. Med undtagelse af udstedelse af en tilladelse begrundes enhver afgørelse truffet af de kompetente myndigheder, herunder afslag eller inddragelse af tilladelsen, fuldt ud, og den skal kunne prøves ved domstolene eller andre klageinstanser.

7. Denne artikel berører ikke kompetencefordelingen på lokalt og regionalt plan mellem de myndigheder i medlemsstaterne, der udsteder tilladelser.

Artikel 11

Tilladelsens varighed

1. En tilladelse, der udstedes til en tjenesteyder, må ikke være af begrænset varighed, undtagen hvis:

- a) tilladelsen fornyes automatisk eller kun er betinget af fortsat opfyldelse af kravene
- b) antallet af mulige tilladelser er begrænset af et tvingende alment hensyn,

eller

- c) den begrænsede varighed er begrundet i et tvingende alment hensyn.

2. Stk. 1 vedrører ikke den tid, der maksimalt må forløbe, før tjenesteyderen faktisk påbegynder sin virksomhed efter at have fået tilladelse.

3. Medlemsstaterne forpligter tjenesteyderen til at give den pågældende kvikskranke, jf. artikel 6, meddelelse om følgende ændringer:

- a) oprettelse af datterselskaber, hvis virksomhed falder ind under tilladelsens anvendelsesområde
- b) ændringer i tjenesteyderens situation, som medfører, at betingelserne for tilladelsen ikke længere er opfyldt.

4. Denne artikel berører ikke medlemsstaternes ret til at indtrække tilladelser, hvis betingelserne herfor ikke længere er opfyldt.

Artikel 12

Udvælgelse af ansøgere

1. Når antallet af mulige tilladelser for en given form for virksomhed er begrænset på grund af knappe naturlige ressourcer eller begrænset teknisk kapacitet, anvender medlemsstaterne en procedure for udvælgelse af ansøgere, der giver fuldt betryggende garantier for uvildighed og gennemsikuelighed, bl.a. behørig offentliggørelse af indledningen, gennemførelsen og afslutningen af proceduren.

2. I de i stk. 1 nævnte tilfælde skal tilladelsen udstedes med en passende begrænset varighed, og den må ikke kunne fornyes automatisk eller indebære andre fordele for den tjenesteyder, hvis tilladelse lige er udløbet, eller for personer, som har særlige forbindelser med denne.

3. Uden at dette berører stk. 1 og artikel 9 og 10, kan medlemsstaterne ved fastlæggelsen af reglerne for udvælgelsesproceduren tage hensyn til den offentlige sundhed, socialpolitiske mål, arbejdstageres og selvstændige erhvervsdrivendes sundhed og sikkerhed, beskyttelsen af miljøet, bevarelsen af kulturarven og andre tvingende almene hensyn i overensstemmelse med fællesskabsretten.

Artikel 13

Tilladelsesprocedurer

1. Tilladelsesprocedurer og -formaliteter skal være klare, offentliggjort på forhånd og skal give ansøgerne sikkerhed for, at deres anmodning vil blive behandlet objektivt og uvildigt.

2. Tilladelsesprocedurer og -formaliteter må ikke virke afskrækkende og ikke komplicere eller forsinke udførelsen af tjenesteydelsen unødigt. De skal være nemt tilgængelige, og de udgifter, de kan medføre for ansøgerne, skal være rimelige og stå i et rimeligt forhold til omkostningerne i forbindelse med de pågældende tilladelsesprocedurer og må ikke overstige omkostningerne ved procedurene.

3. Tilladelsesprocedurer og -formaliteter skal give ansøgerne sikkerhed for, at deres anmodning behandles hurtigst muligt og under alle omstændigheder inden for en rimelig svarfrist, som er fastsat og offentliggjort på forhånd. Fristen løber først fra det tidspunkt, hvor al dokumentation er fremsendt. Den kompetente myndighed kan én gang forlænge fristen med et begrænset tidsrum, hvis spørgsmålets kompleksitet berettiger hertil. Forlængelsen og dens varighed begrundes behørigt og meddeles ansøgeren inden den oprindelige frists udløb.

4. Er der ikke afgivet svar inden for den i stk. 3 omhandlede frist eller forlængelsen heraf, betragtes tilladelsen som udstedt. Der kan dog fastsættes en anden ordning, hvis dette er begrundet i tvingende almene hensyn, herunder tredjeparts legitime interesse.

5. For enhver anmodning om tilladelse fremsendes der hurtigst muligt en kvittering for modtagelsen. Kvitteringen skal angive:

- a) den i stk. 3 omhandlede frist
- b) klagemuligheder

c) at tilladelsen, hvis det er relevant, skal betragtes som udstedt, hvis der ikke er afgivet svar inden for den fastsatte frist.

6. Hvis anmodningen er ufuldstændig, oplyses ansøgeren hurtigst muligt om, at der skal indgives yderligere dokumentation, samt om en eventuel indvirkning på den i stk. 3 omhandlede frist.

7. Hvis en ansøgning afslås, fordi den ikke overholder de krævede procedurer og formaliteter, informeres ansøgeren hurtigst muligt om afslaget.

AFDELING 2

Forbudte krav og krav, der skal evalueres

Artikel 14

Forbudte krav

Medlemsstaterne må ikke gøre adgangen til at optage eller udøve servicevirksomhed på deres område betinget af:

- 1) diskriminerende krav, som direkte eller indirekte er begrundet i nationalitet eller - for selskabers vedkommende - i det vedtægtsmæssige hjemsteds beliggenhed, herunder især:
 - a) krav om, at tjenesteyderen, hans personale, de personer, der besidder kapitalandele, eller medlemmerne af ledelses- eller tilsynsorganerne skal have en bestemt nationalitet
 - b) krav om, at tjenesteyderen, hans personale, de personer, der besidder kapitalandele, eller medlemmerne af ledelses- eller tilsynsorganerne skal have ophold på deres område
- 2) forbud mod at være etableret i flere medlemsstater eller at være optaget i registre eller faglige organisationer og sammenslutninger i flere medlemsstater
- 3) begrænsninger af tjenesteyderens frihed til at vælge mellem et hovedforretningssted og et sekundært forretningssted, herunder navnlig krav om, at tjenesteyderen skal have sit hovedforretningssted på deres område, eller begrænsninger af friheden til at vælge mellem forskellige former for etablering såsom agentur, filial eller datterselskab
- 4) krav om gensidighed med den medlemsstat, hvor tjenesteyderen allerede har et forretningssted, bortset fra de krav om gensidighed, der er fastsat i fællesskabsinstrumenterne vedrørende energi

5) anvendelse i hvert enkelt tilfælde af en økonomisk test, der består i at gøre tilladelsen betinget af, at der kan påvises et økonomisk behov eller en markedsefterspørgsel, at evaluere den pågældende form for virksomheds potentielle eller aktuelle økonomiske virkninger eller at vurdere dens formålstjenlighed i forhold til den kompetente myndigheds planlagte økonomiske mål; dette forbud vedrører ikke planlægningskrav, der ikke forfølger økonomiske mål, men er fastsat ud fra tvingende almene hensyn

6) direkte eller indirekte inddragelse af konkurrerende erhvervsdrivende, herunder gennem rådgivende organer, i udstedelsen af tilladelser eller andre afgørelser, der træffes af de kompetente myndigheder, bortset fra faglige organisationer og sammenslutninger eller andre organisationer, der handler som kompetent myndighed; dette forbud vedrører ikke høring af organisationer såsom handelskamre eller arbejdsmarkedets parter om andre spørgsmål end individuelle ansøgninger om tilladelse og heller ikke høring af den brede offentlighed

7) forpligtelse til at stille eller deltage i en finansiel sikkerhed eller til at tegne en forsikring hos en tjenesteyder eller et organ, der er etableret på deres område. Dette berører ikke medlemsstaternes mulighed for at kræve forsikring eller finansiel sikkerhed som sådan og heller ikke kravene om deltagelse i en kollektiv erstatningsfond, f.eks. for medlemmer af faglige organer eller organisationer

8) forpligtelse til allerede at have været optaget i registre, der føres på deres område, i en given periode eller til tidligere at have udøvet den pågældende virksomhed på deres område i en given periode.

Artikel 15

Krav, der skal evalueres

1. Medlemsstaterne undersøger, om deres retssystem omfatter de i stk. 2 omhandlede krav, og påser, at disse krav er forenelige med betingelserne i stk. 3. De tilpasser deres love og administrative bestemmelser for at gøre dem forenelige med disse betingelser.

2. Medlemsstaterne undersøger, om deres retssystem gør adgangen til at optage eller udøve servicevirksomhed betinget af, at et eller flere af følgende ikke-diskriminerende krav er opfyldt:

- a) kvantitative eller territoriale begrænsninger, navnlig i form af begrænsninger fastsat på grundlag af befolkningstallet eller af hensyn til en geografisk minimumsafstand mellem tjenesteydere
- b) krav om, at tjenesteyderen skal have en bestemt retlig form
- c) krav vedrørende besiddelsen af et selskabs kapital

- d) krav - bortset fra kravene vedrørende spørgsmål omfattet af direktiv 2005/36/EF eller kravene i andre fællesskabsinstrumenter - der forbeholder bestemte tjenesteydere adgangen til den pågældende servicevirksomhed på grund af virksomhedens særlige karakter
- e) forbud mod at have flere forretningssteder på samme stats område
- f) krav om et minimumsantal af ansatte
- g) minimums- og/eller maksimumspriser, som tjenesteyderen skal overholde
- h) krav om, at tjenesteyderen sammen med sin egen tjenesteydelse skal udføre bestemte andre tjenesteydelser.

3. Medlemsstaterne sikrer sig, at de i stk. 2 omhandlede krav opfylder følgende betingelser:

- a) forbud mod forskelsbehandling: kravene er hverken direkte eller indirekte diskriminerende på grundlag af nationalitet eller - for selskabers vedkommende - det vedtægtsmæssige hjemsteds beliggenhed
- b) nødvendighed: kravene er begrundet i et tvingende alment hensyn
- c) proportionalitet: kravene sikrer opfyldelsen af det tilsigtede mål, de går ikke ud over, hvad der er nødvendigt for at nå dette mål, og dette mål kan ikke nås gennem andre, mindre indgribende foranstaltninger.

4. Stk. 1, 2 og 3 finder kun anvendelse på lovgivningen om tjenesteydelser af almen økonomisk interesse, hvis anvendelsen af disse stykker ikke retligt eller faktisk hindrer de berørte tjenesteydere i at udføre den særlige opgave, der er tillagt dem.

5. I den i artikel 39, stk. 1, omhandlede rapport om den gensidige evaluering anfører medlemsstaterne:

- a) de krav, de agter at opretholde, og hvorfor de anser dem for at opfylde betingelserne i stk. 3
- b) de krav, der er blevet ophævet eller lempet.

6. Fra den 28. december 2006 må medlemsstaterne kun indføre nye krav af den i stk. 2 omhandlede type, hvis de opfylder betingelserne i stk. 3.

7. Medlemsstaterne giver Kommissionen meddelelse om nye love og administrative bestemmelser, der indeholder krav som omhandlet i stk. 6, og begrundelserne herfor. Kommissionen underretter de øvrige medlemsstater om disse bestemmelser. Meddelelsen er ikke til hinder for, at medlemsstaterne kan vedtage de pågældende bestemmelser.

Kommissionen undersøger de nye bestemmelsers forenelighed med fællesskabsretten inden for en frist på tre måneder efter at have fået meddelelse herom og vedtager, hvor det er hensigtsmæssigt, en beslutning med henblik på at anmode den berørte medlemsstat om ikke at vedtage bestemmelserne eller om at ophæve dem.

Ved meddelelse af et udkast til nationale forskrifter i medfør af direktiv 98/34/EF anses samtidig meddelelsespligten i dette direktiv for opfyldt.

KAPITEL IV

FRI BEVÆGELIGHED FOR TJENESTEYDELSER

AFDELING 1

Fri udveksling af tjenesteydelser og undtagelser herfra

Artikel 16

Fri udveksling af tjenesteydelser

1. Medlemsstaterne respekterer tjenesteyderes ret til at udføre tjenesteydelser i en anden medlemsstat end den, de er etableret i.

Den medlemsstat, hvor tjenesteydelsen udføres, sikrer fri adgang til at optage eller udøve servicevirksomhed på dens område.

Medlemsstaterne gør ikke adgangen til eller udøvelsen af servicevirksomhed på deres område til genstand for opfyldelse af krav, der ikke overholder følgende principper:

- a) ikke-forskelsbehandling: kravene må ikke være direkte eller indirekte diskriminerende på grundlag af nationalitet eller, for juridiske personers vedkommende, på grundlag af den medlemsstat, hvor de er etableret
- b) nødvendighed: kravene skal være begrundet i hensynet til den offentlige orden, den offentlige sikkerhed, den offentlige sundhed eller beskyttelsen af miljøet
- c) proportionalitet: kravene skal sikre opfyldelsen af det tilsigtede mål og må ikke gå ud over, hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.

2. Medlemsstaterne må ikke indskrænke den frie udveksling af tjenesteydelser, der udføres af en tjenesteyder, som er etableret i en anden medlemsstat, ved at stille følgende krav:

- a) at tjenesteyderen skal have et forretningssted på deres område
- b) at tjenesteyderen skal indhente en tilladelse hos deres kompetente myndigheder eller optages i et register eller en faglig organisation eller sammenslutning på deres område, undtagen i de tilfælde, der er omhandlet i dette direktiv eller i andre fællesskabsretlige instrumenter
- c) at tjenesteyderen ikke må indrette visse former for eller typer af faciliteter på deres område, herunder et kontor eller en praksis, som er nødvendige for udførelsen af de pågældende tjenesteydelser
- d) at der skal bestå et særligt kontraktforhold mellem tjenesteyder og tjenestemodtager, som forhindrer eller begrænser selvstændiges muligheder for at udføre tjenesteydelser
- e) at tjenesteyderen for at kunne udøve servicevirksomhed skal være i besiddelse af et særligt identitetsbevis, som udstedes af deres kompetente myndigheder
- f) krav vedrørende anvendelsen af udstyr og redskaber, som er en integreret del af tjenesteydelsen, undtagen krav, der er nødvendige for at sikre sundhed og sikkerhed på arbejdspladsen
- g) restriktioner for den frie udveksling af tjenesteydelser som omhandlet i artikel 19.

3. Der er intet til hinder for, at den medlemsstat, som tjenesteyderen begiver sig til, fastsætter krav vedrørende udførelsen af servicevirksomhed, hvis disse krav er begrundet i hensynet til den offentlige orden, den offentlige sikkerhed, den offentlige sundhed eller beskyttelsen af miljøet og er i overensstemmelse med stk. 1. Der er heller intet til hinder for, at denne medlemsstat i overensstemmelse med fællesskabsretten anvender sine bestemmelser vedrørende ansættelsesvilkår, herunder bestemmelser, som er fastsat i kollektive aftaler.

4. Senest den 28. december 2011 forelægger Kommissionen, efter at have hørt medlemsstaterne og arbejdsmarkedets parter på fællesskabsplan, en rapport om anvendelsen af denne artikel, hvori den overvejer behovet for at foreslå harmoniseringsforanstaltninger for de former for servicevirksomhed, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 17

Yderligere undtagelser fra den frie udveksling af tjenesteydelser

Artikel 16 finder ikke anvendelse på:

- 1) tjenesteydelser af almen økonomisk interesse, der udføres i en anden medlemsstat, herunder:
 - a) tjenesteydelser i postsektoren omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/67/EF af 15. december 1997 om fælles regler for udvikling af Fællesskabets indre marked for posttjenester og forbedring af disse tjenesters kvalitet ⁽¹⁾
 - b) tjenesteydelser i elektricitetssektoren omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/54/EF af 26. juni 2003 om fælles regler for det indre marked for elektricitet ⁽²⁾
 - c) tjenesteydelser i gassektoren omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/55/EF af 26. juni 2003 om fælles regler for det indre marked for naturgas ⁽³⁾
 - d) tjenesteydelser i forbindelse med vanddistribution og vandforsyning samt tjenesteydelser i forbindelse med spildevand
 - e) affaldshåndtering
- 2) områder, der er omfattet af direktiv 96/71/EF
- 3) områder, der er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger ⁽⁴⁾
- 4) områder, der er omfattet af Rådets direktiv 77/249/EØF af 22. marts 1977 om lettelse med henblik på den faktiske gennemførelse af advokaters frie udveksling af tjenesteydelser ⁽⁵⁾

5) retslig inkasso

⁽¹⁾ EFT L 15 af 21.1.1998, s. 14. Senest ændret ved forordning (EF) nr. 1882/2003 (EUT L 284 af 31.10.2003, s. 1).

⁽²⁾ EUT L 176 af 15.7.2003, s. 37. Senest ændret ved Kommissionens beslutning 2006/653/EF (EUT L 270 af 29.9.2006, s. 72).

⁽³⁾ EUT L 176 af 15.7.2003, s. 57.

⁽⁴⁾ EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31. Senest ændret ved forordning (EF) nr. 1882/2003.

⁽⁵⁾ EFT L 78 af 26.3.1977, s. 17. Senest ændret ved tiltrædelsesakten af 2003.

6) områder, der er omfattet af afsnit II i direktiv 2005/36/EF, samt krav i den medlemsstat, hvor tjenesteydelsen udføres, om, at udøvelsen af en aktivitet forbeholdes et bestemt erhverv

7) områder, der er omfattet af forordning (EØF) nr. 1408/71

8) hvad angår administrative formaliteter vedrørende fri bevægelighed for personer og deres ophold, forhold, der er omfattet af bestemmelserne i direktiv 2004/38/EF, som fastsætter administrative formaliteter i forhold til de kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvor tjenesteydelsen udføres, som de pågældende skal iagttage

9) hvad angår tredjelandsstatsborgere, der begiver sig til en anden medlemsstat i forbindelse med udførelse af en tjenesteydelse, medlemsstaternes mulighed for at kræve, at statsborgere fra tredjelande, der ikke er omfattet af gensidighedsordningen i artikel 21 i konventionen om gennemførelse af Schengen-aftalen af 14. juni 1985 om gradvis ophævelse af kontrollen ved de fælles grænser ⁽¹⁾, skal være i besiddelse af et visum eller en opholdstilladelse, og deres mulighed for at forpligte statsborgere fra tredjelande til at melde sig til de kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvor tjenesteydelsen udføres, ved eller efter indrejsen

10) for så vidt angår overførsel af affald, områder, der er omfattet af Rådets forordning (EØF) nr. 259/93 af 1. februar 1993 om overvågning af og kontrol med overførsel af affald inden for, til og fra Det Europæiske Fællesskab ⁽²⁾

11) ophavsret og beslægtede rettigheder, de rettigheder, der er omhandlet i Rådets direktiv 87/54/EØF af 16. december 1986 om retlig beskyttelse af halvlederprodukters topografi ⁽³⁾ og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 96/9/EF af 11. marts 1996 om retlig beskyttelse af databaser ⁽⁴⁾, samt intellektuelle ejendomsrettigheder

12) handlinger, der ifølge loven kræver medvirken af en notar

13) områder, der er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/43/EF af 17. maj 2006 om lovpligtig revision af årsregnskaber og konsoliderede regnskaber ⁽⁵⁾

14) registrering af køretøjer, der er leaset i en anden medlemsstat

15) bestemmelser vedrørende kontraktlige og ikke-kontraktlige forpligtelser, herunder kontraktformer, der er fastsat i den internationale privatret.

Artikel 18

Individuelle undtagelser

1. Uanset artikel 16 kan en medlemsstat over for en tjenesteyder, som er etableret i en anden medlemsstat, undtagelsesvist træffe foranstaltninger vedrørende sikkerheden i forbindelse med tjenesteydelser.

2. De i stk. 1 omhandlede foranstaltninger må kun træffes, hvis den i artikel 35 fastsatte procedure for gensidig bistand er fulgt, og følgende betingelser er opfyldt:

a) de nationale bestemmelser, i henhold til hvilke foranstaltningen træffes, er ikke omfattet af en harmonisering på fællesskabsplan vedrørende sikkerheden i forbindelse med tjenesteydelser

b) foranstaltningen giver tjenestemodtageren en højere beskyttelse end en foranstaltning truffet af etableringsmedlemsstaten i medfør af dennes nationale bestemmelser

c) etableringsmedlemsstaten har ikke truffet nogen foranstaltninger eller har truffet foranstaltninger, som er utilstrækkelige i forhold til dem, der er omhandlet i artikel 35, stk. 2

d) foranstaltningerne er proportionelle.

3. Stk. 1 og 2 berører ikke bestemmelser fastsat i fællesskabsinstrumenter, som garanterer den frie udveksling af tjenesteydelser, eller som tillader undtagelser herfra.

AFDELING 2

Tjenestemodtagers rettigheder

Artikel 19

Forbudte restriktioner

Medlemsstaterne må ikke stille krav til en tjenestemodtager, der begrænser anvendelsen af en tjenesteydelse, som udføres af en tjenesteyder, der er etableret i en anden medlemsstat, herunder navnlig:

a) at tjenesteyderen skal indhente en tilladelse fra deres kompetente myndigheder eller afgive en erklæring til disse

⁽¹⁾ EFT L 239 af 22.9.2000, s. 19. Senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1160/2005 (EUT L 191 af 22.7.2005, s. 18).

⁽²⁾ EFT L 30 af 6.2.1993, s. 1. Senest ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 2557/2001 (EFT L 349 af 31.12.2001, s. 1).

⁽³⁾ EFT L 24 af 27.1.1987, s. 36.

⁽⁴⁾ EFT L 77 af 27.3.1996, s. 20.

⁽⁵⁾ EUT L 157 af 9.6.2006, s. 87.

- b) diskriminerende at begrænsninger af dennes muligheder for at opnå finansiel bistand med den begrundelse, at tjenesteyderen er etableret i en anden medlemsstat, eller på grund af lokaliseringen af det sted, hvor tjenesteydelsen udføres.

Artikel 20

Forbud mod forskelsbehandling

1. Medlemsstaterne påser, at der ikke stilles diskriminerende krav til en tjenestemodtager begrundet i dennes nationalitet eller opholdssted.

2. Medlemsstaterne påser, at de generelle betingelser for adgangen til en tjenesteydelse, som tjenesteyderen stiller til rådighed for offentligheden, ikke indeholder diskriminerende betingelser begrundet i tjenestemodtagerens nationalitet eller opholdssted, uden at dette dog berører muligheden for at anvende forskellige adgangsbetingelser, som er direkte begrundet i objektive kriterier.

Artikel 21

Bistand til tjenestemodtagere

1. Medlemsstaterne påser, at tjenestemodtagere i den medlemsstat, hvor de opholder sig, har adgang til følgende oplysninger:

- a) generelle oplysninger om de krav, der gælder i andre medlemsstater for adgangen til at optage og udøve servicevirksomhed, herunder især forbrugerbeskyttelseskrav
- b) generelle oplysninger om klagemuligheder i tilfælde af tvister mellem en tjenesteyder og en tjenestemodtager
- c) kontaktoplysninger på sammenslutninger og organisationer, herunder centrene i Det Europæiske Netværk af Forbrugercentre, hvor tjenesteydere og tjenestemodtagere kan få praktisk bistand.

Rådgivningen fra de kompetente myndigheder skal om nødvendigt omfatte en enkel trin-for-trin-vejledning. Oplysningerne, herunder om muligheder for bistand, skal meddeles klart og entydigt, være nemt tilgængelige på afstand, herunder ad elektronisk vej og skal ajourføres jævnligt.

2. Medlemsstaterne kan overdrage den i stk. 1 omhandlede opgave til kvikskrannerne eller til ethvert andet organ såsom centrene i Det Europæiske Netværk af Forbrugercentre, forbruger-sammenslutninger eller Euro Info Centre.

Medlemsstaterne meddeler Kommissionen kontaktoplysningerne på de udpegede organer. Kommissionen fremsender disse oplysninger til de øvrige medlemsstater.

3. Med henblik på at opfylde kravene i stk. 1 og 2 henvender det organ, som tjenestemodtageren har forelagt sagen, sig om nødvendigt til det tilsvarende organ i den berørte medlemsstat. Sidstnævnte organ fremsender oplysningerne så hurtigt som muligt til det anmodende organ, der videresender oplysningerne til modtageren. Medlemsstaterne påser, at disse organer yder hinanden bistand, og træffer enhver mulig foranstaltning med henblik på et effektivt samarbejde. Medlemsstaterne fastsætter sammen med Kommissionen de praktiske ordninger, der er nødvendige for gennemførelsen af stk. 1.

4. Kommissionen vedtager efter den i artikel 40, stk. 2, omhandlede procedure gennemførelsesbestemmelser til nærværende artikels stk. 1, 2 og 3, hvori fastsættes de nærmere tekniske bestemmelser om informationsudveksling mellem organer i forskellige medlemsstater og navnlig bestemmelserne om informationssystemernes interoperabilitet, idet der tages hensyn til fælles standarder.

KAPITEL V

TJENESTEYDELSERNES KVALITET

Artikel 22

Oplysninger om tjenesteydere og deres tjenesteydelser

1. Medlemsstaterne påser, at tjenesteyderen stiller følgende oplysninger til rådighed for tjenestemodtageren:

- a) tjenesteyderens navn, retlige status og retlige form, den fysiske adresse, hvor denne er etableret, og nærmere oplysninger, som muliggør hurtig kontakt og direkte kommunikation med tjenesteyderen, eventuelt ad elektronisk vej
- b) hvis tjenesteyderen er optaget i et handelsregister eller et andet lignende offentligt register, oplysning om dette register og tjenesteyderens registreringsnummer eller tilsvarende identifikationsoplysninger i det pågældende register
- c) hvis den pågældende form for virksomhed er omfattet af en tilladelsesordning, kontaktoplysninger på den relevante kompetente myndighed eller kvikskranke
- d) hvis tjenesteyderen udøver momspligtig virksomhed, angivelse af det identifikationsnummer, der er omhandlet i artikel 22, stk. 1, i Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter - Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag ⁽¹⁾

⁽¹⁾ EFT L 145 af 13.6.1977, s. 1. Senest ændret ved direktiv 2006/18/EF (EUT L 51 af 22.2.2006, s. 12).

- e) for lovregulerede erhverv, enhver faglig organisation eller ethvert lignende organ, hvor tjenesteyderen er registeret, og den faglige titel samt den medlemsstat, hvor titlen er givet
- f) almindelige forretningsbetingelser og generalklausuler, hvis tjenesteyderen anvender sådanne
- g) om tjenesteyderen anvender aftaleklausuler om lovvalg og/eller værneting
- h) om der findes en ikke-lovpligtig eftersalgsgaranti
- i) prisen for tjenesteydelsen, hvis tjenesteyderen på forhånd har fastsat en pris for en given type ydelse
- j) tjenesteydelsens vigtigste karakteristika, hvis de ikke allerede fremgår af sammenhængen
- k) den i artikel 23, stk. 1, omhandlede forsikring og garanti, herunder især forsikrings- eller garantigiverens kontaktoplysninger og forsikringens eller garantiens geografiske dækning.
2. Medlemsstaterne påser, at de i stk. 1 omhandlede oplysninger alt efter tjenesteyderens ønske:
- a) meddeles af tjenesteyderen på dennes eget initiativ
- b) er nemt tilgængelige for tjenestemodtageren dér, hvor tjenesteydelsen udføres eller kontrakten er indgået
- c) er nemt tilgængelige for tjenestemodtageren ad elektronisk vej via en adresse opgivet af tjenesteyderen
- d) fremgår af ethvert informationsmateriale, tjenesteyderen har givet tjenestemodtageren, og hvori tjenesteydelserne er beskrevet i detaljer.
3. Medlemsstaterne påser, at tjenesteyderen efter anmodning fra tjenestemodtageren meddeler følgende yderligere oplysninger:
- a) hvis tjenesteyderen ikke på forhånd har fastsat prisen for en given type ydelse, prisen for tjenesteydelsen eller, hvis denne ikke kan opgives nøjagtigt, prisberegningemetoden, således at prisen kan efterprøves af tjenestemodtageren, eller et tilstrækkeligt udførligt tilbud
- b) for lovregulerede erhverv, en henvisning til de faglige regler, der gælder i etableringsmedlemsstaten, og oplysning om, hvordan man får adgang til disse
- c) oplysninger om tjenesteyderens virksomhed på flere områder og samarbejde med andre tjenesteydere, som er direkte knyttet til den pågældende tjenesteydelse, og om de foranstaltninger, der er truffet for at undgå interessekonflikter. Disse oplysninger skal fremgå af ethvert informationsmateriale, hvori tjenesteyderen giver en detaljeret beskrivelse af sine tjenesteydelser
- d) hvilke adfærdskodekser tjenesteyderen eventuelt er underlagt, og oplysning om, hvor disse kodekser er tilgængelige elektronisk, og hvilke sprog de foreligger på
- e) hvis tjenesteyderen er underlagt en adfærdskodeks eller er medlem af en faglig sammenslutning eller erhvervsorganisation, som har en ordning for udenretslig bilæggelse af tvister, oplysninger herom. Tjenesteyderen skal angive, hvordan man får nærmere oplysninger om udenretslig bilæggelse af tvister og betingelserne for ordningens anvendelse.
4. Medlemsstaterne påser, at de i dette kapitel omhandlede oplysninger, som tjenesteyderen skal afgive, gøres tilgængelige eller meddeles klart og entydigt og i god tid inden kontraktens indgåelse eller inden udførelsen af tjenesteydelsen, hvis der ikke foreligger en skriftlig aftale.
5. De i dette kapitel omhandlede oplysningsforpligtelser supplerer de krav, der allerede er fastsat i fællesskabsretten, og er ikke til hinder for, at medlemsstaterne kan indføre yderligere oplysningskrav for tjenesteydere, der er etableret på deres område.
6. Kommissionen kan efter proceduren i artikel 40, stk. 2, præcisere indholdet af de i stk. 1 og 3 omhandlede oplysninger, afhængigt af den særlige art af visse former for virksomhed, og præcisere, hvordan nærværende artikels stk. 2 skal gennemføres i praksis.

Artikel 23

Erhvervsansvarsforsikringer og faglige garantier

1. Medlemsstaterne kan sikre, at tjenesteydere, hvis tjenesteydelser frembyder en direkte og særlig fare for tjenestemodtagerens eller en tredjeparts sundhed eller sikkerhed eller en risiko for tjenestemodtagerens finansielle sikkerhed, tegner en erhvervsansvarsforsikring, der er passende i forhold til risikoens art og omfang, eller stiller en garanti eller tilbyder en tilsvarende ordning, som er ækvivalent eller i det væsentlige sammenlignelig med hensyn til formålet.

2. Når en tjenesteyder etablerer sig på medlemsstaternes område, må de ikke kræve en erhvervsansvarsforsikring eller faglig garanti, hvis tjenesteyderen i en anden medlemsstat, hvor denne allerede er etableret, allerede er dækket af en garanti, som er ækvivalent eller i det væsentlige sammenlignelig med hensyn til formålet og den dækning, der ydes for så vidt angår den forsikrede risiko, forsikringssummen eller et loft over garantien og mulige udelukkelser fra dækningen. Hvis der kun er tale om delvis ækvivalens, kan medlemsstaterne kræve en supplerende garanti med henblik på dækning af forhold, som ikke allerede er dækket.

Kræver en medlemsstat, at tjenesteydere, der er etableret på deres område, skal tegne en erhvervsansvarsforsikring eller stille en anden form for garanti, godkender denne medlemsstat attested for en sådan forsikringsdækning udstedt af kreditinstitutter eller forsikringsgivere, der er etableret i andre medlemsstater, som tilstrækkelig dokumentation.

3. Stk. 1 og 2 berører ikke de ordninger for erhvervsforsikringer eller faglige garantier, som er fastsat i andre fællesskabsinstrumenter.

4. Ved gennemførelsen af stk. 1 kan Kommissionen efter forskriftsproceduren i artikel 40, stk. 2, udarbejde en fortegnelse over tjenesteydelser med de i nærværende artikels stk. 1 omhandlede kendetegn. Kommissionen kan også efter proceduren i artikel 40, stk. 3, vedtage foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv, ved at supplere det gennem fastsættelse af fælles kriterier for, hvad der i forbindelse med den i nærværende artikels stk. 1 omhandlede forsikring eller garanti er passende i forhold til risikoens art og omfang.

5. I denne artikel forstås ved:

- »direkte og særlig fare«: en fare, som direkte følger af udførelsen af tjenesteydelsen
- »sundhed og sikkerhed«: i relation til en tjenestemodtager eller tredjemand, forebyggelse af dødsfald eller alvorlig personskade
- »finansiel sikkerhed«: i relation til en tjenestemodtager, forebyggelse af væsentlige tab af pengebeløb eller væsentlige værdiforringelser af ejendom
- »erhvervsansvarsforsikring«: en forsikring, der tegnes af en tjenesteyder til dækning af et muligt ansvar over for modtagerne og eventuelt tredjemand som følge af leveringen af tjenesteydelsen.

Artikel 24

Lovregulerede erhvervs kommercielle kommunikation

1. Medlemsstaterne ophæver alle generelle forbud mod lovregulerede erhvervs kommercielle kommunikation.
2. Medlemsstaterne påser, at lovregulerede erhvervs kommercielle kommunikation overholder faglige regler i henhold til fællesskabsretten vedrørende bl.a. erhvervenes uafhængighed, værdighed og integritet samt forretningshæmmeligheden alt efter det enkelte erhvervs særlige karakteristika. Faglige regler om kommerciel kommunikation skal være ikke-diskriminerende, begrundet i et tvingende alment hensyn og proportionelt afpasset.

Artikel 25

Virksomhed på flere områder

1. Medlemsstaterne påser, at tjenesteydere ikke underkastes krav, der forpligter dem til udelukkende at udøve én form for virksomhed, eller som indskrænker deres muligheder for at udøve flere former for virksomhed samtidigt eller sammen med andre tjenesteydere.

Imidlertid kan følgende tjenesteydere omfattes af sådanne krav:

- a) tjenesteydere inden for lovregulerede erhverv, i det omfang det er berettiget for at sikre overholdelse af fagets adfædsregler, der varierer efter det enkelte erhvervs særlige karakteristika, og nødvendigt for at sikre deres uafhængighed og uvildighed
 - b) tjenesteydere, der udfører tjenesteydelser inden for certificering, godkendelse, teknisk kontrol, test og prøvninger, i det omfang det er berettiget for at sikre deres uafhængighed og uvildighed.
2. Hvis virksomhed på flere områder mellem de i stk. 1, litra a) og b), omhandlede tjenesteydere er tilladt, sørger medlemsstaterne for:
 - a) at interessekonflikter og uforenelighed mellem visse former for virksomhed forebygges
 - b) at den uafhængighed og uvildighed, der er nødvendig i forbindelse med visse former for virksomhed, sikres
 - c) at de fagets adfædsregler for de forskellige former for virksomhed er forenelige med hinanden, især med hensyn til forretningshæmmeligheden.
 3. I den i artikel 39, stk. 1, omhandlede rapport angiver medlemsstaterne, hvilke tjenesteydere der er underlagt de i nærværende artikels stk. 1 omhandlede krav, hvori kravene består, og hvorfor de anser dem for berettigede.

Artikel 26

Kvalitetspolitik i relation til tjenesteydelser

1. Medlemsstaterne træffer i samarbejde med Kommissionen ledsageforanstaltninger med henblik på at tilskynde tjenesteyderne til at træffe frivillige foranstaltninger til sikring af tjenesteydernes kvalitet, navnlig ved:

a) certificering eller evaluering af uafhængige eller akkrediterede organer af deres virksomhed,

eller

b) udarbejdelse af deres eget kvalitetscharter eller deltagelse i kvalitetschartre eller kvalitetsmærkningsordninger fastlagt af erhvervsorganisationer på fællesskabsplan.

2. Medlemsstaterne påser, at oplysningerne om betydningen af og tildelingskriterierne for kvalitetsmærker for tjenesteydelser er nemt tilgængelige for tjenesteydere og tjenestemodtagere.

3. Medlemsstaterne træffer i samarbejde med Kommissionen ledsageforanstaltninger med henblik på at tilskynde faglige organisationer samt handels- og håndværkskamre og forbrugerorganisationer på deres eget område til at samarbejde på fællesskabsplan for at fremme kvaliteten af tjenesteydelser, navnlig ved at gøre det lettere at vurdere tjenesteydernes duelighed.

4. Medlemsstaterne træffer i samarbejde med Kommissionen ledsageforanstaltninger med henblik på at tilskynde navnlig forbrugerorganisationer til at udarbejde uafhængige vurderinger af tjenesteydelsers kvaliteter og mangler, herunder især udvikling på fællesskabsplan af sammenlignende test og prøvninger og formidling af resultaterne heraf.

5. Medlemsstaterne tilskynder i samarbejde med Kommissionen til udvikling af frivillige europæiske standarder med henblik på at fremme foreneligheden mellem tjenesteydelser, der udføres af tjenesteydere fra forskellige medlemsstater, oplysning af tjenestemodtagere og tjenesteydelsernes kvalitet.

Artikel 27

Bilægelse af tvister

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige almindelige foranstaltninger til at sikre, at tjenesteyderne udleverer kontaktoplysninger, navnlig en post-, telefax- eller e-mail-adresse samt et telefonnummer, hvortil alle tjenestemodtagere, også de, der opholder sig i en anden medlemsstat, kan rette henvendelse med en klage eller spørgsmål vedrørende den udførte tjenesteydelse. Tjenesteydere skal oplyse deres juridiske adresse, hvis denne ikke er deres normale postadresse.

Medlemsstaterne træffer de nødvendige almindelige foranstaltninger til at sikre, at tjenesteyderne besvarer klager som omhandlet i første afsnit hurtigst muligt og bestræber sig på at finde en tilfredsstillende løsning.

2. Medlemsstaterne træffer de nødvendige almindelige foranstaltninger med henblik på at forpligte tjenesteyderne til at bevise, at de i dette direktiv fastsatte oplysningsforpligtelser er opfyldt, og at oplysningerne er korrekte.

3. Når der kræves en finansiel garanti for opfyldelsen af en retsafgørelse, anerkender medlemsstaterne ækvivalente garantier, der er stillet af et kreditinstitut eller en forsikringsgiver etableret i en anden medlemsstat. Et sådant kreditinstitut skal være godkendt i en medlemsstat i overensstemmelse med direktiv 2006/48/EF, og en sådan forsikringsgiver skal være godkendt i overensstemmelse med henholdsvis Rådets første direktiv 73/239/EØF af 24. juli 1973 om samordning af de administrative eller ved lov fastsatte bestemmelser om adgang til udøvelse af direkte forsikringsvirksomhed bortset fra livsforsikring ⁽¹⁾ eller Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/83/EF af 5. november 2002 om livsforsikring ⁽²⁾.

4. Medlemsstaterne træffer de nødvendige almindelige foranstaltninger til at sikre, at tjenesteydere, der er omfattet af en adfærdskodeks eller er medlemmer af en faglig sammenslutning eller erhvervsorganisation, som har en ordning for udenretslig bilægelse af tvister, underretter tjenestemodtageren herom, nævner dette i ethvert dokument, hvori deres tjenesteydelser er beskrevet i detaljer, og oplyser, hvordan man får nærmere oplysninger om ordningen og betingelserne for dens anvendelse.

KAPITEL VI

ADMINISTRATIVT SAMARBEJDE

Artikel 28

Gensidig bistand - almindelige forpligtelser

1. Medlemsstaterne yder hinanden bistand og træffer foranstaltninger med henblik på et effektivt samarbejde for at sikre tilsynet med tjenesteydere og de tjenesteydelser, de udfører.

2. Med henblik på anvendelsen af dette kapitel udpeger medlemsstaterne et eller flere forbindelsespunkter, hvis kontaktoplysninger de meddeler de øvrige medlemsstater og Kommissionen. Kommissionen offentliggør listen over forbindelsespunkter og ajourfører den jævnlige.

⁽¹⁾ EFT L 228 af 16.8.1973, s. 3. Senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/68/EF (EUT L 323 af 9.12.2005, s. 1).

⁽²⁾ EFT L 345 af 19.12.2002, s. 1. Senest ændret ved direktiv 2005/68/EF.

3. Anmodninger om oplysninger og anmodninger om at udføre kontroller, inspektioner og undersøgelser i henhold til dette kapitel skal være behørigt begrundet, navnlig med angivelse af årsagen til anmodningen. De udvekslede oplysninger må kun anvendes i forbindelse med den sag, der ligger til grund for anmodningen.

4. En medlemsstat, der modtager en anmodning om bistand fra de kompetente myndigheder i en anden medlemsstat, sørger for, at tjenesteydere etableret på dens område meddeler dens kompetente myndigheder alle de oplysninger, der er nødvendige for tilsynet med deres virksomhed i overensstemmelse med national lovgivning.

5. Hvis en medlemsstat har problemer med at imødekomme en anmodning om oplysninger eller med at udføre kontroller, inspektioner eller undersøgelser, underretter den hurtigt den medlemsstat, der har fremsat anmodningen, så der kan findes en løsning.

6. Medlemsstaterne afgiver hurtigst muligt og ad elektronisk vej de oplysninger, som andre medlemsstater eller Kommissionen anmoder om.

7. Medlemsstaterne påser, at de registre over tjenesteydere, som de kompetente myndigheder har adgang til på deres område, er tilgængelige på samme vilkår for de tilsvarende kompetente myndigheder i de øvrige medlemsstater.

8. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om tilfælde, hvor andre medlemsstater ikke opfylder deres forpligtelse til gensidig bistand. Kommissionen træffer om nødvendigt passende foranstaltninger, herunder iværksættelse af procedurer i henhold til traktatens artikel 226, til at sikre, at de pågældende medlemsstater opfylder deres forpligtelse til gensidig bistand. Kommissionen underretter jævnligt medlemsstaterne om, hvordan bestemmelserne om gensidig bistand fungerer.

Artikel 29

Etableringsmedlemsstatens almindelige forpligtelser til gensidig bistand

1. Hvad angår tjenesteydere, der udfører tjenesteydelser i en anden medlemsstat, giver etableringsmedlemsstaten efter anmodning fra en anden medlemsstat oplysninger om de tjenesteydere, der er etableret på dens område, herunder især en bekræftelse af, at de er etableret dér, og at de ikke, så vidt det er medlemsstaten bekendt, udøver deres virksomhed ulovligt.

2. Etableringsmedlemsstaten foretager kontroller, inspektioner og undersøgelser efter anmodning fra en anden medlemsstat og meddeler denne resultaterne og de foranstaltninger, der eventuelt er truffet. De kompetente myndigheder handler i den forbindelse inden for rammerne af de beføjelser, der er tillagt dem i

deres egen medlemsstat. De kompetente myndigheder kan afgøre, hvilke foranstaltninger der i det enkelte tilfælde er bedst egnede til at imødekomme en anden medlemsstats anmodning.

3. Hvis etableringsmedlemsstaten får faktisk kendskab til, at en tjenesteyder etableret på dens område, som udfører tjenesteydelser i andre medlemsstater, har en adfærd eller udfører specifikke handlinger, der, så vidt det er den bekendt, kan forårsage alvorlige skader på menneskers sundhed og sikkerhed eller på miljøet, underretter den hurtigst muligt alle de øvrige medlemsstater og Kommissionen.

Artikel 30

Etableringsmedlemsstatens tilsyn i tilfælde, hvor tjenesteyderen midlertidigt flytter til en anden medlemsstat

1. Hvad angår tilfælde, der ikke er omfattet af artikel 31, stk. 1, påser etableringsmedlemsstaten, at der føres tilsyn med overholdelsen af dens krav i overensstemmelse med de tilsynsbeføjelser, der er fastsat i dens nationale lovgivning, navnlig ved hjælp af tilsynsforanstaltninger på tjenesteyderens etableringssted.

2. Etableringsmedlemsstaten afstår ikke fra at træffe tilsyns- eller håndhævelsesforanstaltninger på sit område med den begrundelse, at tjenesteydelsen er udført eller har forvoldt skade i en anden medlemsstat.

3. Kravet i stk. 1 indebærer ikke, at etableringsmedlemsstaten er forpligtet til at kontrollere faktiske forhold på den medlemsstats område, hvor tjenesteydelsen udføres. En sådan kontrol gennemføres af de kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvor tjenesteyderen midlertidigt opererer, på anmodning af myndighederne i etableringsmedlemsstaten, jf. artikel 31.

Artikel 31

Tilsyn udført af den medlemsstat, hvor tjenesteydelsen udføres, i tilfælde hvor tjenesteyderen midlertidigt flytter til en anden stat

1. Med hensyn til nationale krav, der kan gøres gældende i henhold til artikel 16 eller 17, er den medlemsstat, hvor tjenesteydelsen udføres, ansvarlig for at føre tilsyn med tjenesteyderens aktiviteter på sit område. Den medlemsstat, hvor tjenesteydelsen udføres, træffer i overensstemmelse med fællesskabsretten følgende foranstaltninger:

a) alle nødvendige tiltag til at sikre, at tjenesteyderen overholder de pågældende krav med hensyn til adgangen til at optage og udøve servicevirksomheden

b) de kontroller, inspektioner og undersøgelser, som er nødvendige for at føre tilsyn med den udførte tjenesteydelse.

2. I tilfælde, hvor en tjenesteyder midlertidigt flytter til en anden medlemsstat for at udføre en tjenesteydelse uden at være etableret dér, deltager denne medlemsstats kompetente myndigheder i tilsynet med tjenesteyderen i overensstemmelse med stk. 3 og 4, for så vidt angår andre krav end de i stk. 1 omhandlede.

3. De kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvor tjenesteydelsen udføres, foretager efter anmodning fra etableringsmedlemsstaten de kontroller, inspektioner og undersøgelser, der er nødvendige for at sikre etableringsmedlemsstatens faktiske tilsyn. De handler i den forbindelse inden for rammerne af de beføjelser, der er tillagt dem i deres egen medlemsstat. De kompetente myndigheder kan afgøre, hvilke foranstaltninger der i det enkelte tilfælde er bedst egnede til at imødekomme etableringsmedlemsstats anmodning.

4. De kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvor tjenesteydelsen udføres, kan på eget initiativ foretage kontroller, inspektioner og undersøgelser på stedet, forudsat at disse foranstaltninger ikke er diskriminerende, ikke er begrundet i, at tjenesteyderen er etableret i en anden medlemsstat, og er proportionelle i forhold til det tilsigtede mål.

Artikel 32

Advarselsordning

1. Hvis en medlemsstat får kendskab til alvorlige specifikke handlinger eller forhold vedrørende servicevirksomhed, som kan forårsage alvorlige skader på menneskers sundhed og sikkerhed eller på miljøet på dens eget område eller i andre medlemsstater, underretter denne medlemsstat hurtigst muligt etableringsmedlemsstaten, de andre berørte medlemsstater og Kommissionen.

2. Kommissionen fremmer og deltager i et europæisk netværk af medlemsstaternes myndigheder med henblik på at gennemføre stk. 1.

3. Kommissionen vedtager og ajourfører jævnligt efter proceduren i artikel 40, stk. 2, detaljerede regler for forvaltningen af det i nærværende artikels stk. 2 omhandlede netværk.

Artikel 33

Oplysninger om tjenesteyderes hæderlighed

1. Medlemsstaterne fremsender i overensstemmelse med national lovgivning efter anmodning fra en kompetent myndighed i en anden medlemsstat oplysninger om eventuelle disciplinære, administrative eller strafferetlige sanktioner samt afgørelser vedrørende svigagtige konkurser, som deres kompetente myndigheder har truffet over for en tjenesteyder, og som direkte vedrører tjenesteyderens duelighed eller faglige troværdighed. Den medlemsstat, der fremsender oplysningerne, underretter tjenesteyderen herom.

En anmodning i henhold til første afsnit skal være behørigt begrundet, og det skal navnlig præciseres, hvorfor anmodningen om oplysninger er fremsat.

2. De i stk. 1 omhandlede sanktioner meddeles kun, hvis der foreligger en endelig afgørelse. Med hensyn til de andre eksigible afgørelser, der er omhandlet i stk. 1, skal den medlemsstat, der meddeler oplysningerne, anføre, om der er tale om en endelig afgørelse, eller om afgørelsen er påklaget eller indbragt for domstolene, idet medlemsstaten i så fald angiver, hvornår spørgsmålet kan forventes afgjort.

Medlemsstaten skal desuden anføre, i henhold til hvilke nationale lovbestemmelser tjenesteyderen er blevet dømt eller på anden måde pålagt en sanktion.

3. Gennemførelsen af stk. 1 og 2 skal ske under overholdelse af reglerne for beskyttelse af personoplysninger og de rettigheder, der er sikret dømte eller personer, der på anden måde er blevet pålagt en sanktion i de berørte medlemsstater, herunder af faglige organisationer. Forbrugere skal have adgang til alle offentlige oplysninger, der er relevante i denne forbindelse.

Artikel 34

Ledsageforanstaltninger

1. Kommissionen opretter i samarbejde med medlemsstaterne et elektronisk system til udveksling af oplysninger mellem medlemsstaterne under hensyn til eksisterende edb-systemer.

2. Medlemsstaterne træffer med bistand fra Kommissionen ledsageforanstaltninger, der skal lette udvekslingen af embedsmænd med ansvar for gennemførelsen af gensidig bistand og uddannelsen af sådanne embedsmænd, herunder sprog- og it-undervisning.

3. Kommissionen vurderer behovet for et flerårigt program med henblik på at tilrettelægge passende udveksling af embedsmænd og relevant uddannelse.

Artikel 35

Gensidig bistand i forbindelse med individuelle undtagelser

1. Agter en medlemsstat at træffe en foranstaltning som omhandlet i artikel 18, finder proceduren i stk. 2-6 anvendelse, uden at dette i øvrigt udelukker eventuelle retslige skridt, herunder også indledende procedurer og handlinger, der udføres i forbindelse med strafferetlig efterforskning.

2. Den i stk. 1 omhandlede medlemsstat anmoder etableringsmedlemsstaten om at træffe foranstaltninger over for den pågældende tjenesteyder, idet den fremsender alle relevante oplysninger om den omstridte tjenesteydelse og omstændighederne i den konkrete sag.

Etableringsmedlemsstaten undersøger hurtigst muligt, om tjenesteyderen udøver sin virksomhed lovligt, og efterprøver de konkrete forhold, der ligger til grund for anmodningen. Den meddeler hurtigst muligt den medlemsstat, der har fremsat anmodningen, hvilke foranstaltninger der er truffet eller påtænkt, eller hvorfor der eventuelt ingen foranstaltninger er truffet.

3. Når etableringsmedlemsstaten har fremsendt de i stk. 2, andet afsnit, omhandlede oplysninger, meddeler den medlemsstat, der har fremsat anmodningen, Kommissionen og etableringsmedlemsstaten, at den agter at træffe foranstaltninger, idet den angiver:

- a) hvorfor den finder de af etableringsmedlemsstaten truffne eller påtænkte foranstaltninger utilstrækkelige
- b) hvorfor den anser de foranstaltninger, den agter at træffe, for at opfylde betingelserne i artikel 18.

4. Foranstaltningerne kan først træffes 15 arbejdsdage efter den i stk. 3 omhandlede meddelelse.

5. Kommissionen undersøger hurtigst muligt de anmeldte foranstaltningers forenelighed med fællesskabsretten, uden at dette i øvrigt berører medlemsstatens mulighed for at træffe de pågældende foranstaltninger efter udløbet af den i stk. 4 fastsatte frist.

Konkluderer Kommissionen, at foranstaltningerne ikke er forenelige med fællesskabsretten, vedtager den en beslutning, hvormed den anmoder den berørte medlemsstat om ikke at træffe de påtænkte foranstaltninger eller om at øjeblikkeligt at ophæve disse.

6. I hastetilfælde kan en medlemsstat, der agter at træffe en foranstaltning, fravige stk. 2, 3 og 4. I så fald meddeler medlemsstaten hurtigst muligt Kommissionen og etableringsmedlemsstaten den pågældende foranstaltning og angiver, hvorfor der efter dens opfattelse er tale om et hastetilfælde.

Artikel 36

Gennemførelsesbestemmelser

Kommissionen vedtager efter proceduren i artikel 40, stk. 3, de gennemførelsesforanstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette kapitel, ved at supplere det ved at fastsætte de i artikel 28 og 35 omhandlede frister. Kommissionen vedtager også efter proceduren i artikel 40, stk. 2, de

praktiske foranstaltninger med hensyn til elektronisk informationsudveksling mellem medlemsstaterne, herunder navnlig bestemmelser om informationssystemernes interoperabilitet.

KAPITEL VII

KONVERGENSPROGRAM

Artikel 37

Adfærdskodekser på fællesskabsplan

1. Medlemsstaterne træffer i samarbejde med Kommissionen ledsageforanstaltninger med henblik på at tilskynde til, at der i overensstemmelse med fællesskabsretten og navnlig af faglige organer, organisationer og sammenslutninger udarbejdes adfærdskodekser på fællesskabsplan, som har til formål at fremme udførelsen af tjenesteydelser eller en tjenesteyders etablering i en anden medlemsstat.

2. Medlemsstaterne påser, at de i stk. 1 omhandlede adfærdskodekser er tilgængelige på afstand og ad elektronisk vej.

Artikel 38

Yderligere harmonisering

Kommissionen undersøger senest den 28. december 2010 muligheden for at fremsætte forslag til harmoniseringsinstrumenter på følgende områder:

- a) adgangen til at udøve virksomhed med retslig inkasso
- b) private vagttjenester og transport af penge og værdigenstande.

Artikel 39

Gensidig evaluering

1. Medlemsstaterne forelægger senest den 28. december 2009 Kommissionen en rapport med de oplysninger, der er nævnt i følgende artikler:

- a) artikel 9, stk. 2, vedrørende tilladelsesordninger
- b) artikel 15, stk. 5, vedrørende krav, der skal evalueres
- c) artikel 25, stk. 3, vedrørende virksomhed på flere områder.

2. Kommissionen fremsender de i stk. 1 nævnte rapporter til medlemsstaterne, der inden for en frist på seks måneder efter modtagelsen meddeler deres bemærkninger til hver enkelt rapport. Inden for samme frist hører Kommissionen de berørte parter om rapporterne.

3. Kommissionen forelægger rapporterne og medlemsstaternes bemærkninger for det i artikel 40, stk. 1, nævnte udvalg, der kan fremsætte bemærkninger.

4. På grundlag af de i stk. 2 og 3 omhandlede bemærkninger forelægger Kommissionen senest den 28. december 2010 en sammenfattende rapport for Europa-Parlamentet og Rådet, om nødvendigt ledsaget af forslag til yderligere initiativer.

5. Medlemsstaterne forelægger senest den 28. december 2009 en rapport for Kommissionen om de nationale krav, hvis anvendelse kunne være omfattet af artikel 16, stk. 1, tredje afsnit, og artikel 16, stk. 3, første punktum, hvori de begrundes, hvorfor anvendelsen af disse krav efter deres opfattelse opfylder de kriterier, der er omhandlet i artikel 16, stk. 1, tredje afsnit, og artikel 16, stk. 3, første punktum.

Derefter fremsender medlemsstaterne til Kommissionen enhver ændring af deres krav, herunder nye krav, som omhandlet ovenfor, sammen med en begrundelse herfor.

Kommissionen meddeler de øvrige medlemsstater de fremsendte krav. En sådan fremsendelse er ikke til hinder for, at medlemsstaterne kan vedtage de pågældende bestemmelser. Kommissionen udarbejder en gang om året analyser af og retningslinjer for anvendelsen af sådanne bestemmelser i forbindelse med dette direktiv.

Artikel 40

Udvalgsprocedure

1. Kommissionen består af et udvalg.
2. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 5 og 7 i afgørelse 1999/468/EF, jf. dennes artikel 8. Perioden i artikel 5, stk. 6, i afgørelse 1999/468/EF fastsættes til tre måneder.
3. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 5a, stk. 1-4, og artikel 7 i afgørelse 1999/468/EF, jf. dennes artikel 8.

Artikel 41

Revisionsklausul

Kommissionen forelægger senest den 28. december 2011 og derefter hvert tredje år en omfattende rapport om anvendelsen af dette direktiv for Europa-Parlamentet og Rådet. Rapporten omhandler i overensstemmelse med artikel 16, stk. 4, navnlig anvendelsen af artikel 16. Den behandler også behovet for

supplerende foranstaltninger vedrørende områder, der er udelukket fra dette direktivs anvendelsesområde. Den ledsages om nødvendigt af forslag om ændringer af dette direktiv med henblik på virkeliggørelse af det indre marked for tjenesteydelser.

Artikel 42

Ændring af direktiv 98/27/EF

I bilaget til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/27/EF af 19. maj 1998 om søgsmål med påstand om forbud på området beskyttelse af forbrugernes interesser ⁽¹⁾ tilføjes følgende punkt:

»13. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/123/EF af 12. december 2006 om tjenesteydelser i det indre marked (EUT L 376 af 27.12.2006, s. 36)«

Artikel 43

Beskyttelse af personoplysninger

Gennemførelsen og anvendelsen af dette direktiv, navnlig bestemmelserne om tilsyn, finder sted under overholdelse af reglerne for beskyttelse af personoplysninger i direktiv 95/46/EF og direktiv 2002/58/EF.

KAPITEL VIII

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 44

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den 28. december 2009.

De meddeler straks Kommissionen teksten til disse bestemmelser.

Bestemmelserne skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

⁽¹⁾ EFT L 166 af 11.6.1998, s. 51. Senest ændret ved direktiv 2005/29/EF.

2. Medlemsstaterne tilsender Kommissionen de vigtigste nationale bestemmelser, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 45

Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft dagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 46

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Strasbourg, den 12. december 2006.

På Europa-Parlamentets vegne

J. BORRELL FONTELLES

Formand

På Rådets vegne

M. PEKKARINEN

Formand
